STAR WARS®

YODA: RENDEZ-VOUS ÎNTUNECAT

(seria RĂZBOIUL CLONELOR)

SEAN STEWART

Sean Stewart

STAR WARS

YODA: RENDEZ-VOUS ÎNTUNECAT



V.1.0

Sean Stewart
Yoda: Dark Rendez-vous
2007



Sean Stewart

Născut în 1965, Sean Stewart este un autor american de ficţiune fantastică.

1



Soarele apunea pe Coruscant. Umbrele năvăleau precum o apă neagră, umplând mai întâi aleile, apoi căţărându-se treptat tot mai sus, un val de întunecime urcând să înece capitala. Negura apusului se întindea peste cartierele comerciale şi centrele medicale, o târâtoare ca o mizerie neagră pe zidurile rezidenţiale ale locuinţei Cancelarului, pe măsură ce soarele cobora sub orizont. Curând doar acoperişurile mai erau poleite cu ultima lumină gălbuie a zilei; apoi umbrele le-au cucerit şi pe ele, cotropind vârfurile Clădirii Senatului şi turlele Templului Jedi. Ziua lungă a Republicii se încheia.

Asfinţit pe Coruscant.

Într-o noapte fără lună, cu un milion de ani standard în urmă, poate chiar înainte de apariţia primelor vieţuitoare, amurgul ar fi însemnat beznă absolută, cu excepţia strălucirii îndepărtate a stelelor. Acum însă nu. Chiar în timpul războiului galactic, Coruscant strălucea în inima celei mai avansate civilizaţii din istoria galaxiei. Odată cu trecerea soarelui, marele oraş începea să lucească de la luminile nenumărate. Aeroglisoarele se avântau printre turnurile înalte ca nişte fluturi de noapte dansând într-o poiană de transparoţel. Firmele luminoase prindeau viaţă de-a lungul fiecărei străzi, clipindu-şi promisiunile strălucitoare înspre trecătorii care umblau pe înserat. Luminile se aprindeau în ferestrele apartamentelor, magazinelor şi birourilor.

Deci viaţa merge mai departe în ciuda întunericului, cugetă Senatoarea Padme Amidala privind pe fereastră, fiecare viaţă în parte arzând curajos, ca o lumânare împotrivindu-se nopţii. Fixa cu privirea platforma de andocare a portului spaţial din apropierea Templului Jedi.

— Nu este un lux, rosti ea.

O servitoare se întoarse spre ea, clipind nedumerită.

— Pardon?

— Speranţa nu este un lux, este datoria pe care o avem, explică Padme.

Servitoarea se pregăti să dea un răspuns, dar Padme îi tăie intenţia scurt.

— Aterizează cineva, spuse ea.

O astronavă se aşezase ca o libelulă pe platforma cea mai apropiată de Templu, cu luminile de poziţie aprinse pe coadă şi aripi. Padme luă un macrobinoclu, îl potrivi pentru vedere nocturnă şi încercă să desluşească inscripţia de pe partea laterală a curierului trecut prin multe bătălii. Căută un semn pe care să îl recunoască în silueta care cobora din astronavă.

— Domniţă?

Încet, Padme lăsă macrobinoclul deoparte.

— Nu este el, rosti ea.

Tehnicianul şef Boz Addle iubea toate astronavele pe care le avea în grijă, dar manifesta o afecţiune deosebită pentru curierele elegante, îşi plimbă mâna înmănuşată de-a lungul flancului metalic al curierului rapid din clasa Seltaya fabricat de uzinele Hoersch-Kessel Drive, Limita Vizuală, care tocmai se întorsese acasă.

— Şocuri electrice, pustule meteoritice, câteva arsuri de tunuri cu laser, enumeră el doar pentru sine.

Palma i se opri deasupra unei găuri hidoase, acolo unde straturile protectoare laminate se topiseră, scoţând la iveală o mulţime de cabluri arse împopoţonate cu schije.

— Şi doar în cazul în care nu ghicesc corect, ai mai luat şi nişte şuturi de proton pe lângă toate acestea.

Maestrul Jedi Jai Maruk coborî din carlingă împleticindu-se. Faţa prelungă îi era ciupită de tăieturi de schije şi scorojită de o arsură urâtă care îi traversa

carnea obrazului. Pe jumătate vindecată în timpul călătoriei frenetice spre casă, arsura se umflase şi prinsese coajă, trăgându-i colţul gurii în sus. Tehnicianul şef îl privi cu seriozitate.

— Aţi promis că îmi veţi înapoia astronava fără nici o zgârietură, Maestre Maruk.

Un zâmbet sinistru acompanie răspunsul.

— Am minţit.

Medicul de serviciu se repezi înainte.

— Lăsaţi-mă să vă consult.

Se opri şi se uită cu mai multă atenţie la arsura de pe obrazul lui Jedi.

— Maestre Maruk! Ce...

— Nu avem timp pentru aşa ceva acum. Trebuie să raportez Consiliului Jedi imediat. Cât de mulţi dintre ei pot fi găsiţi, mă rog.

— Dar Maestre Maruk...

Jedi îl trimise la plimbare.

— Iartă-mă, doctore, dar nu este momentul acum. Am un mesaj de transmis care nu poate fi amânat, mai ales că am fost lăsat intenţionat într-o formă suficient de bună pentru a-l transmite.

Din nou acel zâmbet sinistru. Se îndepărtă rapid, oprindu-se doar în faţa uşilor hangarului.

— Şefule Boz, se adresă el mai amabil.

— Da, Maestre?

— Îmi pare rău pentru astronavă.

Medicul şi tehnicianul şef rămaseră pe platforma de andocare privind în urma lui.

— Arsură de sabie de lumină? întrebă Boz.

Medicul aprobă din cap, cu pupilele dilatate. Tehnicianul şef scuipă gânditor pe punte.

— Mă gândeam eu.

Războiul Clonelor îi împrăştiase ca o mână puternică pe mai toţi Jedi prin toate stelele, doar câţiva Cavaleri Jedi seniori rămânând în Templu. Yoda, bineînţeles, ca

Maestru al Ordinului şi consilier militar al Cancelarului, era aproape mereu pe Coruscant. Iar în această seară doar alţi doi îl însoţiră să asculte istorisirea lui Jai Maruk: prietena apropiată a lui Jai Maruk, Maestra Ilena Xan, poreclită de studenţi Palma de Fier – preda lupta corp-la-corp, specialitatea ei fiind fixările articulare – iar cel de-al doilea membru în Consiliul Jedi, Mace Windu, prea intimidant ca să îndrăznească să îi dea cineva vreo poreclă.

— Făceam o recunoaştere de rutină în Inelul Exterior, începu Jai povestirea. Ni s-a părut ceva suspect în vecinătatea Căii Hydian. Mici transportoare banale tot apăreau, ca o dâră de sirenă, ieşind şi intrând în regiunea Wayland. Nimic neobişnuit până aici. Federaţia Comercială a închis toată zona... numai că transportoarele apăreau la coordonate dubioase. Vectori din adâncul spaţiului, nicidecum trafic local. Am avut un sentiment ciudat faţă de toată treaba, aşa că am deghizat unul dintre transportoarele de clone în astronavă de piraţi şi i-am trimis să intercepteze. Şi uite cum am aflat că astronava aceea comercială avea picioare ca un jakrab neimoidez. A aruncat în spate o pălălaie de plasmă şi a sărit în hiperspaţiu cât ai clipi.

Sprânceana încreţită a Maestrului Yoda se ridică brusc.

— În blană de nerf un dragon krayt era.

— Exact.

Maestrul Jai Maruk îşi privi palma dreaptă, care tremura puternic. O dâră hidoasă îi arsese palma de-a curmezişul. Îşi fixă rana cu privirea. În cele din urmă tremuratul se opri.

O tânără Padawan cu părul roşcat, având probabil nu mai mult de paisprezece ani standard, intră în sală purtând pe o tavă un ulcior cu apă şi câteva pahare. Se înclină respectuos şi aşeză tava pe o măsuţă joasă. Maestra Xan umplu un pocal şi i-l întinse lui Jai. El se uită

lung la pielea scorojită şi la carnea vie din palma rănită, se forţă să apuce cu ea pocalul şi bău din apă.

— Deci Federaţia Comercială transporta ceva important pe Calea Hydian, continuă Jai. De ce? Ce să caute intendenţa acolo? Noi nu avem nici o concentrare semnificativă de trupe în zonă. Şi de ce deghizarea? Puteau foarte bine să îşi poarte cu mândrie culorile flotei, ar fi speriat orice piraţi sau tâlhari, aşa cum au pretins bieţii mei militari.

— Înseamnă că acolo există ceva despre care noi nu trebuie să avem cunoştinţă, fu de părere Ilena.

Mace Windu studie arsura de sabie de lumină de pe obrazul lui Jai Maruk.

— Sau cineva.

Yoda bătu darabana în podea cu bastonul.

— Unul dintre dragonii aceştia, urmăritu-l-ai.

— Dar te-au surprins, ghici Mace.

Figura lui Jai se contractă.

— Le-am luat urma până la un rendez-vous pe Vjun.

Maestrul Yoda se foi nervos şi dădu din cap. Ceilalţi îşi întoarseră privirile spre el.

— Puternică în partea întunecată Vjun este, murmură el. Ştiţi voi poveştile?

Îl priviră nedumeriţi. Colţurile gurii lui Yoda coborâră trist.

— Necazul unui bătrân este acesta: să ţină minte ce cuvânt a spus în ce urechi tinere. Dar el ştie; aduc aminte că vorbit-am despre aceasta când doar Padawan era el...

Ceilalţi Jedi făcură ochii mari.

— Cine ştie? întrebă Maestra Xan.

Yoda respinse întrebarea cu vârful bastonului.

— Importanţă nu are. Maestre Maruk, continuă.

Jai sorbi încă o înghiţitură de apă.

— La început am rămas ascuns în lumina soarelui, departe de dragon, dar când am văzut că zăboveşte la

sol mai mult timp decât i-ar fi luat să alimenteze, am riscat să îl urmăresc pe suprafaţa planetei. Am aterizat la mulţi kilometri depărtare, mi-am ţinut căldura şi emisiile de infraroşii la minim, jur...

Se opri din povestit. Mâna rănită începuse să îi tremure iarăşi.

— Ce mai contează. Ea tot m-a prins.

— Ea? întrebă cu interes Maestra Xan.

— Asajj Ventress.

Un icnet veni dinspre Padawana care adusese apa. Yoda se uită spre ea, încreţindu-şi faţa sever într-o mulţime de cute. Doar cei care îl cunoşteau foarte bine puteau desluşi luminiţe amuzate în privirile lui.

— Micii paharnici, urechi mari au ei! Sarcini de îndeplinit, nu ai tu, Scout?

— Nu chiar, răspunse fata. Am terminat cina, iar altceva urgent nu mai am de făcut până mâine. Adică, aveam de gând să mai exersez în sala de antrenament, dar poate să mai...

Fata se înroşi puternic şi se bâlbâi sub privirile Maeştrilor Jedi.

— Padawan Scout, vorbi Mace Windu cu glas măsurat. Sunt surprins să aud că ai atât de mult timp liber, ţinând cont de faptul că se apropie Turneul Ucenicilor. Urăsc să mă gândesc că ai putea fi plictisită. Vrei să încerc eu să îţi găsesc ceva de făcut?

Fata înghiţi cu greutate.

— Nu, Maestre. Nu este necesar. Cum spuneţi, să exersez ar trebui...

Se înclină şi ieşi cu spatele din sală, închizând uşa aproape complet, până când nu mai văzură decât un ochi verzui.

— Dar dacă mai aveţi nevoie de ceva, vă stau la dispoziţie...

— Scout!

— Sigur!

Cu un zgomot uşor uşa se închise. Mace Windu clătină din cap cu neîncredere.

— Forţa este slabă în fata aceea. Nu ştiu...

Maestra Xan ridică mâna şi Mace tăcu. Degetele Maestrei Xan erau într-adevăr de fier, străbătute de muşchi şi cu falangele întărite de anii de antrenament în lupta cu mâinile goale. Îşi îndreptă palma spre uşă cu o împingere uşoară a Forţei. Uşa plesni şi auziră din spatele ei un lătrat înfundat. O clipă mai târziu, paşi stânjeniţi se îndepărtară pe coridor.

Mace Windu dădu din cap uşor nervos.

— Nu ştiu ce o fi văzut Chankar la ea, îşi termină el ideea.

— Nu vom şti niciodată, răspunse Jai Maruk.

Tăcură toţi în amintirea lui Chankar Kim, o altă Jedi căzută în luptă pe Geonosis. La început s-au ţinut ceremonii şi priveghiuri comemorând acel măcel oribil. Dar timpul a trecut şi războiul a continuat, iar Templul sângera din mai multe răni decât din aceea. La fiecare săptămână sau două, se raporta încă un camarad pierdut în lupta de pe Thustra, sau explodat în spaţiu deasupra planetei Wayland, sau asasinat într-o misiune diplomatică pe Devaron.

— Sincer să fiu, adăugă Mace, m-a cam surprins să văd că a fost acceptată ca Padawan.

Vârful toiagului lui Yoda se învârti uşor deasupra podelei, amestecând apa într-un iaz imaginar.

— În Corpul Agricol să fie trimisă ar trebui, crezi tu?

— De fapt, da, aşa cred.

O notă de simpatie îşi făcu loc în tonul lui Mace Windu.

— Nu este nici o dezonoare în a fi încadrat în Corpul Agricol. Numai când o vezi cât de greu se luptă să ţină pasul cu copii mai mici cu câţiva ani decât ea... Poate un semn de bunăvoinţă ar fi să o lăsăm să muncească la nivelul ei.

Yoda îşi ridică ţeasta şi îl privi curios.

— Că se chinuie, văd şi eu, dar dacă o faci să se oprească, zici că este bunăvoinţă, nu o să vrea!

— Poate că nu, răspunse rece Jai Maruk, dar copiii nu vor întotdeauna ce este mai bine pentru ei.

— Nici Maeştrii Jedi, îl contră Yoda atent.

Rănitul insistă.

— Să fim cinstiţi, nu o să devină fiecare pereche de Cavaler Jedi şi Padawan un fel de Obi-Wan şi Anakin, acest lucru este sigur, dar adevărul este că suntem în stare de război. Să trimiţi un Jedi în luptă împreună cu un Padawan care nu îşi poate ţine cumpătul înseamnă să rişti inutil două vieţi. Vieţi pe care Republica nu îşi poate permite să le risipească.

— Forţa nu este atât de puternică în Scout pe cât ar trebui, acceptă Ilena comentariile. Dar o am la mine în clasă de câţiva ani. Tehnica ei este bună. Este isteaţă şi este loială. Îşi dă silinţa.

— Nu trebuie silinţa să îşi dea, o contrazise Maestrul Maruk imitându-l inconştient pe Yoda cu acea inflexiune în voce pentru care cu ani în urmă era faimos printre ucenicii din Templul Jedi. Trebuie numai să acţioneze.

Ceilalţi trei Jedi din sală se uitară parcă vinovaţi spre Yoda. El pufni, dar încreţituri vesele se formară în jurul ochilor săi.

— Mm. La studenţi, gândescu-mă. Mai bine atunci să merg la luptă cu cel în care Forţa este cea mai puternică, hmm? Cu tânărul Skywalker, ziceţi voi?

— El nu este rafinat, spuse Ilena.

— În schimb, prea impulsiv, adăugă Mace.

— Hm.

Yoda amestecă din nou cu toiagul.

— Atunci cel mai bine ar fi cel mai puternic student, aşa? Cel mai înţelept? Cel mai priceput în căile Forţei?

Dădu din cap, răspunzându-şi singur.

— Cel mai bine Dooku ar fi!

Ochii lui îi săgetă pe rând pe ceilalţi Jedi, unul câte unul, şi tot unul câte unul ei îi evitară privirile mustrătoare.

— Marele nostru student! Ochii lui Yoda se încordară, apoi priviră în pământ. Marele nostru eşec.

Maestrul antic se deplasă clătinându-se până la măsuţă şi îşi turnă un pahar cu apă.

— Ajunge. Restul poveştii, spune-ne, Maestre Maruk.

— Ventress m-a găsit, continuă Jai. Ne-am luptat. Eu am pierdut.

Palma lui arsă începu din nou să tremure.

— Mi-a smuls sabia de lumină. M-am pregătit pentru lovitura finală, dar în loc să mă ucidă m-a luat prizonier. M-a legat la ochi şi m-a aruncat într-un autoglisor cu care am mers destul de puţin, nu mai mult de o oră. Contele Dooku ne aştepta la capăt de linie.

— Hei! exclamă Mace Windu şi se aplecă în faţă să audă mai bine. Deci Dooku se află pe Vjun!

— Ai scăpat din mâinile lui Dooku şi ale lui Ventress în viaţă! exclamă şi Ilena.

Un zâmbet trist înflori pe obrazul ars al lui Jai Maruk.

— Să nu facem vreo greşeală, m-am întors aici pentru că aşa a vrut Dooku. Ventress m-ar fi ucis dacă s-ar fi putut, mi-a spus-o foarte clar, numai că Dooku avea nevoie de un mesager. Unul în care să aibă încredere, adăugă Jedi cu ironie în glas. Unul care să raporteze aici mai întâi, şi nu în faţa Senatului. A insistat în mod deosebit asupra acestui lucru: să duc mesajul Maestrului Yoda şi numai în interiorul Templului, departe de alte urechi.

— Şi care era mesajul lui atât de urgent? întrebă curios Mace Windu.

— Zice că vrea să facă pace.

Jai Maruk văzu neîncrederea de pe feţele celorlalţi Jedi şi dădu din umeri.

— Pace! se răsti Maestra Xan. Armele biologice

masacrează milioane de inocenţi pe Honoghr, iar el vrea pace!? Republica se sfărâmă şi cade ca buştenii pe foc, iar el vrea pace!? Pot să îmi imaginez exact genul de pace la care se referă.

— Dooku a anticipat că vom fi, ăă, precauţi.

Îşi strecură mâna într-un buzunar din interiorul pelerinei.

— M-a trimis înapoi cu o ofrandă şi o întrebare pentru Maestrul Yoda. Ofranda este viaţa mea. Dar întrebarea este aceasta...

Îşi scoase mâna din buzunar şi îşi deschise palma. Arătă cu mâna tremurândă o scoică – o singură scoică obişnuită, aşa cum un copil ar găsi cu miile pe malul mării în sute de lumi.

Maeştrii Jedi o priviră nedumeriţi. Doar Yoda, parcă pentru prima oară, nu mai era atât de calm. Inspiră profund şi îşi încreţi puternic sprânceana.

— Maestre? spuse Jai Maruk luându-şi privirea de la scoica pe care o ţinea în palma tremurândă. Am cărat chestia aceasta cu mine jumătate de galaxie. Dar ce înseamnă?

Şaizeci şi trei de ani standard în urmă. S-a lăsat seara, iar cerul s-a întunecat în albastru deasupra complexului întins al Templului Jedi. Înăuntrul grădinilor împrejmuite cu ziduri, amurgul se reflectă în iazul ornamental. Studentul cel mai avansat al lui Yoda stă pe o piatră la marginea iazului, privind spre apă. Într-o mână ţine o scoică, mângâindu-i cu degetul mare suprafaţa lustruită. Înaintea lui, ţânţarii de apă dansează cu picioare subţirele pe oglinda apei.

Atenţia ucenicului le însoţeşte mişcările, dansând pe suprafaţa liniştei; patinând pe adâncul fără de sfârşit al Forţei. A avut întotdeauna pasul uşor; Forţa tremură dedesubtul atenţiei sale, dar îl susţine fără nici un efort. Doar în această seară, fără vreun motiv anume, se simte

trist şi ciudat de îngreunat. Ca şi cum şi-ar da seama pentru prima oară cât de uşor i-ar fi să îşi vadă piciorul intrând în adâncimile puterii – să se scufunde în adâncurile întunecate şi, acolo, să se înece.

Toc, toc, cioc. Toc, toc, cioc. Paşi care se apropie, unul, al doilea, apoi ciocănitul apăsat al unui toiag pe aleea de pietricele albe. Se apropie strălucirea unei lumini, venind dinspre reşedinţa Maestrului, o lumină difuză umblând printre frunzişurile şi viţele grădinii. Prezenţa este una familiară, studentul îl poate simţi pe Yoda, îi poate percepe mintea bătrână, afectuoasă şi sclipitoare, cu mult înainte ca silueta bătrânului să apară după ultima cotitură, şi Marele Maestru al Ordinului Jedi se apropie cu mersul nefiresc şi i se alătură.

Studentul zâmbeşte şi îşi pleacă respectuos capul. De câte ori nu i-a spus Yoda, în orele interminabile de meditaţie sau antrenament cu sabia de lumină, că dacă forma exterioară a unei figuri sau atac nu trebuie neapărat să fie prezentă, trebuie în schimb să îi simtă intenţia în fiecare celulă. Aşa că acea plecăciune uşoară, atât de firească, poartă în ea o viaţă întreagă de recunoştinţă şi respect. Şi teamă, da. Şi vinovăţie.

Marele Maestru al Ordinului Jedi îşi pune lampa jos şi se cocoaţă neîndemânatic pe o piatră, agăţându-se de ea să se ridice, apoi aşezându-se lângă student şi fornăind ca un gnom nefericit al grădinii. Zâmbetul studentului se lărgeşte, dar ştie că nu este cazul să îşi ofere ajutorul.

Yoda se potriveşte pe piatră, icnind la fiecare mişcare, aşezându-şi marginile robei sale uzate şi lăsându-şi picioarele să atârne chiar deasupra iazului. Ţânţarii de apă se bulucesc sub tălpile sale antice, fără să ia seama la măreţia uşor păroasă care se bălăngăne deasupra lor.

— Cuprins de griji eşti tu, Dooku?

Studentul nu încearcă să tăgăduiască.

— Nici o teamă de misiunea aceasta nu ai, sigur

este?

— Nu, Maestre.

Studentul se corectează imediat.

— Cel puţin nu de misiune îmi este teamă.

— Încrezător, trebuie să fii tu. Pregătit eşti.

— Ştiu.

Yoda dă semne că ar vrea lampa pe care o lăsase pe pământ. Îşi ia toiagul şi încearcă să agaţe mânerul cu vârful lemnului. Schimonosindu-se, încearcă o dată, de două ori, dar lampa se încăpăţânează să alunece. Mormăie exasperat.

Fără să fie câtuşi de puţin concentrat, studentul ridică lampa cu ajutorul Forţei şi o trimite plutind spre profesor.

— De ce nu faceţi cum este mai uşor, Maestre? întreabă el, dar ştie ce răspuns va primi imediat ce închide gura.

— Tocmai pentru că este uşor, mormăie Yoda.

După cum a remarcat tânărul din puţina sa experienţă, studenţii primesc astfel de răspunsuri destul de des din partea lui Yoda. Totuşi nu a refuzat lampa, gândeşte Dooku.

Stau amândoi în grădină. Undeva, nevăzut, un peşte iese la suprafaţă, apoi se cufundă înapoi în apă. Yoda îl împunse prieteneşte pe student cu vârful toiagului.

— Atât de pregătit să pleci, ieri erai tu!

— Şi luna trecută, şi anul trecut, şi în anul de dinainte.

Un zâmbet plin de amărăciune apare pe figura lui Dooku, apoi se pierde încet.

— Dar acum că urmează să se întâmple cu adevărat...

Se uită în jur.

— Nu îmi amintesc să fi existat vreun moment când nu am vrut să plec – să ies afară, să călătoresc printre stele, să văd lumea. Şi cu toate acestea mi-a plăcut aici.

Locul acesta mi-a fost cămin. Cu tine m-am simţit acasă.

— Şi aşa o să mai fie.

Yoda se uită spre întunericul dulce al grădinii şi aprobă din cap.

— Mereu aici fi-vom noi. Acasă, da... se spune pe Alderaan, Acasă este acolo unde când baţi la uşă trebuie să te primească înăuntru!

Inspiră aerul serii, râzând încet.

— Hm. Mereu fi-va un loc pentru tine aici.

— Aşa cred. Aşa sper.

Studentul priveşte scoica pe care o ţine în mână.

— Am găsit scoica aceasta pe marginea iazului, abandonată de un crab de apă dulce. Ei nu au casa lor proprie, ştii. Sunt mai mulţi decât încap acolo. Mă gândeam la asta, cum m-au găsit pe mine cavalerii Jedi, pe Serenno. Cu mama şi tatăl meu, cred. Nu mi-i mai amintesc acum. Te-ai oprit vreodată să te gândeşti cât de ciudat este? Fiecare Jedi este un copil ai cărui părinţi au decis că pot trăi fără el.

Yoda se foieşte, dar nu dă răspuns.

— Mă întreb uneori dacă aceasta este ceea ce ne conduce, acest prim abandon. Avem multe de dovedit.

Un licurici ţâşneşte din frunzişul viţelor şi se aruncă pe suprafaţa iazului, ca o scânteie sărită dintr-un foc. Studentul îl priveşte cum se zbate deasupra apei liniştite.

Yoda are o întrebare pe care îi place să i-o adreseze: Ce suntem noi, crezi tu, Dooku? De fiecare dată studentul încearcă un răspuns diferit: Suntem un nod strâns în Forţă sau suntem agenţii Sorţii, sau suntem fiecare celulă din trupul Istoriei... dar în această seară, văzând licuriciul sfârâind şi lucind în întuneric, un răspuns adevărat îi păru evident. La urma urmelor, suntem: singuri.

Cu un zgomot difuz, ca o bulă de aer spartă, un peşte iese din apa întunecată şi înghite ceva. Lumina licuriciului se stinge şi musculiţa dispare, nelăsând nici o

urmă în afara unei unduiri firave care se pierde treptat pe suprafaţa iazului.

— Chiar şi atunci cred am fost ca un crab, spune studentul. Prea mare pentru casa părinţilor mei. Aşa că m-ai adus aici şi au trecut ani de zile deja de când chiar şi Templul parcă este prea fix pentru mine. Aşa cred...

Tânărul face o pauză, întorcându-se, astfel încât lumina care îi cade pe gluga pelerinei îi umbreşte faţa.

— Mă îngrijorează că odată ce voi ieşi afară, în lumea mare, nu voi mai fi niciodată în stare să mă mai potrivesc înapoi înăuntru.

Yoda aprobă, vorbind aproape pentru el.

— Mândru eşti tu. Nu fără temei.

— Ştiu.

— Nici fără primejdie.

— Ştiu şi asta.

Studentul freacă din nou scoica părăsită de crab, apoi o aruncă în iaz. Ţânţarii de apă se împrăştie speriaţi de stropi, încercând să se menţină la suprafaţă.

— Mai mult decât Jedi, mai mult decât Forţa nu poţi să fii tu, spune Yoda.

— Dar Forţa este mai mult decât Jedi, Maestre. Forţa nu înseamnă doar zidurile acestea şi învăţăturile. Ea pătrunde prin tot ce este viu, mare sau mic, luminos...

Studentul se opreşte nepriceput.

— ... Şi întunecat, completează Yoda. O, da, tinere. Crezi tu că eu nu am simţit niciodată atingerea întunericului? Ştii tu ce poate un suflet aşa mare ca Yoda să facă în opt sute de ani?

— Maestre?

— Multe greşeli!

Râzând, bătrânul profesor îşi întinde toiagul şi îl împunge pe student în coaste.

— În pat cu tine, gânditor de gânduri adânci!

Îl împunse încă de două ori.

— Maestrul tău, Thame Cerulian, zice că Padawanul

cel mai talentat pe care l-a văzut eşti tu. Să crezi în tine, nevoie nu ai. Eu, Yoda, mare şi puternic Maestru Jedi, voi crede pentru tine! De ajuns îţi este?

Ucenicul ar vrea să râdă împreună cu profesorul, dar nu poate.

— Este mult prea mult, Maestre. Îmi este teamă că...

— Bine! pufneşte Yoda. Teamă de partea întunecată să îţi fie. În cel puternic cea mai puternică este. Dar egalul lui Thame nu eşti încă, nici Cavaler Jedi, nici membru în Consiliu. Multe scoici lăsat-am noi pentru tine, Dooku... atât cât te vei potrivi în această scoică.

Rostind vorbele îi atinge braţul studentului.

— Mâine să pleci trebuie în întunericul dintre stele. Dar acasă mereu fi-va aici. Dacă vreodată pierdut fi-vei, priveşte înapoi în grădină.

Yoda îşi agită lampa, astfel încât umbrele zburătoare precum ţânţarii de apă să fugă de lângă ei.

— O lumânare aprinde-voi ca tu să găseşti drumul spre casă.

Şaizeci şi trei de ani mai apoi, Jai Maruk a fost trimis la infirmerie, iar Ilena Xan s-a întors în camera ei cu scopul de a încheia ultimele pregătiri pentru Turneul Ucenicilor Jedi. Doar Mace Windu mai rămăsese împreună cu Yoda.

— Dooku cere să vină acasă, spuse Yoda. O cursă fi-va poate.

— Probabil, fu Mace de acord.

Yoda oftă şi privi scoica.

— Întrebare, numit-a el. Da, aşa întrebare! Dar ignora-vom trebuie, de acord eşti?

Cu totul neaşteptat, Mace dădu din cap.

— Dooku ar trebui să fie mort. Ar fi trebuit să îl ucid pe Geonosis. Aş fi putut să împiedic întregul război. Şi totuşi el este cheia. Ar putea el să vină să negocieze cu inima deschisă? Există doar o foarte mică şansă. Ar

putea el să refacă tot drumul înapoi la noi? Cu siguranţă şansa aceasta este şi mai mică. Dar să punem în balanţă această şansă, oricât de mică, împreună cu un milion de vieţi, atunci trebuie să ne-o asumăm. Aşa cred eu, Maestre.

Yoda mormăi.

— Greu fi-va să îndrăznim a spera pentru acest student pierdut!

— Greu, răspunse Mace. Nimeni nu a zis că este uşor să fii Maestru Jedi; nici măcar tu.

Yoda mormăi iar, privind în jur la Templu.

— Pfu. Ce mai înţelept devenit-ai. Mai bine înainte, când doar Yoda înţelept era!

Se uită la Mace şi chicoti. Mace ar fi izbucnit poate şi el în râs, dacă nu şi l-ar fi pierdut undeva în inelul lui Geonosis.

De cealaltă parte a galaxiei, ucenicul cel mai talentat al Ordinului întinse vârful cizmei şi lovi uşor o sabie de lumină. Contele Dooku se strâmbă cu dezgust. Sabia de lumină era încă ataşată de o mână. Mâna era carbonizată şi acoperită cu gheaţă; se termina cu un ciot însângerat chiar deasupra încheieturii. Dooku stătea în cabinetul său, un loc în care de obicei medita, iar mâna retezată se încadra cu greu în nota contemplativă. Mai mult decât atât, oricât de tare îngheţase în vidul amar al spaţiului, sângele închegat avea să se topească destul de repede. Dacă nu era atent, putea să păteze dalele podelei. Nu era prea estetic, deşii încă o pată de sânge pe podeaua Castelului Malreaux de abia dacă s-ar mai fi remarcat.

De cealaltă parte a biroului lui Dooku, Asajj Ventress ridică o pungă din folie izolatoare.

— Nu a mai rămas nimic din astronavă, Maestre. Forţa se simţea puternică şi am lovit camera reactorului cu primul foc. Mi-au trebuit câteva ore până am dat de

asta.

Se uită spre mâna îngheţată.

— Mi-am dat seama că o scanare magnetică ar putea să găsească sabia de lumină. Ce interesant dacă ne gândim că el încercase să pună mâna pe armă chiar în momentul în care astronava exploda. Din instinct, bănuiesc.

— El?

— El, ea, ridică Asajj din umeri. O chestie.

După moartea primului ei Maestru, Asajj Ventress, subiect controversat pentru Jedi şi asociata cea mai de temut a Contelui Dooku, îşi tatuase capul chel lăsând astfel în urmă copilăria. Ţeasta îi era dungată cu douăsprezece semne, câte unul pentru fiecare războinic pe care îl ucisese după ce jurase să le aducă moartea. Era o femeie furioasă, suplă şi malefică. Chiar într-o galaxie năpădită de ură, o asemenea combinaţie de viteză şi furie apare doar o dată la o generaţie; Dooku şi-a dat seama de acest lucru din prima clipă în care a întâlnit-o. Erau trandafirul şi spinul pe aceeaşi tulpină; sunetul cuţitului introdus înapoi în teacă; gustul sângelui pe buze.

Asajj ridică iar din umeri.

— Nu am găsit nici un cap, dar am cules câteva bucăţi asortate dintre rămăşiţe dacă vreţi să aruncaţi o privire, îl ademeni ea scuturând de câteva ori punga.

Dooku o privi cu atenţie.

— Un mic canibal văd că ai devenit.

— Am devenit ceea ce m-aţi făcut să devin, răspunse Asajj.

Răspunsul ei nu putea primi uşor vreo replică.

Cu o mişcare expertă, Dooku ridică mâna retezată, care îşi strângea încă arma, şi o lăsă să plutească în aer înaintea lui, la fel de uşor precum trăsese mai aproape lampa lui Yoda cu atâtea decenii în urmă. Înainte ca explozia care cuprinsese vânătorul stelar să smulgă

mâna atât de haotic din restul corpului, Dooku ar fi crezut că avea pielea măslinie. Arsura făcea să îi fie greu să spună dacă era măcar umană. Carnea moartă, nelegată cu nici un spirit, rămăsese doar materie – la fel de interesantă ca piciorul mesei sau ca o lumânare de ceară, fără să mai poarte amprenta sufletului sau a personalităţii fostului proprietar. Dooku era întotdeauna uimit de acest lucru: cât de tranzitorie era legătura dintre corp şi suflet. Spiritul este un păpuşar care face mădularele să danseze, dar taie-i spiritului sforile şi nu va rămâne decât carne şi pigment, urzeală şi oase.

Sabia de lumină a unui Jedi, vasăzică: iată ceva cu totul diferit. Fiecare armă era unică, construită şi reconstruită de proprietar, făcută să fie expresia pură a propriului Sine. Dooku îşi plimbă un deget de-a lungul mânerului fostei arme a acestui Jedi decedat. Forţa exploziei smulsese jumătate din înveliş şi îi arsese circuitele astfel încât nu ar mai fi generat lumină niciodată, dar modelul esenţial era încă evident.

— Jang Li-Li, murmură el.

Spre propria-i surpriză, îşi dădu seama că se întristase.

— Cu ea am făcut şaisprezece, se lăudă Ventress. Şaptesprezece, ar fi trebuit să fie acum, dacă mi-aţi fi permis să îl ucid pe spionul acela, Maruk.

Dooku se răsuci spre ea. Scăpate din atenţia lui, mâna însângerată şi mânerul sabiei de lumină pe care îl ţinea strâns căzură cu un zgomot metalic pe podea. Contele păşi spre fereastra biroului. Demult, în tinereţe, Yoda îi povestise tragedia planetei Vjun şi mulţi ani după aceea îşi pusese în minte că aici ar putea fi un loc bun pentru o ascunzătoare. Planeta era încărcată cu partea întunecată, ceea ce făcea ca studiul căii Sith să fie mult mai uşor. Dar mult mai practic însă, catastrofa planetei Vjun – o nebunie brutală care se extinsese ca un flagel şi alungase majoritatea populaţiei în decurs de doar un an

– lăsase un număr considerabil de reşedinţe complet mobilate disponibile acum pentru a fi luate în stăpânire. Un crab bătrân caută ca scoica pe care o ocupă să fie confortabilă, or Castelul Malreaux era într-adevăr foarte confortabil. Sănătatea fostului proprietar îl părăsise într-un mod precipitat şi spectaculos; cu excepţia petelor de sânge, ai fi putut crede că arhitecţii construiseră castelul în mod special la indicaţiile lui Doku.

Dincolo de fereastra biroului ploua – aceeaşi mană acidă care aproape străpunsese acoperişul înainte ca Dooku să se instaleze în acest loc să facă reparaţiile necesare. Departe, înspre malul mării, câţiva copaci contorsionaţi în formă de ţepi îşi ridicaseră ghearele către ceruri, dar solul pe Vjun era acoperit în principal cu briofită: covorul notoriu de muşchi moale, lipicios, de un verde otrăvitor şi pasiv de carnivor. Un somn de două ore în stuful otrăvitor ar ataca pielea expusă provocând urticarii şi băşici purulente.

Dooku privea ploaia căzând în şiroaie pe fereastră ca nişte lacrimi.

— Ultima oară când am văzut-o pe Jang, trebuie să fi fost... mai tânără chiar şi decât tine. O femeie tânără şi frumoasă. Consiliul a trimis-o în prima ei misiune diplomatică... pe Sevarcos, cred că a fost. M-a căutat pe mine să o sfătuiesc. Avea ochii pătrunzători, foarte gri şi ficşi. Îmi aduc aminte că mă gândeam că o să se descurce bine.

Ventress ridică ciotul însângerat de pe podea şi îl vârî în punga din folie izolantă.

— Mari sunt puterile Sith, dar uite că nu sunteţi un ghicitor prea grozav.

— Crezi că nu? se întoarse Dooku gândindu-se la uciderea fostei Jedi. Jang a trăit în serviciu, oricât de greşit ar fi fost ghidată, şi s-a purtat după steaua principiilor sale, oricât de incomplete. Judecând astfel, câte alte vieţi sunt mai bune?

— Multe sunt mai lungi, totuşi.

Ventress făcu un nod pungii şi o aruncă într-un colţ al camerei.

— Dacă mă întrebaţi pe mine, spuse ea urmărind aterizarea umedă a pungii, nu aşa arată un învingător.

Îşi linse buzele.

— Ai şi tu dreptate, aprobă el.

Asajj îşi modifică inconştient postura în ceea ce Dooku recunoscu a fi ecoul unei poziţii de luptă, cu umerii desfăcuţi, bărbia ridicată agresiv în sus, mâinile în faţă. Iar se porneşte, se gândi el.

Ventress inspiră adânc.

— Luaţi-mă ucenic.

— Nu a venit timpul... începu Dooku, dar Ventress îl întrerupse.

— Eu nu m-am băgat în treabă nici pentru Federaţia Comercială, nici pentru Republică, se răsti ea. Nu îmi pasă nici de steaguri sau soldaţi, nici de alianţe sau tratate, nici de droizi sau clone. Nu mă interesează nici măcar să ucid, exceptând pe Jedi, dar aceasta nu este o afacere, ci este o problemă strict personală. Când am grijă de treburile mele, fac exact ce vreau. Când mă prezint la ordin, nu mă interesează că este drept sau motivant sau dacă este raţional: îndeplinesc ordinele pentru că aşa îmi cereţi.

— Ştiu, spuse Dooku.

Ventress se apropie hotărâtă de fereastră şi se aşeză în faţa lui Dooku, blocându-i vederea.

— V-am servit bine?

— Excelent, o lăudă el.

— Atunci merit să mă recompensaţi! Luaţi-mă ucenic! Învăţaţi-mă calea Sith!

— Dar nu te-am învăţat eu oare multe secrete, Asajj?

— Fleacuri. Mici chestii. Mai puţină artă. Nu atât pe cât aţi fi obligat dacă aş fi ucenic cu jurământ de sânge,

ştiu eu. Doar nu sunt proastă, se răsti ea furioasă.

Ca şi cum el nu ar fi ştiut toate aceste lucruri. Ca şi cum ea ar fi trebuit să îl convingă cât este de malefică.

— Am aflat multe despre Sith. Genealogia şi mărirea lor.

— Dar despre istoria lor naturală? întrebă Dooku.

Ventress clipi nedumerită.

— Ce anume?

— Sith, consideraţi ca specie. O insectă, probabil.

Asajj îşi subţie buzele.

— Mă luaţi în râs.

— Foarte rar am fost atât de serios.

Contele se apropie de un raft cu holocronuri, scoase unul şi îl introduse apoi în cubul de comunicare holografică de pe biroul său.

— Iată, călugăriţa cu seceră de pe Dantooine.

O imagine holografică strălucitoare se formă în aer deasupra biroului, o călugăriţă de un negru roşcat sticlos, cu cârligele din spate adunate într-o poziţie pioasă.

— După împerechere, femela îi smulge capul partenerului şi îşi depune ouăle în corpul lui. După incubare, larvele îşi croiesc drum în afară mâncând din cadavru, apoi se atacă unele pe altele.

— Nu mă atrag parabolele, rosti Ventress impacientată. Dacă are vreo morală, spuneţi-mi-o.

— Este o treabă dificilă alegerea unui ucenic, îi explică Dooku. Un Lord Sith adevărat trebuie să găsească un ucenic în care Forţa să fie puternică.

— Şaisprezece Jedi ucişi cred că stau mărturie, se lăudă Ventress. Ar fi trebuit să fie şaptesprezece.

— Dar am eu nevoie să te fac atât de puternică? întrebă Contele încet. Suntem o companie atât de plăcută unul pentru altul, acum că îţi cunoşti locul. Dar dacă ar fi să te fac ucenicul meu, dacă te-aş lua de mână şi te-aş conduce dedesubt, sub apa neagră care este partea întunecată, atunci fie te-ai îneca, fie ai deveni mai

puternică, dar nici una dintre variante nu îmi convine. Arzi atât de strălucitor acum, încât m-aş simţi groaznic să fiu nevoit să te sting.

— De ce să fiţi nevoit? Ce rău ar fi să mă învăţaţi cum să vă slujesc mai bine?

— M-ai trăda, dădu el din umeri şi îi respinse protestele. Este riscul nefericit de a îmbrăţişa partea întunecată. Eu sunt bătrân şi mi-am învăţat limitele propriei mele ambiţii. Tu eşti tânără şi puternică, iar aceste două caracteristici au condus întotdeauna spre un singur loc în istoria Sith.

— Credeţi că aş unelti?

— Nu la început. Dar va veni ziua când vei dezaproba deciziile mele. Când vei începe să visezi la cât de bune ar fi lucrurile fără ca mâna mea pătată de la ficat să îţi mai stea deasupra.

— Dar vă dezaprob deciziile de pe acum, spuse ea. Cu acel Jedi care...

— Ar fi trebuit să fie al şaptesprezecelea, zâmbi Dooku. Ştiu. Eu nu am apetitul tău. Pot să îmi temperez pofta de a ucide şi să o folosesc mai bine. Deocamdată mă dezaprobi, dar nu îndrăzneşti să nu mi te supui.

Cu un mic zâmbet, Contele ridică doar un deget. Ea păli.

— Adevărat, recunoscu ea.

Dooku îşi lăsă degetul jos. În holograma de deasupra biroului, larvele călugăriţei muşcau din trupul tatălui lor. Se târâră orbeşte încolo şi încoace cu cârligele lor disproporţionate până când una, un pic mai mare decât celelalte, descoperi printr-o pură întâmplare că secerile picioarelor din spate se potriveau ca un guler împrejurul gâtului unei surate. Condusă de un instinct primar, strânse cu putere şi îi reteză capul.

— Într-o lume perfectă, continuă Dooku, trebuie să îi dai ucenicului atât cât să poată creşte şi cât să îl facă să vrea mai mult. Maestrul îi poate promite faimă,

strălucire. Acestea pot deveni uşor realitate. Ucenicul poate îndeplini comenzile Maestrului, îl poate reprezenta public. Atunci, dacă planurile Maestrului se vor dovedi greşite, ucenicul va fi cel care va cădea.

Dooku o privi direct, cu o hotărâre prezentă.

— Îţi sună bine o astfel de situaţie, Asajj? Chiar îţi doreşti să devii ucenicul meu? Te-aş putea face cea mai de temut femeie din galaxie. Toţi Jedi vor veni să te caute pe tine, în timp ce eu voi sta liniştit şi la adăpost pe Coruscant, trăindu-mi viaţa.

Asajj îşi linse din nou buzele.

— Lasă-i să vină, mârâi ea.

— A, să fii tânăr şi plin de ură! chicoti Dooku. Ai fi o stea măreaţă pentru toţi în afară de mine. Dar ar trebui să te păstrez umilă, înţelegi. Ar trebui să te biciui, să te împung, să te rănesc pentru a te ţine în loc. Pentru fiecare secret pe care îl învaţă, un ucenic trebuie să plătească scump. Ei, da, să plătească...

Contele făcu o pauză, ochii închizându-i-se pentru moment ca şi cum s-ar fi împotrivit unei amintiri teribile. Asajj îl privi tensionată.

— Nu credeţi că merit.

— Nu mă asculţi deloc, aşa este?

— Dar nu spuneţi nimic concret, se răsti Ventress. Este vorba despre acel Jedi, Jai Maruk? Ar fi trebuit să îl ucid? V-am urmat ordinele, dar poate că acela a fost testul.

Îşi miji ochii.

— Ar fi trebuit să arăt mai mult spirit de iniţiativă. Asta aşteptaţi din partea mea. Nu aveţi nevoie de o... slugă. Din acestea aveţi cu duiumul. Aveţi nevoie de ceva mai mult.

Contele o privi cu indulgenţă.

— Cât de ciudat mi se pare să îţi ştiu fiecare gând înainte să îţi apară în minte.

— Nici chiar partea întunecată nu vă poate da

această putere, îl contrazise Ventress descurajată.

Contele zâmbi.

— Am o putere mult mai mare decât partea întunecată, drăguţa mea. Sunt bătrân. Furiile tale proaspete sunt greşelile mele vechi.

Larvele de călugăriţă viermuiau în căutarea prăzii în holograma de deasupra biroului. Scoase holocronul din cub şi consultă un monitor.

— Aha. Soseşte ultima serie de invitaţi. Fiinţe loiale şi adevărate, pentru cauza Federaţiei Comerciale şi vreo zece la sută profit. Mergi şi întâmpină-i la intrare. Întotdeauna produci o impresie deosebită asupra vizitatorilor.

— Nu mă luaţi pe mine de sus, spuse Asajj cu răceală.

Dooku se uită în jur.

— Că dacă nu, ce?

Faţa ei păli. Dooku ridică acel deget şi de data aceasta împunse aerul scurt, ca şi cum încerca să vâre un ac în perniţă. Ventress se prăbuşi în genunchi. Vocea ei se auzi înceată, schilodită de durere.

— Vă rog, gemu ea, nu.

— Nu te simţi prea bine, aşa este? Ca şi cum ai avea nişte pietre ascuţite în gât şi în piept.

Dooku scobi mai mult aerul cu degetul şi Ventress se prăbuşi pe pardoseală.

— Urăsc vasele de sânge, continuă Dooku. Şi modul cum se întind înăuntru, ca nişte baloane gata să se spargă.

— V-v-v-vă rog...

— Dar cele mai rele sunt amintirile, spuse el din ce în ce mai blând. Se strâng în jur ca muştele deasupra cărnii. Fiecare lucru mizerabil, fiecare viciu mărunt, fiecare sentiment de duşmănie.

Se lăsă o tăcere crudă şi ciudată deasupra podelei, acolo unde Ventress gâfâia sufocată. Ploaia răpăia pe

geamul ferestrei, iar vocea Contelui se pierdu în întunecime.

— Toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le opreşti, dar nu le-ai oprit, şi nimic nu va mai fi la fel ca înainte. Şi lucrurile pe care le-ai făcut. Pe stelele nemiloase, lucrurile pe care le-ai făcut...

Intercomunicaţia de pe biroul lui Dooku sună încet. Îşi scutură capul, ca trezindu-se din vis.

— Delegaţia de pe Troxan se află la intrare.

Ventress se ridică cu greu în picioare. Faţa îi era congestionată, iar obrajii erau udaţi de lacrimi. Pretinseră amândoi că nu observă.

— Anunţă-i că voi coborî la ei de îndată, îi ordonă Contele Dooku.

Fizic, vârsta era rareori un handicap pentru Conte. Iscusit în stăpânirea Forţei – inimaginabil mai subtil decât băiatul care privise ţânţarii pe oglinda lacului din grădinile Jedi cu mulţi ani în urmă – îşi purta cei optzeci şi trei de ani standard mult mai bine decât oricare dintre bărbaţii de vârsta lui. Era încă într-o condiţie fizică excelentă, simţurile îi erau ascuţite, iar sănătatea nediminuată nici măcar de amintirea unei simple răceli.

Doar în această situaţie, aplecat înaintea imaginii Maestrului său, simţea cum îl apasă anii. Chiar prin intermediul hologramei, imaginea tremurătoare a lui Darth Sidious, hidos în albastru şi umbre, părea să îl dezbrace de falsa-i tinereţe, lăsându-i oasele descărnate, încheieturile slăbite şi încordat de tensiune.

— Au ajuns trimişii de pe Troxar, rosti Maestrul său.

Cum putea să ştie? Dooku nu îl întrebă. Darth Sidious ştia. Întotdeauna ştia.

— Se gândesc să se predea, răspunse Dooku. Pretind că ar avea un plan de rezistenţă, că ar fi gata să declanşeze o insurecţie în momentul în care armatele de clone se vor retrage.

— Nu! rosti apăsat figura tremurătoare. Războiul a

distrus deja prea mult planeta ca să mai merite să fie salvată. Singura valoare pe care o are acum este să distrugă mai multe trupe şi să le consume mai multe resurse. Spune-le că trebui să continue lupta. Promite-le întăriri – spune-le că vei trimite o nouă flotă de droizi avansaţi care să preia controlul sistemului în maxim o lună, dacă vor reuşi să reziste. Explică-le că astfel de arme nu vor ajunge în mâinile celor care se predau.

— Şi după ce va trece o lună fără să le vină întăriri?

— Ajutoarele vor ajunge cel mai târziu luna următoare. Promite-le şi fă-i să te creadă. Te-am învăţat doar cum.

— Înţeleg, spuse Dooku.

— Cât de uşor ne trădăm creaturile.

Figura de sub glugă se înclină uşor.

— Ai un atac de conştiinţă, ucenicul meu?

— Nu, Maestre, se împotrivi Contele şi întâlni ochiul hidos ascuns sub glugă. Doar lăcomia lor i-a adus aici. În adâncul sufletului lor au ştiut întotdeauna în ce se bagă.

Castelul Malreaux era plin de ochi vii.

Sistemul spectaculos de securitate instalat de al şaptesprezecelea (şi ultimul) Viconte Malreaux în timpul ultimelor luni în care aluneca în nebunie era unul dintre motivele pentru care Dooku alesese castelul drept actuala bază de operaţiuni. Vârfuri optice umpleau construcţia, ascunse sub forma unor boţuri în tapiserie, capete de şuruburi în dulapurile din bucătărie, pastile contra durerilor în dulapul cu medicamente, ochi negri cusuţi în desenul păsărilor de pe tapiseriile din Sala Plânsetelor. Petice infraroşii de ultimă generaţie, dezvoltate iniţial ca elemente protetice pentru limbile distruse ale creaturilor Sluissi, erau grefate în modelul feţelor de masă, al covoarelor şi draperiilor. Ziduri false care fuseseră construite cu mari costuri pentru a împânzi castelul cu treceri secrete erau străpunse de găurele

pentru spionat. Microfoane stăteau ascunse ca păianjenii în zeci de sertare şi dulapuri, sub fiecare pat, montate pe tavan lângă fiecare dintre cele unsprezece şemineuri şi chiar lipite de fundul sticlelor cu vin preţios de Creme D'Infame păstrate în pivniţă.

Cel de-al şaptesprezecelea Viconte Malreaux, convins că fusese otrăvit, îşi ucisese servitorii de la bucătărie, apoi se refugiase în tunelurile sale secrete, de unde mai ieşea doar noaptea. Ultima apariţie a lui fusese înregistrată de o cameră de supraveghere ascunsă într-o ceapă falsă dintr-un coş care atârna undeva în bucătărie: o înregistrare de treizeci de secunde cu o figură scheletică ieşind printr-un grătar fals în bucătărie, care venise să bea câteva înghiţituri de apă de la robinet şi să molfăie o mână de făină.

Dacă nu ar fi început să putrezească şi să emane un miros puternic, cadavrul celui de-al şaptesprezecelea Lord Malreaux nu ar fi fost găsit niciodată.

Cineva ascuns în pasajul secret care trecea pe deasupra cabinetului de lucru, de exemplu, putea fi capabil să urmărească întreaga conversaţie dintre Dooku şi Asajj Ventress printr-o găurică făcută în tavan. Dacă acea persoană ar fi avut destulă răbdare şi ar fi aşteptat până când Ventress a ieşit din cabinet, atunci ar fi fost martora conferinţei dintre Contele Dooku şi apariţia holografică a lui Darth Sidious.

Şi dacă persoana ar mai fi aşteptat ca Dooku să plece şi el din cabinet, ar fi zărit o porţiune din rafturi deschizându-se încet pentru a permite trecerea unei creaturi demonice, mici şi rapide, o vulpe Vjun acoperită cu o haină roşie lăptoasă şi cu mânuţe dibace în loc de lăbuţe.

După ce se opri o clipă să adulmece, avansă cu grijă în cameră, mai întâi cercetând într-o parte şi în cealaltă, apoi îndreptându-se brusc spre locul unde Dooku aruncase mâna tăiată, care acum se dezgheţa, a lui Jang

Li-Li. Podeaua era acoperită cu mozaicul specific castelului Malreaux, jumătate roşcat precum sângele închegat, jumătate alb-gălbui precum laptele covăsit. Mâna căzută pe una dintre dalele lăptoase lăsase câţiva stropi. Vulpea adulmecă petele şi imediat i se ivi limba subţire, rozalie.

— Nu încă, dulceaţa mea.

O femeie bătrână îşi târî picioarele gâfâind şi ieşi prin uşa secretă. Era îmbrăcată în nişte zdrenţe murdare, care odată fuseseră haine fine – o cămăşuţă rozalie care acum se înnegrise la poalele deşirate, ciorapi rupţi şi în picioare rămăşiţele a ceea ce odată fuseseră nişte conduri cusuţi cu fir auriu de lame. Împrejurul gâtului purta o etolă făcută din cozi de vulpi, legate între ele.

— Aşteaptă puţin pentru că Mama vrea să ia aminte la ceva.

Îşi coborî burdihanul spre podea, gemând încet şi se aplecă în faţă pentru a se zgâi la pete. Oftă.

— Offf, scumpule, şopti ea.

Se aplecă mai mult pentru a se uita îndeaproape la stropii de pe pardoseală, iar ochii ei, mici şi lucioşi ca nişte biluţe negre, se umeziră şi căpătară o strălucire deosebită.

— Offf, gemu din nou şi se aşeză pe vine, legănându-se şi iar legănându-se. Offf, Offf, Offf!

Vulpea o privi intens. Bătrâna o privi şi ea cu o expresie atât de triumfătoare, încât vulpea se zbârli şi îşi arătă dinţii galbeni, ascuţiţi ca nişte ace.

— Offf, ce zi pentru Mama, dulceaţa mea! şopti ea. Căci a aşteptat aşa mult pentru clipa asta.

Se uită în ochii vulpii.

— Nu vezi, pisica mea? Nu miroşi? Copilul se întoarce acasă!

Se ridică în picioare. Emoţia îi făcu şuncile şi pieile fleşcăite ale braţelor să tremure.

— Vremea de pregătiri, murmură ea. De curăţat

camera Copilului, de făcut pătuţul pentru el.

Apoi îşi târî picioarele înapoi în tunelul secret. Vulpea aşteptă cu urechile ciulite până când murmurele bătrânei se pierdură în întuneric. Apoi îşi coborî capul spre podeaua pătată de sânge şi cu limba ei lungă şi rozalie linse mozaicul până nu mai rămase nimic.

Întâlnirea dintre contele Dooku şi delegaţia de pe Troxan decurse bine. Făcu din ea un fel de joc, încercând să vadă cât de puţin putea spune şi lăsându-i pe ei să se înece în minciună în locul lui.

— Avem o nouă serie de droizi de luptă în producţie, remarcase Dooku.

Şi de aici începu totul; ei continuară să dezvolte minciuna.

— Cu siguranţă îi veţi trimite spre cvadrantul nostru, se grăbi să spună prelatul însărcinat cu relaţii patriotice.

— Cu siguranţă, căci noi suntem cheia întregii regiuni, adăugă asistentul lui.

— Înţelegeţi, desigur, care sunt nevoile noastre, insinuă un altul.

— Ce alte planete au luptat cu atâta bravură pentru cauză? întrebă retoric al patrulea.

Fiecare dintre aceste speranţe deşarte le sublinie cu un zâmbet şi le îndesă în minţile lor cu ajutorul Forţei, ca un sigiliu presat în ceara fierbinte, până când le simţiră ca o certitudine. De fapt, nu era deloc necesar să folosească Forţa. Care om – şi care Troxan, până la urmă – s-ar gândi că îşi trădează miile de compatrioţi cu fiecare frază pe care o spune, când se vede atât de uşor în ipostaza de erou? Cât de mult îşi dorea fiecare să facă un bine, se gândi Dooku. Se arăta încă o dată doar ca o iluzie care orbea creaturile în faţa universului absolut în care partea întunecată se prezenta amar de clar.

Ce suntem noi, Dooku?

Singuri. Singuri. Singuri.

Privindu-i pe reprezentanţii de pe Troxan

spânzurându-se singuri nu era decât un sport mediocru, prea uşor pentru a găsi plăcere în el. Dooku se grăbi să încheie întâlnirea şi să îi trimită înapoi în abatorul de unde veniseră.

— Altceva? îi întrebă el scurt.

Delegaţii se uitară unii la alţii.

— Ca să fim sinceri, s-a întâmplat un anume incident curios, spuse prelatul.

Era un Troxan între două vârste, cu un nas borcănat şi branhii purpurii.

— După cum probabil ştiţi, am fost onorat cu titlul de prim-ministru plenipotenţiar şi trimis la cea de-a doua rundă de discuţii cu negociatorii Republicani. Nu s-a ales nimic din discuţii, evident; Senatul a renunţat acum până şi la pretinsa dezbatere şi nu face decât să ne ameninţe zilele acestea.

Îşi înfoie branhiile de sub gât în semn de refuz.

— Cu greu ne poate schimba impresia, aşa cum am menţionat comitetului Senatorial cu ani buni în urmă, înainte ca ostilităţile să înceapă...

— Incidentul curios, îl întrerupse Dooku nerăbdător.

Prelatul agitat îşi umflă bojocii.

— Ajungeam şi aici. La sfârşitul sesiunii, am fost abordat de Senatoarea Amidala de pe Naboo, care mi-a cerut să vă aduc ceva care vă este destinat.

Cu mâini nervoase şi nesigure scoase la iveală o cutiuţă, purtând sigiliul Jedi.

— Vă asigurăm că am luat toate măsurile de precauţie în această privinţă, am folosit cele mai avansate tehnici de scanare...

— Am crezut că poate fi o bombă, se aventură asistentul lui.

— Sau o instalaţie de ascultare, spuse altul.

— Eu tot cred că este ceva otrăvitor, se auzi al patrulea.

— Credeţi-mă când spun, siguranţa voastră a fost pe

primul plan...

Dooku întinse mâna după cutiuţă. Văzu spre surprinderea lui că mâinile îi tremurau. Ciudat. Fusese şi el la fel de surprins ca şi Ventress că îi cruţase viaţa lunganului Jedi, Jai Maruk. A fost un moft de moment să îl trimită înapoi. Un laţ aruncat spre Yoda, aşa cum îi justificase lui Sidious mai târziu. Un laţ de care legase ca momeală viermele unei amintiri vechi.

Darth Sidious îl privise chiorâş, o privire care îl străpunsese ca un atac de febră, o slăbiciune înăuntru.

— Încă îl mai iubeşti? îl întrebase Maestrul său.

Dooku pufnise în râs, încercând să se scoată. Ideea era ridicolă.

— Ridicolă? întrebă Maestrul cu acea voce teribil de moale. Nu prea cred.

Apoi adăugă cu otravă dulce în glas:

— Un ucenic bun întotdeauna îşi iubeşte profesorul.

Exista mereu un risc, atunci când stătea de vorbă cu Sidious. Uneori discuţia degenera într-atât încât Dooku nu reuşea să îi facă pe plac. Era teribil să nu reuşească să îşi îmbuneze Maestrul.

Îşi scutură capul pentru a-şi alunga temerile de băiat slab. Dacă Yoda muşcase într-adevăr momeala avea să vină, şi dacă venea – ce cadou pentru Sidious urma să pregătească: o căpăţână în vârstă de nouă sute de ani! Boşorogul acela care de-abia îşi târa anii stătea înfipt în coasta Republicii ca un dop; dacă l-ar fi scos afară, partea întunecată ar fi năvălit cotropitoare. Şi atunci Maestrul său ar fi văzut ce servitor loial îi era Dooku.

Apucă hotărât cutiuţa. Putea să simtă atingerea lui Yoda pe marginile ei ca un ecou distant. În minte îi apăru clar imaginea ultimei lor întâlniri, pe Geonosis: săbiile de lumină scoase în sfârşit, într-o confruntare până la urmă egală. Ce moment dulce-amărui – să îl vadă din nou pe Yoda şi să îi fie egal, poate mai mult decât egal... dar fără să fie văzut de el. Nu, plecaseră pe drumuri diferite,

iar Yoda avea alţi Jedi de care să se îngrijească. Kenobi şi, chiar mai rău, tânărul Skywalker.

Ei da, nu toată lumea era cu ochii pe el? Chiar şi Darth Sidious, cu o strălucire în privire, l-a menţionat pe băiat ca fiind unul puternic în Forţă.

— Doar o mică piesă într-un joc imens, a spus Maestrul său.

Dar un junghi de gelozie l-a străpuns pe Dooku atunci când Sidious a repetat numele tânărului. Skywalker, da... Forţa este puternică în el.

Acelaşi Anakin Skywalker care reuşise să ucidă, după cum aflase, o clonă a Contelui Dooku de Serenno. O biată clonă proastă. Un alt copil schimbat, un alt Dooku abandonat de părinţi şi lăsat să fie ciopârţit de un măcelar Jedi parvenit, în numele unei Republici corupte.

Dooku se gândi că dacă nu ar fi fost atât de bătrân şi înţelept, probabil că l-ar fi urât pe acest Anakin Skywalker. Măcar un pic.

Desfăcu închizătorile cutiuţei. Ciudat că mâinile sale încă tremurau.

Prelatul însărcinat al Biroului pentru Apărare Patriotică se uită peste umărul său.

— Am studiat-o în întregime, spuse diplomatul şi îşi ţuguie branhiile a uimire. Dar toţi experţii noştri au fost de acord că nu conţine decât o simplă lumânare de ceară.

2

Pe acoperişul unui turn abandonat din districtul Templului, doi droizi jucau dejarik în ploaie. Jucau extrem de rapid, mişcând piesele orbeşte, cu precizie şi viteză; degetele lor cădeau şi se ridicau ca acele unor maşini de cusut pătrunzând prin urzeala unei ţesături sintetice.

Cei doi droizi fuseseră construiţi după o schemă identică, umanoizi şi înalţi, dar aici se oprea toată asemănarea, de parcă fuseseră doi gemeni separaţi la naştere, unul luat să trăiască într-un palat, cel de-al doilea blestemat să îşi petreacă zilele ca un vagabond, culegându-şi puţinul necesar al existenţei din ganguri şi din burlane. Primul droid era vopsit imaculat pe mădulare cu un model ornamental de culoarea şofranului amestecat cu boabe de cârmâz, desenul ca al unei table de şah fiind repetat şi pe trunchi. Roşul era mai deschis şi amestecat cu maroniu, precum blana unei vulpi sau precum sângele uscat. Albul amestecat uşor cu galben forma o nuanţă pe care atelierul unde droidul îşi ajustase ultima oară vopseaua o intitula „dinte de animal”.

Droidul surghiunit ajunsese demult doar tablă şi fire şi nu fusese niciodată revopsit. Faţa sa julită era gri, zdrelită de la anii fără număr cât fusese în serviciu. Se opri să privească în ploaie. Fusese destul de prevăzător să se cureţe în fiecare seară, dar rugina îşi făcea totuşi loc în încheieturi şi julituri, iar faţa se pătase acolo unde bucăţile de metal care începuseră să prindă rugină fuseseră îndepărtate.

Droizii şedeau pe marginea acoperişului. Cel plin de zdrelituri îşi păstra receptorii vizuali asupra jocului, dar partenerul său proaspăt vopsit se uita permanent în sus,

spre canioanele dintre clădirile înalte, trotuarele suspendate şi fluxul aeroglisoarelor şi dincolo, spre intrarea largă şi turla înaltă a Templului Jedi.

Bineînţeles, de pe această mică terasă era greu de observat prea mult din ce se întâmpla în Templu. De la o asemenea distanţă şi cu ploaia care cădea ar fi fost nevoie de ochii unui Horansi ca să poată discerne silueta murată care se apropia călcând prin bălţi de poarta Templului. Pentru a recunoaşte silueta drept un diplomat Troxan cărând nervos o geantă diplomatică ar fi fost nevoie de mai mult decât organe de vedere biologice normale: un set de lunete telescopice legendare Tau Zeiss – implant neural sau transparoţel gravat direct în retină disponibil la cerere – a căror abilitate de a păstra claritatea imaginii de-a lungul întregului domeniu de ajustare de la XI la XI00 nu fusese egalată niciodată în cei patru ani standard de când ultima linie de producţie T Z se închisese.

Droidul roşu-gălbui se opri cu degetele înţepenite deasupra planşei de joc. Câţiva kilometri mai departe, printr-o perdea de ploaie, diplomatul Troxan se certa cu tânărul Jedi care stătea de santinelă la poarta Templului. Pachetul trecuse dintr-o mână într-alta.

— Ce-ai rămas aşa? îl întrebă partenerul său cenuşiu.

Diplomatul se întoarse prin ploaie la aeroglisorul care îl adusese.

Tânăra santinelă dispăru înăuntrul Templului.

Degetele gălbui ale droidului se întinseră prin imaginile holografice ale luptătorilor de pe tabla de joc şi mută o piesă.

— Aştept, răspunse el.

Xeno-etnologii de pe Coruscant estimau numărul speciilor inteligente din univers la aproximativ douăzeci de milioane, mai mult sau mai puţin cu două milioane, în

funcţie de semnificaţia caracteristicii inteligenţă la un anumit moment. Unii s-ar fi putut întreba, spre exemplu, dacă Bivalva contemplativa, aşa-numitele scoici inteligente de pe Perilix, erau inteligente în adevăratul sens al cuvântului, sau dacă semafoarele narative multigenerative pe care le foloseau arătau mai puţin a organe de conversaţie şi mai mult a unelte de construcţie. Cu toate acestea, douăzeci de milioane era un număr firesc.

Dintre toate aceste specii, un observator atent care ar fi privit-o pe Maestra Maks Leem ridicându-şi roba şi alergând grăbită prin Templul Jedi într-o seară târzie la treizeci de luni după Bătălia de pe Geonosis ar fi susţinut că un Gran cu trei ochi şi cap de capră era cel mai potrivit pentru a exprima îngrijorarea. Cele trei sprâncene care umbreau ochii Maestrei Leem erau groaznic de încruntate. Maxilarul îi era lung şi îngust, chiar şi după standardele Gran, iar când era îngrijorată avea tendinţa de a-şi scrâşni dinţii, o sechelă din trecutul în care Gran era o specie rumegătoare.

Maestra Leem nu era în mod normal într-o dispoziţie nervoasă. Blândă, cu un simţ matern şi competentă întru totul, era favorita tinerilor acoliţi, şi foarte greu de scos din sărite. Mace Windu şi chiar Anakin Skywalker ar fi devenit irascibili luând poziţia de gardă defensivă, dar în nici un caz Maks Leem. Gran era un popor foarte sociabil, orientat către traiul în comunitate, iar ea îşi pusese viaţa cu dragă inimă în slujba idealului de judecător de pace. Ceea ce ura mai mult era că acum se vedea şi pe ea, dar şi pe toţi ceilalţi Jedi, transformându-se încet, dar sigur în soldaţi.

Era de părere că războiul civil care măcina Republica era lucrul cel mai cumplit care se putea întâmpla. Apoi urmase măcelul de pe Geonosis, luându-şi birul din floarea generaţiei Jedi într-o singură zi. Străfulgerările proiectilelor de plasmă, gustul nisipului

din gură, huruitul şi urletul droizilor de luptă – păreau toate un coşmar acum, un sentiment confuz de necaz şi durere. Maestra pierduse în bătălie mai mult de o duzină de camarazi, toţi mai apropiaţi decât fraţii. Iar acest lucru adusese războiul mai aproape de casă, aşa cum nici o holoştire nu reuşise.

Pe drumul de înapoiere spre Coruscant, Maestrul Yoda vorbise despre vindecare şi recuperarea forţelor, dar pentru Maks Leem ultimele treizeci de luni fuseseră foarte, foarte grele. Îi venea mai uşor să reziste amintirilor bătăliei decât să facă faţă golului din Templu. Doar patruzeci de locuri ocupate în sala de mese, acolo unde odată şedeau o sută. Zona vestică a grădinilor de zarzavat era lăsată în paragină. Ritmurile vieţii din Templu amorţiseră din lipsă de timp; nu mai era timp pentru grădinărit şi nici pentru croit robe, sau jocuri. Acum programul conţinea doar luptă corp-la-corp, instruire militară şi exerciţii de infiltrare. Mâncarea era pregătită în pripă din ingrediente cumpărate din oraş, iar copii în vârstă de doisprezece, maxim paisprezece ani, monitorizau cu ochi gravi transmisiunile, umblau pe rute de curierat sau cercetau planurile de război.

Copiii o îngrijorau cel mai mult pe Leem. Templul, aproape golit de adulţi, părea o şcoală pe care profesorii o abandonaseră. Ucenici Padawan rămaşi brusc orfani, acoliţi cu prea puţini profesori şi prea multe responsabilităţi: Maks Leem se temea pentru ei. Oricât de mult încercau Yoda şi ceilalţi profesori să le insufle virtuţile Jedi antice, această generaţie nu putea să nu fie marcată de violenţă. Ca şi cum ar fi fost înţărcaţi cu lapte otrăvit, se gândea Maestra mereu. Pentru prima oară de la Războiul Sith, avea să crească o generaţie de Cavaleri Jedi pentru care Forţa era umbrită de partea întunecată, învăţau să simtă cu inimile prea îmbătrânite, îndurerate prea devreme.

Şi unul dintre copiii aceştia, un băiat blând şi zvelt

pe nume Whie, pe care ea îl alesese drept Padawan personal, o chemase în această seară la intrarea în Templu. Maks îl găsi stând liniştit (ca întotdeauna) şi îndurând admonestările unui diplomat Troxan, furios şi plin de el, care nu putea crede că era ţinut la poartă, în ploaie, de un băieţel. Această fiinţă cu faţa congestionată şi branhiile vibrând de nervi pretindea că are un colet pe care trebuie să îl predea personal Maestrului Yoda.

Maks veni imediat în ajutorul lui Whie, folosind Forţa într-un fel firesc pentru ea, liniştindu-l pe Troxan până când branhiile se opriră din tremurat şi convingându-l să plece numai după ce îi promise că ea personal îi va duce coletul Maestrului Yoda. Whie ar fi putut şi el să facă acelaşi lucru – Forţa era puternică în el – dar ucenicii Padawan nu erau încurajaţi să îşi folosească puterile cu una cu două. Darul cu care era înzestrat băiatul fusese întotdeauna mare; poate de aceea avea grijă să nu abuzeze de el.

Whie îi înmână Maestrei coletul. Era o geantă de corespondenţă diplomatică, cu grad înalt de securitate, folosită în mod curent de multe lumi din cadrul Federaţiei Comerciale. O plasă ţesută din monofilamente meta-ceramice şi computaţionale, a cărei suprafaţă era chiar ecranul de informaţii, prezenta acum un aranjament de litere mari formând un mesaj repetat în limba troxană şi în basică.

PRIN BUNĂVOINŢA GUVERNULUI TROXAR

BIROUL DE RELAŢII DIPLOMATICE Colet Incendiar MESAJ EXTREM DE CONFIDENŢIAL – PENTRU:

YODA,

„Mare Maestru al Ordinului Jedi”

Şi

Ataşat Militar însărcinat de Cancelarul Suprem al Senatului

Galactic

ATENŢIE!

Doar pentru ochii adresantului!

Coletul diplomatic are sistemul de securitate activat: Fără verificarea identităţii

Conţinutul se va autodistruge la deschiderea pachetului!

Geanta fierbea în mâna ei, deloc neplăcut, pe măsură ce monofilamentele se reaşezau şi se strângeau la contactul cu buricele degetelor, ca şi cum ar fi stat pe malul mării şi ar fi simţit cum fiecare val îi scoate treptat nisipul de sub tălpi. O mică hartă topografică a amprentelor ei apăru pe suprafaţa coletului. Într-o mică zonă se contură o oglindă, deasupra căreia se vedea clar ideograma pentru „ochi”. Maestra Leem clipi văzându-şi reflexia propriei imagini, apoi clipi din nou când pachetul produse o descărcare luminoasă scurtă.

Tipul branhiei: Nu se aplică

Identificare amprentă: Negativ

Scanare de retină: Negativ

Purtătorul actual nu poate fi identificat ca fiind adresantul de drept al acestui Colet Incendiar trimis de Biroul de Relaţii Diplomatice

ATENŢIE!

Conţinutul se va autodistruge la deschiderea pachetului!

Maks şi ucenicul ei Padawan se uitară unul la celălalt.

— Să nu cumva să îl scăpaţi, spuse băiatul fără nici o expresie pe figură.

Maks îşi dădu ochii peste cap – încă un gest remarcabil de expresiv pentru specia Gran cu trei ochi – şi alergă înapoi în Templu în căutarea Maestrului Yoda.

Îl găsi în Sala Celor o mie de Fântâni. Şedea cocoţat pe un bolovan de calcar negru care ieşea din mijlocul unui mic bazin. Apropiindu-se de el din spate, fu şocată cât de mic părea, cum şedea acolo înfăşurat în roba sa fără forme. Ca o broască tristă într-o mlaştină, se gândi

ea. Când era mai tânără şi-ar fi suprimat gândul acesta necuviincios într-o clipă, cuprinsă de o uimire şocantă. Odată cu trecerea anilor învăţase să îşi urmărească toate gândurile cu detaşare şi, de ce nu, oarecum amuzată. Ce lucru ciudat, încâlcit şi nedrept era mintea! Chiar şi mintea unui Jedi. Era adevărat, capul acela rotund şi verde şi urechile ascuţite îl făceau să arate exact ca o broască tristă în mijlocul unei mlaştini.

Apoi el se întoarse spre ea şi îi zâmbi, şi chiar sub oboseala şi îngrijorarea lui Yoda ea simţi imediat bucuria erupând dinăuntrul lui, o mie de fântâni de bucurie, inepuizabile, ca şi cum Maestrul era o găurică în mantaua lumii, iar Forţa însăşi bolborosea făcându-şi loc prin el.

Sprâncenele stufoase de deasupra celor trei ochi ai Maestrei Leem se relaxară, iar dinţii se opriră din scrâşnit. Îşi croi drum spre marginea micului bazin, dând la o parte cu blândeţe frunzişul. Susurul apei se auzea de jur împrejur, curgând încetişor peste pietricele, învârtindu-se în turbioane printre pietroaie sau picurând în bazine mici şi liniştite: şi, întotdeauna dinspre partea cea mai îndepărtată a enormei camere, huruitul distant al cascadei.

— M-am gândit eu că o să vă găsesc aici, Maestre.

— Mai mult grădinile exterioare îmi plac mie.

— Ştiu. Dar ele nu sunt atât de aproape de Sala Consiliului Jedi aşa cum este această sală.

Maestrul zâmbi obosit.

— Adevăr grăieşti tu.

Urechile care i se ciuliseră la vederea ei coborâră din nou.

— Întâlniri şi iar întâlniri. Discuţii triste şi serioase, război, război, mereu despre război.

Îşi ridică mâna cu cele trei degete şi arătă de jur împrejur în Sala Celor o mie de Fântâni.

— Un loc de o mare frumuseţe aici este. Şi totuşi...

noi l-am făcut. Obosit sunt de tot acest... făcut. Unde s-a dus vremea pentru trăit, Maks Leem?

— Undeva unde nu este Coruscant, răspunse ea sinceră.

Bătrânul Maestru aprobă cu tărie.

— Mai adevărat decât ştii vorbeşti tu. Uneori cred Templul departe de Coruscant să îl mutăm ar trebui.

Maestra Leem rămase cu gura căscată.

— Unde aţi muta Templul?

Yoda dădu din umeri.

— Undeva cu umezeală. Undeva cu sălbăticie. Nu cu atâta făcut. Nu cu atâtea maşini.

Se îndreptă de spinare şi inspiră adânc şi horcăit.

— Bun! Decis rămâne! Vom muta Templul imediat. Tu vei fi responsabilă. Găseşte un nou cămin şi raportează-mi mâine!

Maestra Leem începu să scrâşnească din nou din dinţi, cu şi mai multă tărie.

— Aceasta este o glumă, desigur! Nu putem face o astfel de mutare acum, în mijlocul războiului! Pe cine am putea găsi ca să...

Se opri şi cei trei ochi ai săi, adineauri bulbucaţi, se mijiră rapid.

— Râdeţi de mine.

Bătrânul gnom chicoti.

Maestra vru să îi arunce coletul Troxan drept în faţa rânjită, dar amintindu-şi avertismentul legal de pe pachet, întinse mâna.

— Am promis că vă voi aduce coletul acesta.

Yoda îşi încreţi nasul în semn de dezgust. Îşi ridică roba deasupra genunchilor şi coborî de pe piatră cu un pleoscăit. Era o grădină de interior lângă o turlă artificială, până la urmă, iar apa în bazin era adâncă doar până mai sus de glezne. Ieşi pe mal şi înşfacă pachetul. Cutele îi avansară în sus pe frunte, iar urechile i se ciuliră de mirare când Coletul Incendiar îi scană amprentele

digitale.

Identificare amprentă: Pozitiv

Oglinda apăru pe suprafaţa pachetului. Yoda scoase limba şi se strâmbă.

„Scanare de retină: Neconcludentă”

Vă rugăm aşezaţi figura adresantului sau o interfaţă de comunicare similară în fata oglinzii de identificare.

— Maşini, mormăi Yoda şi se uită fix spre colet.

„Scanare de retină: Pozitiv. Purtătorul actual a fost identificat ca fiind adresantul de drept al acestui Colet Incendiar trimis de Biroul de Relaţii Diplomatice. Dispozitivul de autodistrugere a fost dezactivat”.

O microperforaţie apăru de-a lungul marginilor coletului, apoi geanta se deschise, scoţând la iveală mânerul uzat al unei săbii Jedi de lumină. Degetele butucănoase şi verzi ale lui Yoda se strânseră în jurul mânerului, iar bătrânul Maestru oftă.

— Maestre?

— Jang Li-Li, spuse el. Ce a mai rămas din ea, aici este tot.

Apa picura şi susura împrejurul lor.

— Gândul la cei morţi mi-a fost.

— Lista se lungeşte pe zi ce trece, comentă cu amărăciune Leem.

Se gândi când o văzuse ultima oară pe Jang Li-Li. Fuseseră de serviciu împreună la bucătărie nu cu mult înainte ca ea să plece şi merseseră în grădina de zarzavat să culeagă legume pentru a pregăti masa de seară. Îşi aminti cum şezuseră pe câte o găleată întoarsă cu fundul în sus şi cum Jang se strâmbase în glumă şi o întrebase pe Maks dacă era de părere că folosirea Forţei pentru a decoji păstăile antariane ar constitui abuz de putere. O pufnise râsul şi cute de veselie se formaseră în jurul ochilor ei căprui.

Yoda îşi ridică faţa îngândurată înspre ea.

— Unii cred că este posibil să intri complet în Forţă

doar după moarte.

— Sigur că toţi vom intra, Maestre.

— Ei, dar este posibil să rămâi unic şi individual. Să rămâi tu însuţi.

— Vă gândiţi la Jang Li-Li, întrebă Leem retoric şi cu un zâmbet trist. Aş vrea să cred că este în siguranţă şi liberă şi că mai râde şi acum, undeva în Forţă. Aş vrea să cred, dar nu pot. Fiecare dintre noi sperăm să existe ceva dincolo de moarte. Mâinile şi ochii ne-au fost croite de univers într-o anumită formă, vor rezista câţi ani avem de trăit, apoi se vor pierde iară. Şi atât ar trebui să fie suficient. Ca să intrăm complet în Forţă, ar trebui să ne dizolvăm precum mierea într-un tonic fierbinte.

Yoda ridică din umeri, privind mânerul sabiei de lumină a bietei Jang Li-Li.

— Poate dreptate ai. Dar mă întreb...

Luă o pietricică dintr-o crăpătură a bolovanului pe care se aşezase.

— Dacă arunc pietricica aceasta în apă, ce se întâmplă?

— Se scufundă.

— Şi apoi?

— Păi, se gândi Maestra Leem înainte să răspundă, dar nu reuşi să se concentreze prea mult. Se vor forma valuri, cred.

Yoda îşi ciuli urechile.

— Sigur! Pietricica loveşte apa şi un val se poartă până când...?

— Ajunge la ţărm.

— Chiar aşa. Dar apa acolo unde cade pietricica la fel este cu apa purtată de val la ţărm?

— Păi nu...

— Şi totuşi este acelaşi val.

— Credeţi că putem deveni... valuri în Forţă, care ne păstrează forma?

Yoda ridică din umeri.

— Aşa vorbit-a odată Qui-Gon.

— Îmi este dor de el, oftă tristă Maks Leem.

Nu îi aprobase comportamentul lui Qui-Gon Jinn niciodată; era prea grăbit să se opună Ordinului, gata oricând să se opună cu voinţa lui solitară binelui grupului. Cu toate acestea fusese un om nobil şi curajos şi bun cu ea când era tânără. Îşi întoarse brusc privirea către mânerul rupt al sabiei de lumină a Maestrei Jang.

— Cine l-a trimis, Maestre?

Maks nu era sigură dacă Yoda îi auzise întrebarea. Un timp rămase tăcut, pipăind mânerul cu degeţelele sale butucănoase.

— Un ucenic Padawan ai acum, Maestră Leem?

Ea aprobă.

— Al doilea?

— Al treilea. Rees Alrix a fost cea dintâi. Acum luptă cu trupele de clone pe Sullust. Al doilea... Al doilea a fost Eremin Tarn, răspunse ea ezitând.

Eremin devenise un susţinător al lui Jeisel, unul dintre cei mai fervenţi disidenţi Jedi, care credea că Republica îşi pierduse autoritatea morală de a conduce. Eremin se împotrivise întotdeauna autorităţii de drept – chiar şi autorităţii ei atunci când fusese Maestra lui – dar altfel avea principii solide. Cu mintea, Maks putea să îi înţeleagă decizia de a se retrage din Ordin, dar i se rupsese inima să îşi vadă propriul ucenic Padawan, pe care îl pregătise de la vârsta de treisprezece ani până la statutul de Cavaler Jedi plin, să se retragă singur din Ordin.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Yoda întrebă:

— Umple golul din inima ta, acest nou ucenic Padawan?

Maks se înroşi şi îşi întoarse privirea.

— Ruşine aici nu trebuie. Relaţia dintre Maestru şi Padawan îi ajută doar pe ei, crezi tu?

Yoda dădu din cap şi o privi cu ochi antici, plini de

înţelegere.

— O, să creadă aşa îi lăsăm, da! Dar în ziua în care nici Yoda nu mai învaţă nimic de la ucenicii lui, atunci adevărat profesor nu mai poate fi.

Se întinse şi îi strânse mâna cu cele trei degete ale sale.

— Un dar mai mare nu există, decât o inimă generoasă.

Lacrimile o năpădiră pe Maks Leem, iar ea le lăsă să curgă.

— Afecţiunea şi ataşamentul nu fac parte din calea Jedi, ştiu. Dar...

Yoda o strânse din nou de mână, apoi se retrase în el şi se gândi la mânerul sabiei de lumină. Pentru o clipă, Maks Leem îi văzu degetul oprindu-se deasupra unei bucăţi de metal, arătând surprinzător de curată şi aproape ca nouă, de parcă ar fi scăpat exploziei sau ar fi fost adăugată ulterior. Yoda se încruntă.

— Ucenicul acesta Padawan al tău, pentru galaxia largă pregătitu-l-ai?

— Whie? Nu şi da, răspunse ea. Este tânăr. Toţi sunt tineri. Dar dacă vreunul dintre ei ar trebui să fie pregătit, atunci el este. Forţa este puternică în el. Nu atât de puternică precum era în tânărul Skywalker, ci la un nivel mai jos. Între noi fie vorba, se poartă mult mai bine decât a făcut-o Anakin vreodată. Atât de calm. Câtă linişte şi ce ţinută. Cu adevărat este incredibil la cineva atât de tânăr.

— Adevărat.

O subtilitate în intonaţia lui Yoda o făcu să tresară.

— Credeţi că este imposibil?

— Cred că el încearcă să îţi facă foarte mult pe plac, spuse bătrânul Maestru cu prudenţă.

Înainte de a putea să îl întrebe care era sensul exact al vorbelor lui, se auzi un gong sunând ora exactă.

— A, trebuie să ţin o lecţie! exclamă Maks şi se

plesni cu palma peste cornițele din frunte. Am de predat navigarea hiperspațială tocmai în Turnul Trei.

Yoda își dădu ochii peste cap și o ușui cu mâinile.

— Atunci să pornești hipermotoarele trebuie!

Maestra ieși în fugă din cameră, cu poalele robei fluturându-i în jurul gleznelor păroase, iar el o urmări cu privirea, chicotind până când tropotul ghetelor ei se pierdu pe holurile Templului.

Când fu sigur că rămăsese din nou singur, apăsă butonul de activare a sabiei de lumină pe care odată o folosise Jang Li-Li. După cum bănuise, arma fusese modificată; în loc ca lama albastră de energie să prindă viață, apăru o hologramă: Contele Dooku, înalt de zece centimetri, stătea în vârful mânerului sabiei de lumină. Părea bătrân... mult mai bătrân decât îl văzuse pe Geonosis. Îmbătrânit de griji. Ședea la un birou elegant. În spatele lui se vedea o fereastră pe care cădeau stropi de ploaie; dincolo, un soare cenușiu și pesimist. În fața lui, pe birou, fusese așezată lumânarea pe care i-o trimisese Yoda.

— Trebuie să vorbim, îi spuse Dooku.

Nu privea înspre obiectivul holocamerei, ca și cum, chiar peste săptămâni și găuri întunecate de spațiu, i-ar fi fost încă frică să privească în ochii fostului său Maestru.

— S-a strâns un nor în jurul meu. În jurul nostru al tuturora. L-am simțit adunându-se în Republică în urmă cu ani buni. Am fugit de el atunci și am încercat să iau Ordinul cu mine. Nu ai venit. Lașitate, am considerat atunci. Sau corupție. Acum însă...

Își frecă fața obosit.

— Acum nu mai știu. Poate că ai avut dreptate. Poate că Templul era singura lumină care ținea întunericul departe, iar eu am greșit ieșind afară, în noapte. Sau poate întunericul a fost înăuntrul meu tot timpul.

Pentru prima oară privi drept. Ochii îi erau nemişcaţi, cu excepţia unui uşor licăr de angoasă pură, ca sunetul unui plânset răzbătând dintr-o cameră încuiată.

— Este ca o boală, şopti el. O febră în sânge. Război pretutindeni. Cruzime. Crime, iar unele în numele meu. Sânge precum ploaia. Le simt mereu, ţipetele celor ucişi în adâncul Forţei, izbindu-mă ca o venă gata să se spargă.

Se reculese; ridică din umeri, apoi continuă.

— Am ajuns la capătul propriului meu eu. Nu mai ştiu ce este drept. Sunt obosit, Maestre. Aşa de obosit. Şi ca orice om bătrân, când i se apropie sfârşitul, tânjesc să mă întorc acasă.

Micul Dooku holografic atinse lumânarea pe care i-o trimisese Yoda, întorcând-o între degetele sale bătrâne.

— Vreau să ne întâlnim. Dar nimeni din afara Templului nu trebuie să ştie. Eu sunt permanent urmărit, iar tu eşti trădat mult mai profund decât bănuieşti, Maestre. Vino la mine; Jai îţi va arăta drumul. Vom vorbi. Nu îţi promit mai mult. Nu pot să te consider corupt, dar chiar şi tu, Maestre, eşti prins în manevre dincolo de înţelegerea ta. Dacă se află în rândul aliaţilor mei că vii încoace, nimic nu îi va opri să te ucidă. Şi dacă vor ghici de ce vii, nimic nu îi va opri să mă ucidă pe mine.

Privirea îi reveni în prezent: ochi şireţi şi pragmatici.

— Aş fi dezamăgit dacă mi-ai considera invitaţia ca pe o oportunitate de ordin tactic. Dacă văd chiar şi cel mai mic semn că trimiteţi forţe spre Calea Hydian, îmi voi abandona actuala bază şi voi continua războiul până când crucişătoarele cu droizi vor arde întreaga viaţă pe Coruscant sub ploaie de plasmă. Nu veni decât cu Jedi.

Zâmbi trist, strâmb.

— Sunt unele lucruri pe care este bine să le ţinem doar în familie...

Contele Dooku de Serenno, mareşal al unei armate

puternice, printre cei mai bogaţi din întreaga galaxie, maestru legendar al sabiei, fost ucenic, trădător notoriu şi fiu rătăcitor, tremură scurt în faţa ochilor antici ai lui Yoda şi dispăru.

Yoda apăsă butonul de activare al sabiei de lumină şi urmări înregistrarea încă o dată, de trei ori la rând. Se cocoţă înapoi pe bolovanul său favorit, adâncit în gânduri. Undeva deasupra lui, în apartamentele sale private, mesajele dinspre Republică se vor strânge grămezi: veşti oficiale de la comandanţii militari, întrebări de la Jedi trimişi pe front despre diversele lor misiuni şi însărcinări, poate chiar o solicitare de la Senat sau o invitaţie din partea cabinetului Cancelarului. Ajunsese să simtă greutatea acelor ochi plini de nerăbdare mult prea bine. Astăzi trebuiau să aştepte. Astăzi Yoda avea nevoie de înţelepciunea lui Yoda mult mai mult decât oricare altul.

Respiră adânc, încercând să îşi limpezească mintea prin meditaţie, lăsându-şi gândurile să se ridice înainte-i.

Mâinile lui Dooku pe acea lumânare, zumzetul emoţiei ca un curent, făcându-i vârfurile degetelor să vibreze.

Jai Maruk dând raportul în Sala Consiliului cu rana unei arsuri de sabie de lumină pe obrazul său lung.

Cu ceva timp în urmă, el împreună cu Dooku într-o peşteră pe Geonosis. Şuieratul şi strălucirile săbiilor de lumină, frumos de întunecate, ca nişte licurici, iar Dooku încă un băiat de douăzeci de ani, nu bătrânul şoptind din vârful sabiei care aparţinuse bietei Jang. Urechile lui Yoda se pleoştesc încet pe măsură ce se adânceşte în Forţă, timpul topindu-se dedesubtul gândurilor sale precum gheaţa, permiţând trecutului şi prezentului să se elibereze şi să se amestece împreună. Acel băiat mândru din grădină, cu şaizeci de ani în urmă, care murmurase: Fiecare Jedi este un copil ai cărui părinţi au decis că pot trăi fără el.

Micuţa Jang Li-Li, de doar opt anişori, stropind orhideele din Sala Celor o mie de Fântâni. O zi senină, lumina soarelui inundând sala prin ferestrele de transparoţel, Li-Li făcând stropi de apă cu stropitoarea şi râzând subţirel când fiecare norişor rupe razele în culori, linii fugare de roşu, violet şi verde. Maestre, uite cum fac curcubeie! Acele culori încă nu ajunseseră să însemne semnale militare şi nici să reprezinte lumini de navigare, sau lamele săbiilor de lumină. Doar o fetiţă făcând curcubeie.

Dooku de abia adus de pe Serenno, cu ochi gravi, destul de mare cât să ştie că mama lui renunţase la el. Destul de mare cât să înveţe că poţi fi oricând trădat.

Apa bolboroseşte, se scurge şi picură împrejurul lui Yoda, timp trecut şi timp prezent, lichid şi iluzoriu. Apoi, Qui-Gon apăru în spatele său. Ar fi greşit să spunem că acest Jedi mort a venit la Yoda; mai corect ar fi să spunem că Qui-Gon era întotdeauna acolo, în acel punct în jurul căruia se învârtea timpul. Qui-Gon aşteptându-l pe Yoda să îşi afle drumul de-a lungul cărării neumblate şi să treacă prin uşa nedeschisă în grădina din inima tuturor lucrurilor.

Yoda deschise ochii. Îl simţea pe Qui-Gon în Forţă ca întotdeauna: sever şi plin de energie, ca împletitura unei frânghii prinsă într-un perfect nod marinăresc. Un val devenit-a el, se gândi Yoda. Un val fără de ţărm.

Yoda lovi uşor mânerul sabiei de lumină pe care o purtase odinioară Jang Li-Li.

— Văzut-ai?

„Am".

— Dibaci este. Dacă merg să îl văd, trebuie să ţin orice astronavă a Republicii departe de Calea Hydian. Să resping şansa de a face pace hotărât trebuie, ori altfel să îi mai las câteva luni de odihnă în bârlog.

„Un spadasin, fu de acord Qui-Gon. Eficienţă, poziţie, avantaj – fireşti la el precum respiraţia".

— Fostul meu ucenic, fostul tău Maestru, Qui-Gon, adevăr grăieşte el?

„Crede că minte”.

Yoda îşi ciuli urechile.

— Hmm?

„Doar crede că minte”.

Un zâmbet începu să îi lumineze încet figura rotundă a lui Yoda.

— Daaaaaaa, murmură el.

O clipă mai târziu, Yoda simţi o vibraţie în Forţă, un val urcând dinspre dormitoarele ucenicilor de undeva de dedesubt, ca sunetul slab al unui tunet îndepărtat. Qui-Gon tremură şi dispăru, ca şi cum Forţa era un bazin cu apă, iar el doar o reflexie la suprafaţă, spartă de stropii acelei perturbări care tocmai lovise Templul.

Nu avea prea des visele acelea. Ca să fie cinstit, Whie încerca nici să nu le aibă.

Nu erau deloc ca nişte coşmaruri obişnuite. Avea şi din acelea din belşug – aproape în fiecare noapte în ultimul an. Umbla aiurea, făcea tot felul de treburi confuze şi întotdeauna dădea greş: era necesar să ducă la îndeplinire câte ceva: vreun curs la care trebuia să meargă, vreun pachet pe care trebuia să îl livreze. De multe ori era urmărit. Alteori era despuiat. Multe dintre aceste coşmaruri se încheiau cu el agăţat cu disperare de ceva înalt şi căzând, căzând: de pe turlele Templului, de pe vreun pod sau de pe vreo aeronavă, de-a dura pe scări nesfârşite sau picând dintr-un copac în grădină. Mereu căzând, şi acolo jos aşteptându-l o mulţime dezamăgită, cei faţă de care dăduse greş.

Visele reale erau diferite. În acestea nu este legat de timp. Merge la culcare în dormitor şi de aici se trezeşte în viitor, ca şi cum ar cădea printr-o trapă şi ar ateriza în propriul său trup.

Într-unul, pe când avea opt ani, se trezeşte având

unsprezece ani şi construindu-şi prima sa sabie de lumină. A muncit la ea mai bine de o oră înainte ca un alt băiat să intre în atelier şi să îl anunţe: „Rhad Tarn a murit!” Încearcă să îl întrebe: „Cine este Rhad Tarn?” Dar îşi aude propria voce spunând ceva cu totul diferit. Doar atunci înţelege că el nu este Whie care îşi construieşte sabia de lumină – umblă doar în mintea lui ca o fantomă.

Nici un sentiment – nici unul – nu este mai oribil decât să se simtă îngropat de viu în propriul său trup. Uneori panica devine atât de intensă încât se trezeşte, dar alteori trec ore bune până când reuşeşte să se ridice din pat, plângând şi oftând uşurat la sunetul unei alarme sau la atingerea mâinii vreunui prieten.

De data aceasta cade printr-un vis real şi aterizează într-o cameră ciudată, bogat mobilată. Stă pe un covor moale, gros, brodat cu un model de pădure, cu copaci cu ţepi şi viţe cu ţepi şi o iarbă verde otrăvitoare; în umbre se ivesc ochii strălucitori ai unor păsări de pradă. Covorul se vede stropit cu sânge. După durerea pe care o simte în braţul stâng şi junghiul care îi arde coastele, bănuieşte că o parte din sângele acela este al lui.

Un orologiu antic, atârnat într-o carcasă de metal sculptată ca să arate ca o împletitură de ţepi şi tufişuri, ticăie estompat într-un colţ al camerei. Loviturile orologiului par încete şi neregulate, ca bătăile unei inimi aflate înaintea morţii.

Se mai văd cel puţin alte două persoane în cameră. Una este o femeie cheală cu dungi pictate pe ţeastă şi cu buze de culoarea sângelui proaspăt. Poate să simtă la ea partea întunecată ca fumul lemnului ars, precum ceva arzând într-o noapte umedă. Îl înspăimântă.

Cealaltă persoană este o ucenică Jedi, o fată cu părul roşcat pe nume Scout. În viaţa reală este cu un an mai mare decât Whie, înţepată şi gălăgioasă, care nu îi acordă niciodată prea multă atenţie, în vis, sângele îi picură pe faţă dintr-o tăietură de pe vârful capului. Se

uită fix la el. Sărut-o, îi şopteşte femeia cheală. Lacrimi roşii se scurg pe faţa fetei, pe buze. Sângele îşi croieşte drum de pe bărbie pe gât şi de aici curge lin pe gulerul tunicii, pătând-o chiar deasupra sânilor ei mici. Sărut-o, Whie.

Whie se chirceşte în vis.

Treaz fiind, Whie ar fi vrut să o sărute. Era supărat şi bolnav, acoperit de ruşine, dar ar fi vrut.

Sângele se scurge. Orologiul ticăie. Femeia cheală rânjeşte la el. „Bun venit acasă, îi spune".

— Whie!

— Ce?...

— Trezeşte-te! Whie, trezeşte-te. Sunt eu, Maestra Leem.

Faţa ei blândă se aplecase deasupra lui în bezna dormitorului, cei trei ochi trădând îngrijorarea.

— Am simţit o tulburare în Forţă.

El clipi, respirând greu şi încercând să se agaţe de un acum pe care tot îl simţea alunecos ca o bucată de săpun.

Băieţii cu care împărţea dormitorul se adunaseră împrejurul patului său.

— Iar ai avut unul dintre visele acelea?

Se gândi la fată, la Scout – o altă ucenică Jedi! – şi la firicelul de sânge de pe gâtul ei. Şi la dorinţa lui vinovată.

Maestra Leem îşi puse cele şase degete pe mâna lui.

— Whie?

— Nu a fost nimic, reuşi el să îngâne. Doar un vis urât, asta-i tot.

Băieţii din jurul patului începură să se retragă, dezamăgiţi şi neconvinşi. Erau încă destul de mici ca să mai creadă în miracole. Credeau că viziunile sunt ceva distractiv. Nu înţelegeau cât de teribil era să vezi un moment din viitor ca pe un stâlp apărut brusc din ceaţă în mijlocul drumului şi să nu ai cum să îl eviţi.

Cine era femeia cheală din viziunea lui? Era

îmbâcsită de partea întunecată, şi totuşi nu se luptase cu ea. Cumva o soartă ciudată avea să îi facă aliaţi? Şi fata aceea, Scout – cum ajunsese sângele acela roşu pe buzele ei roşii şi de ce se va uita ea – într-o bună zi – cu atâta intensitate la el? Poate că Scout va deveni o aliată a femeii aceleia, atât de vicioasă şi perfect cheală. Poate că ea va încerca să cedeze dorinţelor, furiei, poftelor. Poate că va încerca să îi întindă şi lui o cursă, să îl seducă, să îl atragă spre partea întunecată.

— Whie? îl întrebă Maestra Leem.

El îi răspunse cu o strângere de mână, încercând să pară cât putea de normal.

— Doar un vis urât, repetă.

Insista, politicos şi recunoscător, că îi era bine, până când în cele din urmă ea părăsi dormitorul.

Un alt lucru interesant despre visele reale: îl urmăriseră pe Whie ca un blestem toată viaţa, dar acum era prima oară când se trezise în alt loc decât Templul Jedi. Şi niciodată până acum, în toate viziunile avute, nu se aflase într-un trup cu mult mai mare decât cel pe care îl avea.

Moartea avea să îl ajungă. Curând.

3

Pereţii albi ai sălii de lupte din Templul Jedi fuseseră proaspăt curăţaţi, podeaua albă era frecată bine, iar saltele albe noi fuseseră aşezate în vederea turneului din acea zi. Ucenici Jedi nervoşi, îmbrăcaţi în tunici albe, se pregăteau pentru examene, fiecare după personalitate. În mintea ei, ucenica Jedi Tallisibeth Enwandung-Esterhazy – poreclită Scout – îi împărţise lejer în patru categorii:

Vorbăreţii, care se strângeau grămadă şi murmurau cu voci domoale pentru a-şi distrage atenţia de la tensiunea crescândă; Sportivii, care îşi încălzeau muşchii şi ligamentele, sau fibrele pulsatorii, îşi trosneau încheieturile, alergau, săreau sau se învârteau pe loc, în funcţie de nevoile fiziologice specifice speciei din care făceau parte; Gânditorii, al căror mod obişnuit de a se cufunda în adevărul adânc al Forţei însemna, de fapt, în opinia tinerei Tallisibeth, să îşi ţină ochii închişi şi să ia o poziţie plină de seninătate şi automulţumire; şi Prădătorii.

Scout făcea parte din categoria Prădătorilor.

Probabil ar trebui să încerce şi ea un pic de meditaţie. Cu siguranţă istoria ei sugera că problema sa cea mai mare apărea atunci când devenea prea tensionată şi emoţionată. La ultimul turneu la care participase, cu mult înainte de devastarea de pe Honoghr şi de Criza Flotei Rendili, părăsise competiţia din prima rundă, fiind învinsă de un băiat de doisprezece ani pe care de obicei aproape că îl bătea la orele de antrenament. Iar înfrângerea fusese şi mai umilitoare pentru că băiatul avea un picior rupt în timpul turneului,

trebuind să lupte cu o proteză specială.

Se strecură pe lângă un grup de Vorbăreţi, cu faţa congestionată dureros de amintirea înfrângerii.

— Hei, Scout, îi strigă unul dintre ei, dar ea îl ignoră.

Nu avea timp să stea la taclale. Astăzi avea o treabă de făcut.

Oricine ar fi avut măcar creierul unui porcuşor Servacosan putea să gândească despre ea că nu mai avea nici o şansă să îşi strice cariera. Adevărul este că Forţa era slabă în Tallisibeth Enwandung-Esterhazy. Ei, de avut o avea. Destul de puternic încât să facă impresie asupra unui căutător de talente Jedi atunci când fusese copilaş – deşii după cum îi spusese odată unul dintre Maeştri, familia ei fusese săracă lipită, iar părinţii ei l-au implorat pe Jedi să le scape fetiţa dintr-o viaţă de mizerie. Era bântuită acum de ideea că mama şi tatăl ei, fraţii şi surorile – dacă avea – rămăseseră blocaţi în mahalalele de pe Vorzyd V în timp ce doar ea scăpase de acolo. Doar ei i se dăduse şansa incredibilă de a face ceva bun în viaţă. Ar fi fost acum nepermis să nu reuşească.

Dar cumva, pe măsură ce creştea, nu se dezvoltase şi în Forţă. Avea totuşi darul anticipării. Atunci când se antrena cu parteneri, de exemplu, şi se lăsa deschisă Forţei, îi apăreau mental fragmente prin care ştia ce aveau de gând să facă oponenţii în momentul imediat următor, chiar înainte ca ei înşişi să ştie. Obiceiul pe care şi-l formase de a evalua rapid o situaţie şi de a o înţelege un pic mai repede decât oricare altul îi adusese porecla. Dar chiar şi acest dar pierea dacă era visătoare sau supărată, cât despre restul abilităţilor Jedi tradiţionale în care trebuia să folosească Forţa...

În unele zile putea să atragă un pahar de pe masă doar cu mintea şi să îl prindă în mână... dar de cele mai multe ori paharul cădea pe drum şi se spărgea de podea. Sau exploda ca şi cum ar fi fost strâns prea puternic. Sau

ţâşnea spre tavan, de unde cădeau stropi de lapte albastru şi cioburi de sticlă. Nu trebuia neapărat să fii un Mrlssi ca să sesizezi cum şuşoteau Maeştrii Jedi când o vedeau trecând prin preajmă. Nu trebuia să fii foarte isteţ – iar Scout era isteaţă – ca să observi figurile pe care le făceau ceilalţi ucenici sau cum râdeau de ea sau, ceea ce era mai rău, cum îi acopereau greşelile.

La împlinirea vârstei de treisprezece ani, aproape că îşi pierduse orice speranţă de a deveni Jedi. Când Maestrul Yoda a chemat-o să discute personal cu ea în Sala Celor o mie de Fântâni, se prezentase la apel cu picioarele grele, de permacretă, cu stomacul strâns, aşteptându-se să audă în care Corp Agricol urmau să o trimită. Muncă importantă, spuneau oamenii întotdeauna. Muncă onorabilă. Ipocrizia situaţiei o înfuria teribil. Ca şi cum nu era de ajuns de umilitor să dea greş în singurul lucru pe care şi-l dorea, trebuiau să răsucească cuţitul în rană pretinzând că sapa era totuna cu sabia de lumină, iar noroiul unui câmp de cartofi era la fel de interesant ca ţărâna a o sută de planete pe care ar fi putut să o simtă sub picioare.

Când a intrat în sală avea deja faţa plânsă şi mâneca tunicii înmuiată acolo unde îşi ştergea în hohote nasul. Maestrul Yoda o priveşte atent, cu faţa-i rotundă şi zbârcită plină de îngrijorare, şi o întreabă de ce plânge. Iar ea îi oferă un răspuns sfidător printre smiorcăieli. Doar un Jedi trebuie să refuze sentimentalismul. Fermierii pot să plângă cât vor.

Apoi el o anunţă că Chankar Kim a cerut-o să fie numită noua sa ucenică Padawan, şi astfel Tallisibeth Enwandung-Esterhazy, sau Scout pentru prieteni, rămâne într-o stare pe care mai târziu o va denumi sentimentul clasic post-Yoda: proastă de îţi taie respiraţia, fericită de îţi rupe inima.

Dar trei luni mai târziu Chankar Kim avea să moară.

Dacă toată viaţa mea nu ar fi fost o luptă, se

gândeşte Scout, acest eveniment m-ar fi doborât. Şi numai cu o voinţă de fier reuşeşte să rămână întreagă, o furie oarbă neconformă cu Jedi, direcţionată împotriva Federaţiei Comerciale, împotriva Sorţii, împotriva ei însăşi. O să te las să vii în următoarea misiune, îi spusese Maestra Kim zâmbind. Hai să şlefuim un pic marginile astea aspre. O să poţi veni data viitoare, promit. Numai că iată unde este gluma: Chankar Kim îşi dă viaţa pe o planetă îndepărtată, iar data viitoare nu are să mai vină niciodată.

Şi aşa Scout rămâne orfană, o ucenică maturizându-se fără nici un Maestru. Singurul mod în care ar putea deveni Jedi este să fie numită ucenică Padawan, să fie luată în misiuni şi să aibă şansa să dovedească tuturor că şi ea poate să însemne ceva. Iar singurul mod în care aşa ceva se mai poate întâmpla este să câştige încrederea celorlalţi Jedi.

Munceşte să fie prima din clasă, repetă fixările articulare pe ea însăşi până când încheieturile nu mai simt nimic, stă târziu în noapte până când hărţile astronomice dansează înaintea ochilor săi obosiţi. Se pregăteşte mai din greu decât a făcut-o până atunci în toată viaţa – astrocartografia, lupta fără arme, matematica hipermotoarelor, funcţionarea instalaţiilor de comunicaţii, tehnicile sabiei de lumină. Constituţia îi este firavă şi corpul i se încăpăţânează agonizant să câştige musculatură, dar continuă să se antreneze până când transpiraţia ajunge să îi curgă şiroaie pe spate pentru că trebuie să o facă, trebuie: nu se poate baza pe mica şmecherie a celorlalţi, pe Forţă.

Şi cu toate acestea are de înfruntat în fiecare zi chinul cursurilor la care se foloseşte Forţa; Scout învaţă la grupa de vârstă opt şi nouă ani, umblând printre copii ca un gigant neîndemânatic: cu fiecare zi însă, oricât de mult încearcă să se lupte cu disperarea, pasul i se îngreunează şi mai mult, de parcă deja umblă prin

câmpurile de cartofi care îi sunt predestinate.

— Hei, Scout, relaxează-te!

Vocea îi atrase atenţia din nou spre aici şi acum: sala de lupte. Ziua turneului. Lena Missa o strigase, o fată Chagrian cu sufletul bun, cam de aceeaşi vârstă cu Scout.

— Eşti atât de încordată încât aud cum scârţâi când mergi.

Ce uşor îi venea ei să vorbească – Lena pierduse şi ea un Maestru în ultimul an, dar avea simţul umorului şi se făcea uşor plăcută, iar legătura ei cu Forţa era iscusită; Maeştrii Jedi stăteau la rând pentru a obţine dreptul de a o avea ca ucenică Padawan atunci când perioada obişnuită de doliu se încheia. Scout se forţă să zâmbească.

— Mulţumesc. Am să încerc.

Lena se aplecă spre ea confidenţial, astfel că limba ei despicată ieşi rapid printre buzele albastre, iar corniţele împunseră înainte.

— Scout, nu te îngrijora. Să ştii că eşti extraordinar de bună în luptă. Doar relaxează-te şi foloseşte...

Ezită.

— Ai încredere în îndemânarea ta.

Scout zâmbi forţat.

— Eşti drăguţă cu mine acum, în caz că picăm împreună.

Lena zâmbi şi ea.

— Bineînţeles. Încă mă mai doare cotul de la bastonul pe care mi l-ai aplicat săptămâna trecută. Nu ai răni o prietenă, corect?

Fuseseră înscrişi treizeci şi doi de ucenici. Un ucenic trebuie să aibă cel puţin zece ani ca să poată participa la turneu, iar majoritatea celor înscrişi sunt între unsprezece şi doisprezece ani. Copiii mai mici nu sunt încă pregătiţi să-i întâlnească pe cei mai mari într-o luptă ful-contact, iar cei mari care fuseseră numiţi ucenici

Padawan sunt ocupaţi cu îndatoririle lor. Lena nu ar fi trebuit să participe iniţial, dar au nevoie de încă unul ca să fie număr par de participanţi.

Ucenicilor li se dăduse ocazia să aleagă între un turneu pe clasamente sau varianta eliminării la prima lovitură punctată, în cea de-a doua însemnând că prima înfrângere va fi şi ultima. Scout susţine concursul eliminatoriu. În viaţa reală, argumentează ea, nici un inamic nu îţi oferă prilejul unei confruntări trei-din-cinci. În sinea ei simte în acelaşi timp că varianta câştigi-sau-pleci-acasă i se potriveşte mai bine pentru puterile ei. Oricât de bună s-ar dovedi în lupta corp-la-corp, Forţa este mai puţin prezentă în ea decât în oricare altcineva care ar fi intrat pe saltea. Pentru ca ea să reuşească în acest concurs, trebuie să îşi întreacă oponenţii strategic. Şiretlicurile devin eficiente atunci când le încerci prima oară; cu cât ai de purtat mai puţine lupte, cu atât ai şanse mai bune să câştigi.

Maestra Palma de Fier îşi aranjă tunica şi porni spre centrul sălii de lupte, trecând pe lângă Vorbăreţi şi Sportivi, împrăştiaţi împrejurul sălii albe. Parcă suntem nişte curculionide viermuind într-o pungă cu făină, se gândi Scout. Când trecea Maestra, ucenicii tăceau imediat. Ajunse în centrul sălii şi anunţă că primele două runde ale turneului se vor desfăşura pe acele saltele, dar când se va ajunge la Optimi, luptele vor fi transferate în medii mai puţin artificiale. Ucenicii se uitară unii la alţii, ridicând din sprâncene.

— Aţi vrut să fie ca în realitate, spuse Palma de Fier cu severitate. Atunci am decis să aveţi parte de realitate. Acum, să determinăm luptele primei runde.

Îşi consultă agenda holografică şi anunţă:

— Atresh Pikil şi Gumbrak Hoxz.

Atresh, o fetiţă de doisprezece ani cu tenul măsliniu, păşi în faţă şi la fel făcu şi Gumbrak, un băiat mon calamarez de treisprezece ani, a cărui piele rozalie era

deja înroşită de entuziasm. Mon calamarezii erau mai puternici, dar el crescuse mult în ultimul an şi avea încă tendinţa de a se împiedica în propriile picioare palmate. Dacă Atresh îşi folosea viteza pentru a păstra distanţa în jurul lui până când s-ar fi împiedicat, ar fi rezistat. Bineînţeles, Atresh nu era o luptătoare prea calculată. Precum ceilalţi ucenici talentaţi, avea tendinţa să se bazeze pe propriile ei forţe în loc să facă observaţiile preliminare care îi câştigaseră lui Scout porecla. Ceilalţi copii râdeau de firea ei prea calculată, dar ei îşi permiteau. Scout trebuia să îşi facă temele înainte să lupte. Îşi petrecuse multe ore în ultimele şase săptămâni privindu-i pe ceilalţi combatanţi la antrenamente, uneori cu ştirea lor, iar alteori în secret. Îşi făcuse câte un plan pentru a-i doborî pe fiecare dintre ei astfel că, dacă nu avea prea multă încredere în ea, măcar era pregătită.

— Flerp, Zrim, anunţă Maestra Xan. Page, Gilp, Horororibb, Boofer.

Scout se întrebă dacă luptele fuseseră stabilite prin simulări pe computer, astfel încât confruntările să fie cât mai echilibrate, sau pe baza altor criterii cunoscute numai de Maeştri, criterii care trebuiau să testeze slăbiciunile fiecărui ucenic în parte.

— Chizzik, Enwandung-Esterhazy.

Scout îşi pierdu brusc optimismul. Pax Chizzik era un băiat de unsprezece ani, şarmant şi cu un spirit puternic. Ca luptător era puternic în Forţă, isteţ, un pic solid şi fără un joc prea bun de picioare, dar cu încheieturi excepţional de rapide. Putea para foarte rapid, iar majoritatea copiilor de vârsta lui câştigau puncte pe contraatac, dar Pax avea imaginaţie şi pe atac, având viteză la loviturile cu mâinile şi creativitate pentru a lansa acţiuni combinate fentă-lovitură, complexe, dar mai degrabă frumoase. Optimist şi înflăcărat, era un conducător înnăscut, făcut parcă pentru a juca rolul unui prinţ distins într-o epopee romantică a ultimului mileniu.

Toată lumea îl plăcea pe Pax. Scout îl plăcea şi ea suficient de mult încât să îşi răpească din timpul său de studiu asiduu pentru a-l ajuta să înveţe cele Douăsprezece Noduri Medii atunci când îl văzuse că întâmpină greutăţi la cursul de Frânghii şi Căţărat pe care îl preda Maestrul Bear. Avea câteva idei cum să îl învingă în turneu, dar unele nu erau deloc lucruri drăguţe pe care să le faci unui copil şi sperase din toată inima că nu va trebui să lupte tocmai cu el.

Probabil din această cauză fuseseră aleşi, se gândi ea cu amărăciune. Se uită cu suspiciune spre Palma de Fier. Maestra îi întâlni privirea, apoi continuă citirea listei netulburată.

Luptele erau deschise, toate loviturile permise, iar înfruntarea avea să continue până când unul dintre combatanţi ceda bătând salteaua de trei ori sau când primea trei arsuri de la săbiile de lumină, arme de antrenament reglate la cel mai coborât nivel de putere. Chiar şi la cea mai mică putere, o arsură cu sabia de lumină nu era glumă. Atingerea lamei de energie era şocant de dureroasă, un sărut înfierbântat care îţi făcea muşchii să se contracte şi nervii să urle, şi a cărui arsură roşie se vindeca abia după multe zile. Scout ştia acest ultim lucru pentru că în fiecare zi în ultimele trei săptămâni se retrăsese într-un loc discret din grădinile de zarzavat, acum nefolosite şi se atinsese pe şold, pe umăr sau pe picior cu sabia sa de lumină reglată la cel mai scăzut nivel de energie. Durerea, aşa cum îi plăcea Maestrei Palma de Fier să sublinieze, îţi distrage extrem de repede atenţia, astfel că Scout, ştiind că avea mai mult ca sigur să primească lovituri în timpul luptelor, era hotărâtă să nu lase durerea să o facă să îşi piardă concentrarea.

Nu putea să îşi permită să piardă.

Începură primele meciuri. Scout încercă să fie foarte atentă, reţinând slăbiciunile evidente în cazul în care ar fi

întâlnit câştigătorul în runda următoare, dar nervozitatea pe care o simţea până în stomac o împiedica să se concentreze foarte bine. După vreo două lupte se alătură grupului Gânditorilor, concentrându-se numai asupra propriei respiraţii, asupra liniştii, asupra calmului adânc al sângelui pulsându-i prin vene ca un val ascuns. Putea să simtă şi Forţa, umplând sala ca o încărcătură electrică. De două ori trecu de la un luptător la altul, lăsându-i pe învingător şi pe învins deopotrivă clipind ca fulgeraţi. Scout nici măcar nu încercă să se deschidă mai mult spre Forţă. Nu era un aliat în care să poată avea încredere, mai ales când foarte mult depindea de ea.

Buzele îi erau uscate şi în gură simţea un gust amar, metalic. Revino-ţi, se încurajă ea. Haide, Scout. Inspiră. Expiră. Inspiră. Expiră.

Dintr-o dată îi veni rândul. Palmele îi erau transpirate şi îşi simţea picioarele moi atunci când înaintă în mijlocul sălii. Mânerul sabiei de lumină se bălăngănea atârnat pe deasupra tunicii, lovind-o peste o arsură pe coapsă. Îndeplini ritualul de început, înclinându-se ceremonios înaintea Maestrei Xan şi prezentându-şi sabia de lumină pentru inspecţie. Maestra verifică nivelul de energie şi i-o înapoie. Pax se înclină şi el la rândul lui, apoi îşi prezentă arma cu o mişcare teatrală. Cât timp Palma de Fier o verifică, el îi aruncă lui Scout o privire veselă şi îi făcu cu ochiul. Era imposibil să nu zâmbeşti. Mă bucur că am picat cu tine, murmură el.

Îşi fixară armele înapoi la şold, se retraseră în poziţiile de aşteptare apoi se salutară, înclinându-se unul spre altul.

— Forţa fie cu tine, îi ură Pax, iar ea ştiu că o spusese din toată inima.

Murmurul conversaţiilor din sală încetă în momentul în care Palma de Fier ridică o batistuţă roşie. Acum că oribila aşteptare se încheiase, Scout redeveni calmă. Simţi cum se relaxează şi cum atenţia cuprinde întreaga

sală. Respiraţia i se linişti şi fu conştientă de toţi cei prezenţi în sală, chiar şi de cei care stăteau în spatele ei. În spatele sălii se deschise o uşă, iar ea simţi prezenţa Maestrului Yoda, strălucind ca o lampă.

Maestra Xan lăsă bucata de cârpă roşie să îi alunece dintre degete. Căzu fluturând, plutind din ce în ce mai încet pe măsură ce timpul se destindea pentru Scout şi Pax, până când în sfârşit, lin ca un fulg de nea, marginea tivului atinse salteaua.

Două săbii de lumină prinseră viaţă: se izbiră, se contrară din nou, rămaseră nemişcate, zumzăind şi sfârâind în mijlocul sălii. Pax râse şi Scout simţi nevoia să îi zâmbească. Se simţea un pic ruşinată de schema pe care o pregătea. Era greu să nu îi doreşti lui Pax tot binele din lume.

Aş putea să îl las să câştige.

Scout clipi, întorcând această nouă idee pe toate părţile. Putea să renunţe la luptă. Dacă reuşea să facă în aşa fel încât să pară evident că ea îl lăsase să câştige, ar fi însemnat pentru toată lumea că la fel de bine ar fi putut să îl învingă, dacă într-adevăr ar fi vrut. Era altfel decât dacă ar fi pierdut.

Aş putea să îl las să câştige.

Uşurarea o cuprinse dintr-o dată. Pax urma să se califice în runda următoare, bucurându-se imens, şi pentru prima dată în şase luni Scout ar fi fost capabilă să scape de grija acelui turneu şi să fie fericită alături de el pentru victorie.

Pax tăie aerul cu mişcări largi şi o aşteptă cu lama verde a sabiei sale de lumină.

— Gata, Scout? întrebă el şi coborî vârful lamei doar un pic, parcă invitând-o să atace.

Ar trebui să îl las să câştige.

Tăcerea zumzăitoare fu spartă iarăşi de un horcăit venind dintr-un colţ al sălii: Maestrul Yoda pufnise uşor iritat.

Scout clipi din nou, parcă trezindu-se dintr-un vis.

— Pe stelele negre, şopti ea înfuriată. Aproape că mă prinseseşi.

Pax folosise Forţa împotriva ei.

Scout îşi scutură capul pentru a alunga pânzele de păianjeni încâlcite în minte. Pax nu era deloc un manipulator iscusit – probabil că nici nu era conştient de ce făcea. Dar nu este greşit să spunem că el chiar îşi dorea ca toţi ceilalţi să îl placă. Întotdeauna îşi dorise acest lucru.

Scout pufni în râs şi făcu discret un gest mistic cu degetele.

— Nu este victoria pe care o cauţi.

Pax o privi bulversat.

— Da, sunt gata, spuse ea.

Apoi îl atacă.

Intră spre el rapid pe diagonală, testându-i jocul de picioare. Se apropie cu un blocaj care le prinse săbiile de lumină într-o contră puternică, ceea ce îi dădu ocazia să îşi folosească înălţimea şi greutatea pentru a-l împinge cu putere. El se retrase clătinându-se pe picioare, iar ea încercă să profite de pe urma avantajului. El îşi lăsă corpul liber şi se aruncă pe spate, scoţându-şi lama din încleştare şi tăind spre gâtul fetei. Ea de abia reuşi un blocaj neîndemânatic. Îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi peste corpul lui. Sări peste el, se rostogoli peste un umăr şi se ridică înapoi în picioare, tăind circular cu sabia de lumină într-un blocaj la nivel înalt, care îi prinse lama băiatului şi aruncă o ploaie de scântei.

„Măi să fie, a fost cât pe-aici”.

El intră din nou în gardă, rânjind larg. Era evident cel mai bun moment pentru el după mult timp. Totul era doar un joc pentru el, bineînţeles. Nimeni nu avea de gând să îl trimită pe Pax Chizzik în Corpul Agricol. Nu, douăzeci de ani de acum încolo toţi aveau să stea cu sufletul la gură citind despre faptele lui de vitejie în

postură de Cavaler Jedi scrise, fără îndoială, de jurnalişti care îl admirau.

Gândul era suficient să o facă pe Scout să vrea să scuipe.

Pax atacă.

În mod obişnuit amândoi erau cam egali, dar Pax părea să simtă perfect Forţa în acea zi. Îşi desfăşură atacul fluid şi întins, o serie de fente şi tăieri înlănţuite orbitor de rapid, fiecare simulând-o pe cealaltă, astfel încât atacul real se amesteca printre cele false. Scout respinse primele trei lovituri cu din ce în ce mai multă dificultate, cedă poziţia, se simţi pierdută în morişca de lovituri de energie şi până la urmă se desprinse din încleştare cu un zbor lung, folosindu-şi viteza pentru a alerga apoi până când reuşi să scape din capcana labirintului de lumină verde concentrată în care aproape că o prinsese.

Încă o pauză.

Rămaseră la o distanţă de cinci paşi unul de celălalt. Scout respira greu. Uitându-se în jos, zări o arsură pe tunică acolo unde lama lui se apropiase prea mult. Mirosul materialului textil ars îi gâdilă gâtlejul.

Pax se uită lung la propria lui sabie de lumină, cu ochii largi.

— L-ai recunoscut, Scout?

— Ce anume?

— Nodul simplu Mrlssi. Cel pe care m-ai învăţat să îl fac. Încercam să te simt cu Forţa, ştii, aşa cum ne tot învaţă la clasă şi dintr-o dată era ca şi cum legam un nod simplu în jurul tău, numai că din lumină.

Se auziră murmure împrejurul sălii şi câteva aplauze izolate.

S-a zis cu încercarea de a-l învinge corect, se gândi Scout încordată. Apelăm la Planul B.

Pax o privi uimit.

— Nu am mai reuşit niciodată aşa ceva, exclamă el

încântat.

Şi păşi spre ea cu o încredere nouă, dornic să se dizolve încă o dată în furia calmă a Forţei.

Scout îşi aruncă sabia de lumină la podea.

Pax se opri, bulversat. Scout întinse mâinile cu palmele în sus şi se înclină.

Atunci înţelese. Pax îşi agăţă sabia de lumină înapoi la şold şi îi întoarse salutul respectuos. Acum că focul luptei se stinsese în el, Scout putea să îl simtă nerăbdător să o ajute să nu pară învinsă prea rău.

— Ai luptat foarte bine, rosti el cu glas tare apoi făcu un pas spre ea şi o întrebă şoptit: Asta nu înseamnă că or să te trimită în Corpul Agricol, nu?

Scout încercă să zâmbească optimist şi îi întinse mâna prieteneşte.

— Nu îţi face griji pentru mine, îi răspunse ea blând în timp ce îi simţea mâna cuprinzând-o pe a ei. O să fiu...

În mijlocul frazei, imediat ce îi prinse palma, i-o răsuci puternic într-o fixare pe încheietură. Pax clipi aiurit, apoi se scufundă rapid în saltea când Scout îi forţă articulaţia.

— Frate! gâfâi el. M-ai prins.

Şi cu cealaltă palmă bătu de trei ori în saltea.

Scout îi dădu imediat drumul din fixare.

— Scuze! spuse ea simplu.

Hanna Ding, o ucenică arkaniancă de aceeaşi vârstă cu Scout, trecu pe lângă ea şi se repezi la Pax.

— Ce mitocănie, exclamă ea.

În momentele ei bune, Hanna arăta mai mult decât aroganţa tipic arkaniană, iar acum o singură privire cu ochii ei lăptoşi spunea clar că, oricât de puţin se aşteptase vreodată de la Scout, se aşteptase la mai mult decât atât.

Maestra Palma de Fier se apropie de Pax.

— Eşti în regulă, Chizzik?

— Mândria mi-a fost un pic şifonată, răspunse el cu

regret în timp ce îşi scutura încheietura cuprinsă de furnicăturile fixării, dar altfel sunt întreg.

— Bineînţeles că o să o descalificaţi pe Enwandung-Esterhazy, comentă Hanna.

— Cu tot respectul, se apără Scout şi încercă să îi prindă privirea Maestrei Xan, regulile luptei au fost expuse foarte clar.

— Lupta continuă până când unul dintre competitori cedează sau primeşte trei tăieturi, adăugă Pax. Nu este vina lui Scout că am fost atât de fraier încât să uit regulile. M-a păcălit foarte corect.

— Nu văd nici un motiv pentru a schimba soarta luptei, concluzionă Maestra Xan şi se întoarse spre centrul saltelei.

Hanna Ding se uită după ea.

— Bine lucrat, Scout. Ne-ai dovedit că poţi să baţi băieţei mai mici ca tine atâta timp cât ţi se permite să trişezi.

O privi cu ochii lăptoşi pe Scout.

— Cât de mândră trebuie să fii.

Pe undeva Scout nu fu deloc surprinsă să afle că avea să o întâlnească pe Hanna în runda a doua. Era exact stilul Jedi să le arunce pe amândouă în luptă şi să vadă apoi care putea să îşi păstreze calmul cel mai bine. Pe figura palidă, dar mândră a Hannei apăru o expresie evidentă de mulţumire atunci când auzi numele lui Scout strigat după al său.

— Abia aştept lupta asta, comentă ea.

La pariu că da", se gândi Scout cu furie. Realist vorbind, Hanna era o luptătoare mult mai bună. Din punct de vedere fizic, Scout avea un uşor avantaj în viteză şi putere, mulţumită orelor suplimentare de antrenament. Iar tehnic erau comparabile – Hanna posibil mai puternică în mânuirea sabiei de lumină, în tip ce Scout o depăşea cu mult în tehnicile de luptă fără arme pe care le preda Maestra Palma de Fier. Dar când Forţa

se adăuga în ecuaţie, lupta nu era nici măcar egală. Hanna avea paisprezece ani, iar modul în care putea să folosească Forţa era la un alt nivel decât cel al lui Pax Chizzik: rafinat, puternic, suplu. Scout o urmări încălzindu-se de partea cealaltă a sălii, sărind în aer la înălţimi ridicole, apoi planând încet, ca un fulg de zăpadă.

— Mult noroc, murmură Lena, urmărind-o pe Hanna la încălzire.

Scout mormăi.

— Privind partea bună a lucrurilor, măcar o să mă lupt cu cineva în care chiar vreau să dau.

Era timpul pentru confruntare. Se înclinară înaintea Maestrei Xan, prezentară armele, le primiră înapoi, se salutară una pe alta. Maestra Xan anunţă:

— Unii dintre ucenici au fost foarte activi în a susţine ideea ca acest turneu să se desfăşoare în condiţii mai apropiate de realitate.

Avea cumva doar impresia Scout că Maestra Xan se uita direct la ea sau chiar aşa era?

— În realitate, rareori avem condiţii optime de luptă. Te poţi trezi oricând atacat în spaţiu cu gravitaţie nulă, spre exemplu. Poţi fi oricând luat prin surprindere de un droid ori de altă creatură a cărei fiziologie face ca unele tehnici să fie mai dificil sau chiar imposibil de aplicat. Sigur că introducerea unui Gorax în Templu nu este practică, dar anumite lucruri le putem face. Spre exemplu, în realitate...

Scout ar fi jurat că privirea Maestrei o fixa din nou.

— ... este de multe ori beznă.

Şi luminile se stinseră brusc.

Ei, fantastic, se gândi Scout. Nici o problemă. Nu am nevoie să văd cu ochii, până la urmă.

Pot să mă bazez pe Forţă.

Era întuneric beznă. Iar în acel întuneric Scout putea să audă respiraţia spectatorilor şi sunetul propriului ei

sânge explodându-i ritmic în urechi. Zgomotul uşor al unei bucăţi de material textil venind dinspre locul unde stătea Maestra Xan. Urma să ridice batistuţă – dar Scout nu putea spune în nici un fel când avea să îi dea drumul.

Acu-i acu.

Încercă să folosească Forţa, încercă să îşi lase conştiinţa să inunde sala întunecată. Astfel putu să simtă prezenţa acoliţilor, îl simţi pe Maestrul Yoda undeva în colţul lui şi pe Maestra Xan. Dar nu reuşi să găsească peticul acela de cârpă roşie. Din această cauză, avea doar o idee vagă unde stătea Hanna. Era ca şi cum arkanianca murdărea Forţa, în acelaşi fel în care un quarren ar fi ejectat cerneală în apa mării.

Ei bine, nu avea ce să facă mai mult. Nu putea să îşi scoată sabia de lumină înainte ca batistuţa să atingă salteaua, iar momentul acela nu îl putea spune cu precizie. Trebuia doar să rămână alertă, gata să sară înapoi în chiar primul moment în care Hanna ar fi făcut vreo mişcare.

Scout se uită în întuneric. Îşi simţea ochii largi ca nişte farfurii, şi se chinuia să perceapă fiecare scârţâit şi fiecare şoaptă. Perişorii de pe braţe i se ridicaseră ţepeni, de parcă era capabilă să asculte şi cu pielea.

Şi apoi, un dar din partea Forţei: înţelegerea bruscă, electrică, a momentului în care Hanna se pregătea să atace acum!

Forţa o avertiză pe Scout când urma să vină atacul şi antrenamentul asiduu pe care îl urmase îi spuse în ce fel urma să se manifeste. Scout o văzuse pe Hanna luptând de multe ori în ultimele şase săptămâni. Ştia că Hanna începea cu un salt înalt, ajutat de Forţă, pentru a ieşi din raza ei vizuală, sperând că va putea să cadă asupra ei ca o pasăre răpitoare coborând din înălţimi. Lama arkaniancei prinse viaţă, o izbucnire fulgerătoare verde urlând exact deasupra capului lui Scout: dar lama ei, o flamă albastră şi rece, aştepta întâlnirea. Armele se

izbiră într-o încleştare de scântei, dar cum Scout se sprijinea pe saltea, forţa blocajului ei o aruncă pe Hanna înapoi în aer. Arkanianca se răsuci perfect pe spate şi ateriză într-o poziţie de gardă echilibrată.

Un ropot de aplauze animă sala.

Reflexii albastre şi verzi licăriră în ochii lăptoşi ai fetei arkaniance.

— Haide, Esterhazy. N-ai de gând să îţi foloseşti şiretlicurile murdare şi cu mine? Doar nu le-ai epuizat pe toate cu Pax, nu?

Scout rânjii.

— Da de unde.

Dacă Hanna avea vreo slăbiciune, atunci putea spune despre ea că era mult prea îndrăgostită de sabia ei de lumină. Avea ceva în firea ei simandicoasă care o făcea să privească prizele pline de transpiraţie din lupta corp-la-corp cu dezgust; era mult mai fericită să poată sta la doi paşi de oponent şi să îşi lase sabia de lumină să se lupte pentru ea.

— Ştii, Hanna, m-am întrebat mereu un singur lucru. Cum de reuşeşti...

Scout explodă într-o spirală zburătoare exact în mijlocul frazei, sperând să o prindă pe arkaniancă pe picior greşit. Hanna pară rapid, Scout se retrase, Hanna îi atinse lama cu a ei şi i-o îndepărtă triumfătoare în lateral. Sabia de lumină albastră a lui Scout trecu inofensivă pe lângă Hanna, care pivotă ca un matador pentru a-şi dezechilibra oponenta, dar era foarte bine, din moment ce Scout intenţionase ca atacul cu sabia să îi distragă doar atenţia, să o facă să se simtă superioară, până în clipa în care corpul lui Scout ajungea în dreptul ei, şi atunci lovitura de picior biciuită o aruncă pe Hanna cât colo.

Amândouă căzură dur pe saltea.

Scout încercă să profite de avantajul pe care şi-l crease, dar când ajunse din nou în picioare arkanianca se

aruncase şi ea înainte într-un atac. Hanna avea un stil de luptă spectaculos şi circular, cu tăieri rapide care îşi schimbau constant unghiul. Doar talentul atât de mic pe care îl avea în Forţă o salvă pe Scout, indicându-i prompt fentele pe care trebuia să le ignore şi arătându-i loviturile reale pe care să le pareze.

„Ţine minte, eşti una cu arma”, se dădăci Scout în gând. Nu te gândi la sabia de lumină ca la un obiect distinct. Fii tu însăţi arma.

Tăiere, blocaj, tăiere, blocaj, tăiere – a treia oară însă, în loc să mai blocheze la nivel înalt, Scout fandă pe sub lamă, încercând să o atingă pe Hanna la genunchi. Arkanianca sări în sus, trimiţând-o pe Scout pe sub picioarele ei în timp ce execută un salt mortal şi aterizä în poziţie de gardă. Scout se ghemui şi continuă cu o rostogolire, apoi se ridică în picioare. Săbiile de lumină zbârnâiră, în verde şi albastru.

Hanna atacă din nou, de data aceasta ajutându-se şi de Forţă pentru a o trage pe Scout de mâna în care îşi ţinea sabia astfel încât să îi întârzie blocajul; Scout fu nevoită să se arunce sălbatic în spate în afara cercului de pe saltea pentru a evita lovitura. Îşi recâştigă echilibrul şi trecu printre spectatorii surprinşi, care se dădură repede la o parte.

— Hei! ţipă Hanna. Nu ai voie să mergi pe acolo!

Se răsuci înspre locul unde ştia că stătea Maestra Xan.

— Nu are voie să meargă pe acolo. Un spectator ar putea fi rănit!

Scout se ascunse după Lena Missa.

— Şi spectatorii se mai rănesc uneori, îi răspunse Scout dând din umeri.

— Maestră Xan!

Scout avu iar impresia că simte un fel de zâmbet în colţul gurii Maestrei Jedi.

— Lupta este reală, Maestră Xan, se apără Scout şi o

lovi uşor pe Lena pe umăr. Iar acesta este terenul în care luptăm.

— Probabil că este, răspunse sever Palma de Fier, dar cred că astăzi vom încerca să ţinem dezordinea sub control, Scout. Lupta se poartă doar în cercul din centrul saltelei.

Îşi ridică palma în sus chiar când Hanna deschidea gura să protesteze.

— Această decizie nu constituie un motiv pentru a o descalifica pe Enwandung-Esterhazy. Am modificat regulile din mers, aşa că se poate întoarce în interiorul spaţiului de luptă fără penalizare. Amândouă veţi fi mulţumite.

Nu era o întrebare.

— Desigur, răspunse Scout imediat şi se înclină respectuos.

— Desigur, adăugă Hanna iritată.

Hanna se dădu la o parte. Cu corpul cât putea de drept, Scout se reîntoarse în interiorul cercului de pe saltea.

— Luptaţi.

Vârful sabiei de lumină coborî şi Hanna sări înainte, tăind cu lama spre capul lui Scout.

Iar Scout alergă în spatele Maestrei Xan.

Hanna îşi aduse lama sabiei de lumină până la o palmă de faţa Maestrei Jedi, dar îngheţă văzând-o şi şi-o retrase ca arsă.

— Hopa! exclamă Scout. Era cât pe-aci să răneşti un spectator inocent.

Hanna îşi schimonosi gura şi sări în spatele Palmei de Fier. Scout fugi imediat în faţa ei.

— Opriţi! strigă Maestra Xan.

— Dar nu este vina mea, se apără iar Scout. Sunteţi în teren.

Hanna scoase din gâtlej sunete furioase. Palma de Fier se străduia, cu siguranţă, să nu zâmbească.

— Ai dreptate, Scout.

Şi porni spre marginea cercului cu Scout şi Hanna orbitând în jurul ei ca două luni excentrice.

— Dar uneori, terenul se mai schimbă şi el.

— Îmi era teamă că aşa veţi spune, oftă Scout şi sări în spate pentru a evita o tăiere chiar în momentul în care Maestra Xan părăsea ringul.

Hanna o fugări pe saltea.

— Mai ai şi alte idei aşa de drăguţe?

— Mai caut.

Cel puţin acum o provocase pe arkaniancă suficient de mult încât furia să o împiedice să îşi mai folosească Forţa cu aceeaşi fineţe ca la începutul luptei. În rest, cam rămăsese fără idei care să o învingă pe Hanna.

Cealaltă ucenică ştia şi ea acest lucru, desigur. Atacă din nou, metodic de data aceasta, pas cu pas, împingând-o pe Scout până la marginea ringului. Nu se poate termina aşa, se gândi Scout. Nu se putea lăsa prinsă în defensivă. Se lăsă pe spate, pară o lovitură şi îşi trecu încheietura pe după mâner pentru a bloca lamele, apoi se întinse să atace întocmai cum o făcuse cu Pax. De data aceasta îşi întinse mâna stângă şi lovi scurt cu două degete în punctul aflat chiar sub cotul mâinii în care Hanna îşi ţinea sabia de lumină.

Lovitură perfectă. Antebraţul arkaniancei paraliză temporar şi Scout, profitând că degetele fără nervi slăbiseră strânsoarea, lovi chiar în aceeaşi clipă cu piciorul încheietura mâinii, aruncându-i sabia prin aer. Pufnind triumfătoare, Scout atacă frontal cu o tăiere circulară din întoarcere...

... şi Hanna sări imposibil peste lamă. Scout trecu prin locul în care trebuia să fie Hanna, se împiedică şi se dezechilibra, întorcându-se în momentul în care Hanna, rânjind subţirel, folosea Forţa pentru a-şi recupera sabia de lumină din aer. Arma se întoarse în mâna ei, fixându-se sonor în palmă.

Hanna atacă din nou, neobosită.

— A fost ultima ta şansă.

Căzu asupra lui Scout ca o furtună, cu braţele mişcându-se ca o morişcă, iar lama lungă zbârnâind şi căzând sacadat ca un fulger verde.

Încet, irezistibil, Scout era copleşită. Mai putea vedea încă atacurile venind, ştia care sunt reale şi care doar fente, dar acum Hanna îşi îndrepta întreaga voinţă cu ajutorul Forţei asupra lamei lui Scout, încetinind-o până când ajunse să o simtă grea, că trebuie să o treacă prin apă sau noroi. Fentă, tăiere, fentă, tăiere, tăiere şi apoi o lovitură puternică, o tăiere joasă la picioare care trecu prin ţesătura robei lui Scout şi îi lăsă o arsură roşie de-a curmezişul coapsei.

Durerea o trânti la pământ. Se rostogoli lateral şi reveni cu un blocaj, oprind lama Hannei la o distanţă de un deget de faţă. Sabia de lumină şuieră ca un şarpe furios, aruncându-i lumină verzuie în ochi. Cu un geamăt scurt Scout se răsuci în lateral şi încercă să taie, dar Hanna era acum în interiorul lamei şi o izbi ţintuind-o la pământ atât de puternic încât degetele lui Scout slăbiră doar o clipă. Suficient pentru Hanna să îi apuce mental sabia de lumină şi să o smulgă cu ajutorul Forţei din mâna lui Scout, aruncând-o în colţul cel mai îndepărtat al sălii.

„Hai, apucă-mă”, se rugă în gând Scout. Dacă Hanna ar prinde-o măcar, mai avea o şansă. Dacă ar fi încercat vreo fixare, ceva, orice...

Arkanianca se ridică în picioare.

Imediat ce scăpă de greutatea de pe braţ, Scout se rostogoli pe spate, lovind cu picioarele, dar Hanna era deja în afara razei de acţiune, calmă şi stăpână pe ea, ţinându-şi sabia de lumină astfel încât vârful verzui zbârnâia la doar o palmă deasupra inimii lui Scout. Arkanianca o privi pe Scout de la o înălţime care părea vastă, imposibilă. Distanţa de la câmpul unui fermier la

stele.

— Cedează, îi spuse.

Scout zăcea sub lama ei, respirând greu. Piciorul îi frigea şi o durea. Hanna se uită la ea cu nerăbdare.

— Cedează!

— Nu.

Arkanianca clipi uimită.

— Cum?

— Nu, tuşii Scout şi scuipă. Am spus nu. Nu cedez.

Hanna se uită la ea, bulversată total.

— Dar... am câştigat. Acum trebuie să cedezi.

Scout dădu din cap.

— Nu cred.

Se gândi să încerce să folosească Forţa pentru a-şi recupera sabia de lumină într-un moment în care Hanna nu i-ar fi dat atenţie, dar din cauza durerii îi era imposibil să se concentreze. Şi mai era şi obosită. Aşa de obosită.

— Nu sunt gata să cedez încă.

— Dar de ce?

Scout dădu din umeri.

— Nu mă doare destul deocamdată.

Hanna dădu din cap neîncrezătoare.

— Eşti nebună. Şi eu ce ar trebui să fac? Să te tai pur şi simplu în timp ce tu zaci jos?

Sabia ei de lumină se smuci frustrată. Abia atunci înţelese Scout cum avea să câştige acea luptă. Zâmbi.

— Continuăm până când una dintre noi cedează sau primeşte trei arsuri. M-ai atins o dată. Ceea ce înseamnă că mi-au mai rămas două. Uite încă una – spuse ea şi, strângând din dinţi, prinse cu palma goală lama sabiei de lumină din faţa sa:

— Nu poţi să faci aşa ceva! se împotrivi Hanna.

— La pariu?

Lama ardea şi scuipa, dar Scout o ţinu strâns cu toată voinţa şi o trase în jos. Nevenindu-i să creadă ceea ce vedea, Hanna nu îşi dădu seama că ar fi trebuit să

dea drumul armei, astfel că se prăbuşi peste Scout, care deja se rostogolea, cu mâna dreaptă căutându-i parşivă gâtul.

Se rostogoliră amândouă de-a lungul saltelei, apoi Scout se opri deasupra, cu mâna stângă ţinând încă strâns lama sabiei de lumină, iar cu dreapta cuprinzându-i ca o gheară gâtul. Scout era cea mai bună ucenică a Palmei de Fier; strangulările ei erau foarte precise, întotdeauna centrate frumos pe triunghiul carotid şi invariabil induceau leşin în zece secunde. Scout apăsă înspre saltea, numărând în gând secundele în care mai trebuia să ţină sabia de lumină. Una, două, trei...

O peliculă începu să acopere ochii lăptoşi ai arkaniancei, precum gheaţa deasupra unui bazin.

Patru, cinci.

— Nu este...

Şase.

— Corect, şopti pierdut Hanna.

Şapte.

Apoi Hanna cedă.

Scout ţipă şi aruncă cât colo sabia de lumină. Se rostogoli într-o parte de pe corpul inert şi se chinui să se ridice în picioare, scuturându-şi mâna arsă şi înjurând de mama focului aşa cum nu era permis deloc în interiorul Templului. Picioarele îi tremurau atât de rău încât crezu că avea să cadă iar, dar reuşi cumva să se încline înaintea Maestrei Xan.

Palma de Fier o privi. Nu mai zâmbea deloc.

— Ştii, Esterhazy, dacă aceasta ar fi fost o luptă reală...

— Cu respect, Maestră...

Scout se opri să îşi recapete suflul şi să îşi şteargă transpiraţia de pe frunte.

— Cu tot respectul, chiar a fost o luptă reală. Sala este reală, sabia de lumină a fost reală, potrivită la un nivel real.

În spate pe saltea, Hanna începuse să geamă încetişor.

— Ea este reală, adăugă Scout uitându-se spre Hanna. A fost o luptă cât se poate de reală.

După un moment lung, Maestra Xan aprobă în cele din urmă.

— Cred că a fost, în condiţiile date.

Şi câteva bătăi de inimă mai târziu izbucniră aplauzele. Care creşteau pe măsură ce Scout ieşea din sală, refuzând ajutorul unora sau altora, şi se îndrepta şchiopătând spre infirmerie.

4

Rectoratul Templului Jedi zumzăia la diversele comentarii despre evoluţia turneului, în timp ce ucenicii şi Maeştrii serveau prânzul împreună. Chiar şi Maestrul Yoda, care în mod obişnuit servea masa singur sau în Sala de Consiliu Jedi, se cocoţase cu greu, pufnind şi gemând, pe o băncuţă la una dintre mesele lungi, de unde scruta cu privirea îngăduitoare sala de mese.

— Maestră Leem! o chemă el văzând-o intrând în cantină. Mmm. Şezi cu un mine un pic, nu vrei?

Maxilarul lunguieţ al Maestrei Maks începu să macine uşor. Ar fi vrut, de fapt, să îşi caute ucenicul Padawan, pe Whie, şi să îi dea câteva sfaturi înainte de începerea luptelor de după-amiază. În realitate însă, ideea era să îşi calmeze ea nervii decât să îl ajute pe ucenic; băiatul trecuse de primele runde fără nici un efort, dezarmându-şi primul oponent, care apoi cedase, şi aplicând o fixare uşoară pe încheietura celui de-al doilea, astfel încât nici unul dintre cei doi nu suferise prea mult în urma înfrângerii. Whie fusese întotdeauna blând în luptă, ca un scufundător care atinge apa atât de uşor încât de abia dacă ridică stropi. Nu avea nevoie de ajutorul ei.

Mai mult, când Marele Maestru al Ordinului Jedi te invita la masă, era foarte greu să îl refuzi. Chiar să fi vrut şi nu puteai.

Sincer, până şi fiinţele care l-ar fi urmat pe Yoda până la poarta Morţii preferau să nu împartă mâncarea cu el. Probabil că după ce bătuse galaxia în lung şi în lat, Maestrul căpătase nişte gusturi mai largi decât muritorii de rând, sau poate că era o fiinţă atât de evoluată încât nu îi mai păsa ce înghiţea; sau probabil că după ce ajungi

să trăieşti opt sute de ani bătuţi pe muchie nici papilele gustative nu mai simt nimic. Oricare ar fi fost motivele, preparatele preferate de bătrânul gnom erau dezgustătoare. Îi plăceau tocanele fierbinţi şi mocirloase care duhneau a noroi fiert; preparatele de culoarea ţărânei care tresăreau necontrolat pe papile şi băuturile vâscoase, calde sau reci, de la siropuri arse până la drojdii zgrunţuroase. Când Leem se aşeză pe bancă lângă el, cel mai bătrân şi mai măreţ dintre Jedi se zgâia fericit într-un castron cu o fiertură gri-maronie, plină cu bucăţele care aduceau a osânză crudă de animal umplută cu solzii unei mici reptile. Întreaga cocleală mirosea ca un şobolan mort lăsat mult timp în soare.

— Bine luptat dimineaţă Padawanul tău, mormăi Yoda cu gura plină de tocană.

Câteva clipe mai târziu, Maestra Leem admira lacomă un platou cu cereale uscate asezonate cu ceară vegetală şi o cană cu ceai din boboc de narcisă, dar cum mirosul venind de la prânzul lui Yoda îi întorcea stomacul pe dos, îi pieri brusc apetitul.

— Da, Whie s-a descurcat foarte bine, răspunse cu ochii dintr-o dată sticloşi.

— Un coşmar avut-a azi-noapte, aşa-i?

— El a spus că nu a fost unul dintre... visele acelea speciale.

Yoda îi aruncă o privire dură pe sub sprâncenele încreţite.

— Crezutu-l-ai?

— Nu sunt sigură, admise ea. Nu îi stă în fire să mintă în legătură cu aşa ceva. Nu îi stă în fire să mintă deloc. Dar părea foarte speriat. Apoi a mai fost şi...

— O tulburare în Forţă.

Maestra Leem aprobă nemulţumită.

— Da, am simţit-o şi eu.

O trezise în toiul nopţii, ca un ţipăt îndepărtat, atât de stins încât la început nu putuse înţelege ce o făcuse

să sară în vârful patului, cu părul măciucă în jurul grumazului.

Yoda se aplecă înapoi peste vasul său, sorbind şi bolborosind satisfăcut.

— Cum a venit la noi, ţi-am spus oare?

— Deloc, dacă mă gândesc bine. Eram într-o misiune mai lungă atunci când l-aţi adus în Templu. Cred că deja era aici de trei ani înainte să îl văd prima oară.

Încă îşi mai aducea aminte toată scena. Acceptase să ia în primire o clasă de copii în vârstă de cinci ani şi să îi scoată în grădină pentru o lecţie de botanică, să îi înveţe numele plantelor şi rolul lor. Chiar şi atunci Forţa era puternică în Whie. Rămăsese mai în spate decât ceilalţi copii şi când s-a întors după el, l-a găsit mângâind bobocii unui iris rigelian, care se deschiseseră şi înfloriseră sub atingerea lui, ca şi cum le adusese pur şi simplu primăvara.

Încă zâmbind amintirii plăcute, Leem se întoarse să îl caute cu privirea în mulţime, în primul rând pentru că îi era drag, iar în al doilea ca să îşi mai ferească nările de duhoarea care răzbătea din fiertura cleioasă a lui Yoda. Whie şedea trei mese mai încolo împreună cu colegii săi de aceeaşi vârstă, dar parcă într-un fel distant, fără să se implice cu totul în conversaţia lor zgomotoasă. Îl simţea întotdeauna oarecum rezervat, ca şi cum el ar fi reuşit să vadă ceea ce alţii nu puteau, fără să fie în stare să le poată împărtăşi şi lor cunoaşterea. Totuşi, era unul dintre cei opt ucenici care se calificaseră mai departe în turneu, aşa că nu părea deloc o surpriză faptul că îşi vedea de ale lui, adunându-şi gândurile şi păstrându-şi atenţia concentrată. Ca şi cum i-ar fi simţit brusc privirea în ceafă, băiatul se întoarse şi o salută respectuos, zâmbind pe jumătate.

Un ucenic Padawan bun. Cel mai bun pe care îl avusese până atunci, deşii normal era ca Maeştrii să nu îşi facă favoriţi. Yoda îi urmări privirea.

— Născut pe Vjun a fost.

Cu limba sa antică îşi linse stropii maronii de tocană din jurul gurii încreţite.

— Nebun tatăl lui a ajuns. Iar mama lui... foarte puternică era. Foarte puternică.

Maks îşi încruntă cele trei sprâncene.

— Nu am avut nici cea mai vagă idee.

— Mmm. Să îl luăm ne-a implorat ea. Luaţi-l din abator. Chiar vorbele ei au fost. Beată era şi nici pe jumătate în toate minţile de durere, căci crime se înfăptuiseră în casă în acea zi.

— Dumnezeule!

Yoda aprobă exclamaţia.

— Deloc limpede pentru mine ne-a fost calea în acea zi. Putea să îşi schimbe hotărârea ştiut-am chiar atunci. Dar Forţa era puternică în copil...

Bătrânul Maestru dădu din umeri pufnind.

— Ghicit-am. Îndrăznit-am. Bine sau rău, cine ştie? Uneori binele şi răul însemnătate au doar pe timp scurt. Pe timp lung, decenii, secole... Abia atunci vedem lucrurile sunt aşa cum sunt. Fiecare alegere ca ramurile unui copac arată: o decizie se înfăptuieşte conform unui model de creştere. Fiecare gest, vezi tu, este precum o fosilă, păstrată în Forţă precum... heeeei!

Yoda izbucni într-un ţipăt în momentul în care un droid de cantină veni la capătul mesei şi îi luă castronul, încă pe jumătate plin cu fiertură.

— Stop! Stop! Mănânc încă din asta!

— Acest castron conţine o substanţă pe care senzorii mei nu o pot identifica drept hrană, răspunse droidul rotunjor. Vă rog aşteptaţi aici, iar eu am să vă aduc o porţie din meniul zilei.

Yoda se prinse cu mâinile de marginea castronului.

— Maşinărie ignorantă! În meniu niciodată nu este mâncarea mea. Special făcută pentru mine a fost!

Servomotoraşele droidului huruiră în timp ce se

lupta să ia castronul de pe masă.

— Verificări preliminare nu pot confirma conţinutul acestui castron ca fiind comestibil. Vă rog aşteptaţi aici, iar eu am să vă aduc o porţie din meniul zilei.

— Înapoi! ţipă Yoda şi izbi droidul peste braţul metalic cu bastonul. Al meu! Pleacă!

— O să vă placă să serviţi meniul zilei. Felii de dru'un prăjit în sos de peşte. Aşteptaţi aici, iar eu am să vă aduc o porţie.

Yoda îl altoi din nou cu bastonul, trăgând de castron. Droidul trase şi el. Castronul se sparse, azvârlind tocana în toate părţile, dar mai ales pe roba Maestrei Jedi Maks Leem.

— Vai mie, s-a vărsat! exclamă droidul cu satisfacţie. Lăsaţi-mă să vă curăţ.

Ochii rotunzi ai lui Yoda se bulbucară, uitându-se spre droid cu intensitate.

— Na! exclamă, pufnind dispreţuitor. Droizi!

Maestrul Ordinului Jedi, tremurând de frustrare, îşi scoase limba spre droid, care culegea fericit bucăţi ce păreau tendoane fierte de pe roba Maestrei Leem.

Când peste zece minute Maestra Leem se întoarse cu haine curate, îl găsi pe Maestrul Yoda uitându-se trist la o farfurie cu felii de dru'un prăjit în sos de peşte. Dar se lumină când îl zări pe Jai Maruk intrând în sala de mese şi îl chemă pe Jedi la masa lor cu un semn din baston.

— Să priveşti venit-ai?

Maestrul Maruk se alătură celor doi cu o plecăciune serioasă în faţa lui Yoda şi o înclinare curtenitoare către Maestra Leem.

— Maestra Xan mi-a dat un pont.

— Un pont? Un pont în legătură cu ce? îl întrebă Maks Leem.

Jai Maruk culese o cană cu tonic aburind de pe tava unui droid care trecu pe lângă ei, ceea ce îi aduse priviri

mustrătoare din partea lui Yoda.

— Încă mai ai un ucenic Padawan prezent în turneu, nu?

— Nu sună deloc a răspuns, observă Maestra Leem.

Maestrul Maruk îşi permise unul dintre rarele lui zâmbete.

— Opt doar rămas-au, remarcă Yoda cu ochii ţintuindu-l pe droidul care ducea băuturi printre mese.

— Şapte mai mult ca sigur, îl corectă Maruk. Fata mai slabă, Esterhazy, am auzit că s-a dus la infirmerie cu arsuri la picior şi mână.

Chiar în acel moment, un murmur cuprinse băncile mai apropiate de uşile dinspre est ale sălii, în timp ce Scout intra şchiopătând. Yoda îl fixă pe Jedi cu un zâmbet şugubăţ.

— S-a dus, da.

— Ştiaţi că o să se întoarcă?

— Ghicit-am numai.

— N-are nici o treabă să lupte, spuse dispreţuitor Maruk. Mâna stângă arsă şi bandajată, şchioapătă cu piciorul drept, probabil tot de la o arsură de sabie de lumină. Ce credeţi despre felul în care s-a comportat dimineaţă?

Întrebarea îi era adresată lui Yoda, dar Maruk adăugă o opinie proprie înainte ca Maestrul să răspundă.

— Deloc conform cu idealurile Jedi, aş spune eu.

Yoda ridică din umeri.

— Ce idealuri crezi tu?

— Prea multe şiretlicuri.

— Revenire spectaculoasă, totuşi, interveni Maestra Leem. Foarte rapidă şi curajoasă.

— Mmm. Şi încă un lucru, murmură Yoda.

Tânărul Jedi se uită la el întrebător.

— Nu se dă deloc bătută, răspunse bătrânul Maestru şi ochii lui îl priviră cu interes. Gândeşti încă la Corpul Agricol ar trebui trimisă?

— Nu este rolul meu să vă pun la îndoială modul în care ne pregătiţi ucenicii.

Yoda îi atinse picioarele cu bastonul.

— Foarte bine, recunoscu Jai, aşa cred. Cred că este isteaţă şi hotărâtă, iar în Corpul Agricol ar putea să facă lucruri bune mulţi ani. Un Cavaler Jedi primeşte diverse misiuni, iar în treburile pe care le avem consider că ar muri în maxim şase luni. Cât de mult ne-ar bucura dacă i-am lăsa visul să trăiască, din moment ce visătorul este mort deja?

— Faptul că nu este la fel de puternică în Forţă ca alţii îi cere un efort suplimentar, spuse Maestra Leem căzând pe gânduri. Dar probabil că ne dă şi nouă o mai mare responsabilitate.

Făcea parte din rasa Gran, cu sufletul bun, şi ura ideea de a o trimite pe Scout în Corpul Agricol.

— Poate că ar fi mai bine să ne ocupăm mai atent de pregătirea ei. Nimeni nu poate spune că Scout nu şi-a dat toată silinţa să devină ucenică Padawan; putem spune despre noi că am muncit la fel de mult să facem din ea un Cavaler Jedi?

Yoda chicoti.

— O inimă bună şi pricepere ai, Maestră Leem. Jai Maruk, un pariu cu mine faci tu?

Jai îl privi cu groază şi durere.

— Sigur că da, Maestre, dacă aşa doriţi.

— Urmăreşte turneul cum se încheie. Dacă din cei opt rămaşi, tinerica nu termină printre ultimii patru, atunci la Corp o trimit.

— După ce a învins trei sferturi din ceilalţi ca să ajungă până aici? exclamă Maestra Leem.

Yoda dădu din umeri.

— Cele mai grele teste un Jedi trebuie să treacă împotriva unor şi mai teribile condiţii. Cum spune şi Maestrul Maruk, puternică Forţa nu este în acest copil.

— Şi dacă totuşi termină printre primii patru?

întrebă Maestrul Maruk suspicios.

— A doua, a treia, a patra: atunci ucenică rămâne. Dar dacă învinge, sublinie Yoda şi îl împunse pe Jai Maruk în piept cu bastonul, ucenică Padawan a ta o să fie.

— A mea! exclamă uimit Maruk. De ce a mea?

Yoda chicoti vesel.

— Păi, înseamnă că ai pierdut, Jai Maruk, şi trebuie să înveţi despre victorie de la cineva care ştie cum să câştige.

Maestrul Maruk, uitându-se pierdut, ca şi cum tocmai i s-ar fi îndesat pe gât o broască ţepoasă de pe Tatooine, rămase fără răspuns; chiar atunci Maestra Xan bătea din palme cerând atenţia tuturor. Mesele la care stăteau ucenicii Jedi, bine pregătiţi pentru a răspunde imediat comenzilor de acest gen – nu degeaba o porecliseră ei Palma de Fier – fură pe loc cuprinse de tăcere.

— Ucenici, Padawani, Cavaleri Jedi şi Maeştri: prima jumătate a turneului de astăzi s-a dovedit foarte interesantă. Participanţii au luptat cu tehnică şi curaj – de multe ori cu multă frumuseţe...

Ochii ei se opriră o clipă asupra lui Whie.

— Iar alteori cu o remarcabilă, ăă, ingeniozitate.

Remarca fu însoţită de o privire scurtă şi severă spre Scout, care se înroşi, dar îşi ţinu cu demnitate bărbia în sus.

— Spuneam mai devreme că ucenicii înscrişi în această competiţie au insistat foarte clar că îşi doresc ca testele să aibă loc în situaţii mai apropiate de realitate; situaţii mai apropiate de cele pe care le vor întâlni atunci când vor fi trimişi dincolo de zidurile acestea în acea lume largă unde chiar acum are loc un război devastator.

Toată lumea de la mese aprobă în tăcere. Cât de serioşi sunt, se gândi Maestra Leem şi încă o dată inima ei se alătură acestei generaţii de copii crescuţi nu ca păstrători ai păcii în Republică, ci ca soldaţi într-un război

galactic.

— Aud deseori ucenicii vorbind despre Coruscant şi despre stelele de dincolo ca despre viaţa reală, continuă Maestra Xan. Mă întreb, câteodată, dacă nu cumva au impresia că, de fapt, ceea ce le predăm noi aici este doar un joc; vă asigur că nu este deloc aşa. Forţa vie pe care vă este dat să o simţiţi aici sub oblăduirea Maestrului Yoda este realitatea adevărată; şi dincolo de aceste ziduri veţi găsi adevărul, dar mascat de speranţă, teamă şi trădare, mult mai greu de văzut.

Yoda clătină din capul său bătrân aprobând cuvintele.

— Este şi mai adevărat însă că în viaţa reală rareori înfruntăm inamicul unul câte unul, într-o sală închisă, cu saltele confortabile pe jos, comentă Palma de Fier. Acolo, afară, situaţiile sunt mult mai haotice. În loc de o luptă într-o sală de antrenament, vă puteţi trezi scoţând sabia de lumină într-un spaţiu de andocare, într-o bibliotecă, pe o stradă într-un oraş, sau chiar...

Făcu o pauză, ridicând din sprâncene.

— Chiar într-o sală de mese, spre exemplu. Sub impresia că mai aveţi ore bune înainte de următoarea înfruntare, v-aţi înfruptat copios.

Îl privi pe Sisseri Deo, un Firrerreo înalt, cu pielea aurie, unul dintre cei opt combatanţi calificaţi în runda finală. Băiatul se uită înspăimântat spre farfuria din care mâncase şi membranele ochilor îi clipiră rapid.

— Acolo, afară, aţi putea să nu daţi atenţie din timp şi să rămâneţi confuzi fără să ştiţi exact cine vă sunt oponenţii, continuă ea privind-o pe Lena Missa.

Fetiţa chagriană îşi umezi buzele albastre cu limbuţă despicată şi privi în jurul sălii de mese, încercând să îşi amintească numele celui care câştigase înfruntarea de dimineaţă.

— Acolo, afară, rareori veţi avea o confruntare atât de uşor definită în timp şi spaţiu. Cel mai adesea este o

încăierare într-un bar, o bătaie într-un gang dosnic.

Palma de Fier ridică brusc batistuţa roşie. La vederea ei, ucenicii se ridicară nervoşi de pe băncuţe.

— Sau chiar să vă luptaţi fiecare pentru el într-o sală de mese. Opt concurenţi rămân. Forţa fie cu voi.

Cu această ultimă urare, Maestra Xan lăsă bucata de cârpă roşie să îi cadă printre degete.

De îndată ce Maestra Xan începu să vorbească despre „viaţa reală”, Scout îşi dădu seama imediat ce avea să urmeze. Se uită rapid prin sală şi îşi localiză combatanţii din Optimi, încercând să observe cine ar fi putut să fie cel mai bun oponent. Nu Lena – Lena îi era prietenă; şi apoi, chagrianca se uita fix la ea.

Sisseri Deo, cu cei doi metri treizeci de piele aurie, şedea cu spatele îndreptat spre Scout la doar o masă distanţă. În timp ce Maestra Palma de Fier îşi continua cuvântarea – cum se mai bucura bătrâna aceea sinistră! – Scout se scurse de pe băncuţă, luându-şi cu ea paharul de sirop de muja şi se strecură pe nesimţite câţiva paşi mai în faţă, încercând aparent să audă mai bine ce spunea Maestra.

Batistuţa flutură în aer. Toţi cei care nu doreau să fie prinşi între loviturile săbiilor de lumină şi farfuriile cu resturi de mâncare săriră în picioare. Scout aruncă o privire fugară spre Lena, asigurându-se că chagrianca nu se strecurase în spatele ei. Până acum toate bune. Se apropie cât putu de mult până când ajunse chiar în spatele lui Sisseri. În termeni puri fizici, Sisseri era de departe cel mai puternic dintre combatanţii rămaşi, un băiat gigantic cu muşchii ca nişte rădăcini de copac sub pielea strălucitoare. Scout îi urmărise evoluţia în runda a doua, când lovitura lui de picior din întoarcere îl năucise practic pe Forzi Ghul, astfel că nu avea nici un interes să ajungă să îl înfrunte.

Ghinionul ei însă a fost că exact în momentul în care batista roşie aluneca dintre degetele Maestrei Xan,

Sisseri se întoarse cu faţa spre Scout.

Fata înjură.

Batistuţa atinse podeaua.

Sisseri îşi apucă sabia de lumină.

Scout îi aruncă paharul cu sirop drept în faţă.

Mâinile uriaşului se ridicară rapid, sabia de lumină agitându-şi năucă raza albastră deasupra capului lui Scout, încercând să îşi şteargă băutura din ochi. Ignorându-şi sabia de lumină complet – nu avea nici un sens să încerce să se dueleze cu Sisseri. Era mult prea bun pentru ea – îi atacă frontal pieptul, căutându-i cu mâinile gulerul tunicii. Prinse fixarea dulce, încheieturile ei puternice se încleştară în strangulare şi simţi presiunea atât de familiară a degetelor şi a ţesăturii tunicii tăind practic în gâtul oponentului. Minunat, se gândi. Acum tot ce mai am de făcut este să număr până la zece şi să strâng puternic. Unu, doi...

Muşchii se contractară în picioarele lui Sisseri şi cu o uşoară atingere a Forţei Scout înţelese ce o aştepta. Uriaşul se aruncă pe spate, răsucindu-se în zbor ca un balaur în spasmele morţii hotărât să cadă deasupra mesei cu Scout dedesubtul lui, dar ea îi anticipase apărarea şi se răsuci împrejurul lui în zbor, aterizând deasupra lui când el izbi masa cu spatele.

Trei, patru...

Băiatul Firrerreo continuă să se zvârcolească. Mâinile sale enorme se flexară, dar ciudat că Forţa curgea în acel moment uşor pentru Scout şi înţelese că el încerca să îi dea mâinile la o parte chiar înainte să se gândească la mişcare. Păstrând strangularea cu mâna dreaptă şi antebraţul, îl izbi cu stânga fix în punctul de sub cot, amorţindu-i complet braţul.

Cinci, şase...

Sisseri se opri din zbatere şi rămase întins pe masă, clipind buimac şi încercând să îşi concentreze Forţa, dar ochii se pierdeau încet. Sâsâi lung, disperat, şi o privi cu

ochii ieşindu-i din orbite, cu faţa congestionată şi încă plină de sirop.

— Urăsc...

Şapte...

— Urăsc siropul de muja, horcăi el şi cedă.

Scout se rostogoli de pe el şi se ghemui lângă masă, privind în jur în sala de mese. Păreau să fi rămas doar şase combatanţi. Pirt Neer şi Enver Hoxha atrăseseră întreaga atenţie a spectatorilor împrăştiaţi cu un duel scânteietor cu săbiile de lumină. Whie şi Hera Tuix se luptau corp-la-corp, dar încă la distanţă, schimbând între ei picioare, pumni şi blocaje. Situaţia nu avea să dureze prea mult; oricât de elegant ai fi fost la distanţă, până la urmă lupta neînarmată avea să ajungă tot la sol, acolo unde îi era dat să învingă celui cu tehnica prizelor şi a fixărilor mai bună. Lena stătea deasupra lui Bargu, cameleonul, care îi prinsese braţul cu o mână şi se înclinase declarându-se învins.

Lena o văzu pe Scout şi amândouă schimbară zâmbete obosite, îngrijorate.

Mulţimea rămase cu răsuflarea tăiată. Whie tocmai o prinsese pe Hera Tuix într-o fixare elegantă, şi cu toate că Hera încerca să contraatace, şansele erau ca ea să fie nevoită din cauza durerii în încheieturi să cedeze din clipă în clipă. Scout o surprinse pe Lena cu privirea.

— Acum! îi strigă şi atacă, urmată îndeaproape de Lena.

Whie era mai puternic decât oricare dintre ele, dar dacă puteau să îl doboare în acel moment, împreună, în timp ce încă era cu spatele şi o fixa pe Hera, reuşeau să îl scoată din calculul ecuaţiei.

Ajunseră în spatele lui. Lena sări prima, dar ceva din poziţia corpului lui Whie îi dădu lui Scout de înţeles că le simţise şi ştia exact unde era fiecare.

Hera cedă lupta.

Whie sări în aer cinci metri, fără nici un efort, se

răsuci peste cap şi ateriză uşor pe o masă în spatele lor. Lena se izbi de masa pe care stătuse până atunci Whie, iar dacă talentul unic pe care îl avea Scout nu ar fi avertizat-o la timp ar fi păţit şi ea la fel, ajungând amândouă la cheremul lui Whie. În schimb, Scout îl aşteptă cu o tăiere largă spre picioare cu sabia de lumină chiar în aterizare. El îi întâlni lovitura lamei albastre cu lama lui verde, într-o încleştare scânteietoare.

Apoi se întâmplă ceva straniu. Whie rămase holbându-se la Scout, cu gura căscată, şi se retrase cutremurat.

— Ce s-a întâmplat? mârâi Scout.

Îşi şterse faţa cu mâna stângă rănită. Câteva pete de sirop de muja îi apărură pe bandaj, dar cu greu puteau constitui un motiv pentru ca el să se holbeze la ea de parcă ar fi văzut o stafie.

Lena sâsâi, îşi reveni şi se aruncă în atac. Scout ştia că avea să atace jos, aşa că ea lovi sus, sperând că Whie nu va putea să pareze ambele atacuri. În loc să sară înapoi, aşa cum ar fi făcut orice luptător normal, Whie sări înainte, peste capetele lor. O izbitură drept în spate, cu ajutorul Forţei, o dărâmă pe Scout peste masa de pe care Whie îşi luase zborul, aruncând în sus resturi de mâncare, felii de dru'un prăjit, sos de peşte şi o ploaie de sirop şi apă.

Se ridică şi îşi scutură din păr bucăţele din prânzul servit mai devreme. O dâră de tăieri cu sabia de lumină se roti prin mijlocul sălii, în aplauzele mulţimii. Lena trecu în fugă pe lângă masa ei. Apoi o sabie de lumină zbură prin aer, şuierând şi scuipând scântei, căzu la podea şi se opri la un metru de Scout. După o fracţiune de secundă apăru Enver Hoxha, cu faţa contorsionată de disperare, întinzându-se după armă.

Scout se aplecă şi puse mâna pe sabia de lumină.

— Nu! urlă Enver şi Pirt Neer îl prinse din urmă şi îi propti lama sabiei în faţa gâtului.

— Ei bine? ceru Pirt de undeva de deasupra.

Enver aruncă fulgere mânioase spre Scout.

— Mulţumesc tare mult, Scout, mârâi Enver şi se recunoscu învins.

Se ridică în picioare, în aplauzele mulţimii, şi îşi scutură pantalonii.

— Foarte bine, Pirt. Ai putea la fel de bine să o colectezi şi pe Esterhazy ca să îmi recapăt sabia de lumină.

— Nu-i deloc o idee rea... Hulp!

Lena se strecurase în spatele lui Pirt, în timp ce ea îi accepta înfrângerea lui Enver, şi o prinsese într-o strangulare cu antebraţul care nu îi lăsă nici o şansă. Pirt gemu şi cedă lupta.

Lena se uită spre Scout, cu faţa ei albastră înveselită.

— Hei, ce faci? Ai de gând să stai acolo sau vii aici la joacă?

Se auzi un huruit, săbiile de lumină se încleştară, şi Lena dispăru într-un joc de picioare peste mesele din cantină. Scout gemu. Ar trebui, ar trebui cu adevărat să îi sară în ajutor.

Ieşi în spaţiu deschis. Lena şi Whie erau singurii combatanţi rămaşi. Se luptau în largul lor, în faţa uşilor batante de la bucătărie. Whie o forţa puternic pe Lena, croşetând o cuşcă de lumină verzuie în jurul ei. Scout alergă spre cei doi.

Prea încet, prea târziu. Sub ochii ei Lena trecu printr-o combinaţie blocaj-fentă-lovitură verticală-spirală, încercând o împungere directă spre pieptul lui Whie. El evită în lateral, o mişcare suplă ca un bici. Îşi folosi lama pentru a o devia pe a ei în afara razei de acţiune în timp ce cu mâna liberă îi apucă încheietura cu care ţinea sabia de lumină. Continuă să pivoteze, lăsându-şi greutatea să coboare exact aşa cum îi învăţase Maestra Palma de Fier, iar în acel moment braţul în care Lena

ţinea sabia de lumină era prins într-o fixare pe degetul mare, la care propriul ei moment de rotaţie contribuia din plin. O clipă mai târziu, rotirea se încheie ca într-un dans: Whie în spatele changriancei, fixându-i antebraţul în spate peste umăr cu degetul mare răsucit într-un unghi nefiresc. Îi apăsă uşor degetul mare şi sabia de lumină căzu la podea. Încă o forţare potrivită asupra întregii încheieturi o aduse pe vârfuri. Fu nevoită să cedeze lupta.

Whie zâmbi, îi dădu drumul şi îi acceptă înfrângerea cu o înclinare serioasă. Ea îi răspunse cu o uşoară reverenţă de curte şi râse, în aplauzele celor de faţă.

Prea bine, se gândi Scout. S-a dus ideea de a-l prinde pe Whie într-o luptă doi-la-unu. Avea un plan şi pentru el, desigur, dar sperase din toată inima, sperase atât de mult să nu fie nevoită să îl folosească. Oftă şi îşi trecu sabia de lumină în mâna stângă. Se antrenase cu garda pe partea stângă încât era destul de plauzibil să încerce o astfel de manevră disperată numai ca să îl încurce. Putea chiar să îl facă să creadă că ea era până la urmă stângace. Adevărul era că Scout îşi petrecuse, probabil, mai mult timp îngrijorându-se din cauza lui decât alocase el să o studieze pe ea.

Apăsă butonul de activare şi sabia de lumină prinse viaţă. Pe toate stelele, cum iubea sunetul armei, greutatea mânerului bine strâns în pumn şi lama albastră, cu lumina ei pală şi clară ca o aureolă. Putea ea să nu fie deloc cea mai bună ucenică Jedi, dar iubea Templul, îşi iubea arma şi viaţa pe care o ducea, şi chiar dacă Yoda însuşi ar fi încercat să i le smulgă, ar fi urlat şi ar fi dat din picioare până în ultima clipă.

Un droid micuţ care de obicei servea la mese apăru din spatele uşilor bucătăriei şi se opri scrutând sala de mese, emiţând o serie de fluierături şi bipuri pline de nemulţumire văzând deranjul şi toate resturile de mâncare aruncate peste tot, pe podea şi pereţi. Câteva

mese purtau urmele arsurilor de la săbiile de lumină.

Tallisibeth Enwandung-Esterhazy – Scout pentru prieteni – tăie aerul scurt pentru a-i atrage atenţia lui Whie.

— Cred că am rămas doar eu şi cu tine, băiete.

Whie se întoarse. Faţa îi căzu iarăşi.

— Încă mai eşti... Adică, am crezut că am terminat.

Era ceva insultător în felul în care o privise şi apoi îşi ferise privirea.

— Hei, nu suntem nevoiţi să luptăm, îi aruncă ea.

Umerii lui căzură uşuraţi.

— Aş prefera să nu fim nevoiţi. Doar că...

— ... Poţi oricând să te recunoşti învins, încheie ea cu dulceaţă în glas.

Se auziră câteva râsete în sală. Droidul porni înainte, rotindu-şi capul neliniştit într-o parte şi în cealaltă.

— Eu, învins de tine?

Whie încercă să se controleze.

— Nu prea cred.

Îndreptându-şi ţinuta cu o formalitate distantă, îşi scoase sabia de lumină şi se înclină înaintea ei, a Maestrei Xan şi a Maestrului Yoda.

Scout îşi îndreptă spatele să facă şi ea la fel, dar în timp ce se înclina spre Whie, droidul mititel se apropie de ea.

— Uite, dragă, ai vărsat pe tine! spuse el dezlipind o felie de dru'un în sos de peşte de pe şoldul fetei. Lasă-mă să te curăţ.

Râsetele cutremurară sala de mese. Scout se înroşi până în vârfurile urechilor. Se dusese naibii începutul demn.

— Să-i dăm drumul, se răsti ea şi începu lupta.

Cu sabia de lumină în mâna stângă plonjă lung cu o singură mişcare de învăluire în jurul primului blocaj, parată uşor de al doilea. El o atrăgea exact cum făcuse şi

cu Lena... mâna liberă căzându-i pe încheietura cu care ţinea sabia şi răsucind-o în jurul propriei axe, folosind mânerul sabiei de lumină pentru a crea forţa necesară fixării iniţiale pe degetul mare. Întreaga mişcare era incredibil de suplă şi fluidă: luptătoarea din Scout nu putea decât să îi admire echilibrul, precizia şi postura corpului. I-ar fi trebuit prea mult timp ca să contraatace tehnica, admiţând că ar fi vrut să o facă.

Nici de trei secunde nu începuse lupta şi deja părea că se încheie. El stătea în spatele ei, exact cum procedase şi cu Lena. O singură apăsare, perfect poziţionată, îi trimise durerea prin degetul mare în încheietură. Scout dădu drumul sabiei de lumină.

— Hai să ne oprim, îi spuse el rugător.

Chiar că era lucrul cel mai ciudat – nu fusese nici pe departe atât de timorat când luptase cu Lena, or Lena era un oponent mult mai periculos decât Scout, aşa cum recunoşteau toţi. Scout mai văzuse băieţi cărora li se aprinseseră călcâiele şi deveniseră nervoşi în jurul fetelor la care visau – ceea ce făcea întotdeauna antrenamentul foarte stânjenitor pentru toată lumea – dar lucrase cu Whie prize şi fixări articulare chiar cu o zi în urmă şi putea să jure pe fiecare stea de pe cerul Republicii că nu sesizase nimic neobişnuit în comportamentul lui.

El îi apăsă încă o dată degetul mare, iar ea se trezi ridicându-se pe vârful picioarelor, de parcă aşa ar fi reuşit să se cocoaţe în afara durerii care o împungea cu mii de ace prin degetul mare.

— Cedează! şopti el.

— De data aceasta nu, îi răspunse ea.

Şi atunci, strângând din dinţi, se lăsă la pământ, în sensul durerii, şi pe spate, exact în colţii fixării lui. Tot ce avea el de făcut era doar să menţină fixarea şi articulaţia degetului ei mare ar fi plesnit ca un beţişor uscat.

Dar el dădu drumul fixării, aşa cum Scout ştia că o va face. Era prea domn, prea drăguţ şi cu spirit sportiv

pentru a o răni în aşa hal, iar Forţa era în acel moment cu Scout, la fel şi elementul surpriză. Se roti înspre el, desfăcându-şi braţul răsucit imediat ce simţi că îi slăbise fixarea. Clipa de dinainte ca el să se decidă să sară ea o simţi şi îi apucă braţul ca mânerul unei morişti, astfel că atunci când el făcu saltul ea îl întoarse fluid într-o perfectă proiectare peste umăr.

Trei secunde mai târziu se încheiase. Whie zăcea lat pe spate, încercând să îşi recapete respiraţia, iar Scout şedea pe pieptul lui rânjind. Mâna dreaptă i se înfăşurase în gulerul robei, cu care apăsă un pic în momentul în care el încercă să se zvârcolească.

— Nu, nu, îl avertiză ea, strângând mâna doar un pic cât să îi arate că avea strangularea pregătită dacă era nevoie.

Whie se uită în sus spre ea, oftă, şi cedă lupta. Scout îşi desfăcu mâna din înfăşurare şi se ridică în picioare. Micul droid care de obicei servea la mese se învârtea încolo şi încoace deznădăjduit.

— Vai mie, spuse el, iar s-a vărsat ceva.

Cineva râse, apoi începură aplauzele. Maestra Leem se repezi pe lângă ea să vadă de Whie, dar Maestra Xan îi zâmbi rece.

Lena se smulse din mulţime.

— Scout! A fost incredibil! ţipă ea şi, apucând-o de ambele mâini, o învârti într-un dans al victoriei. A fost nemaipomenit! Cine ar fi ghicit dintr-un milion... Scout?

— Mâna, se chirci Scout. Nu de mâna stângă.

— A făcut-o intenţionat, îţi dai seama, se auzi Hanna vorbind lung şi afectat.

Arkanianca o privi pe Scout cu răceală.

— Se bazase pe spiritul onest al lui Whie, ghicind că va fi îngrijorat să nu o rănească şi se va opri din luptă, suficient cât să îl surprindă când nu mai era în gardă.

— Nu am ghicit, spuse Scout.

— Nu înţeleg de ce trebuie să fii atât de

dispreţuitoare, Hanna, o apostrofă chagrianca. A fost o idee isteaţă şi ţi-ar trebui mult curaj ca să o poţi duce la îndeplinire.

Hanna dădu din umeri.

— O, absolut! Cine sunt eu să îi contest lui Esterhazy momentul ei de triumf? Ca şi apucarea sabiei de lumină cu mâna goală, ar trebui să fie o tactică foarte folositoare în lupta reală. Atât timp cât se luptă numai cu droizii cei mai drăguţi şi politicoşi ai Federaţiei Comerciale, bineînţeles; a şi până nu rămâne fără degetele mari.

— Uite, îmi pare rău, îi spuse Scout cu voce scăzută. Am făcut ce am crezut că trebuie să fac. Nu am vrut să...

Dar Hanna deja îi întorsese spatele.

— Nici să nu te gândeşti să îi ceri ăsteia scuze! îi spuse Lena. Mă scoate din fire arkanianca asta enervantă cu atitudinea ei răzbunătoare. Nu mai poate de furie că ai învins-o pe bune.

— Am învins-o, spuse Scout obosită.

Droidul cel mititel încă mai culegea resturi de mâncare de pe roba ei. Arsurile de pe picior şi mână pulsau învineţite.

— Nu ştiu dacă pe bune. În unele zile îmi este foarte greu să cred că voi ajunge vreodată un Jedi.

— Hei. Tallisibeth?

Scout se întoarse şi îl văzu pe Pax Chizzik, băiatul grăsunel de unsprezece ani pe care ea îl învinsese în primul ei meci, lăsându-se pe vine lângă ea.

— Tallisibeth, îi spuse Pax serios şi hotărât. Să fii Jedi înseamnă să ai resurse, să fii atent la tot ce se petrece în jur şi niciodată, niciodată să nu cedezi. Astăzi tu m-ai învăţat foarte mult despre ce înseamnă să fii Jedi.

Scout rămase mută la declaraţia băiatului.

— Offf! Ăă, eşti atât de... atât de bun, reuşi ea să bâiguie. Apoi izbucni în lacrimi.

5

Yoda şi Jai Maruk o găsiră pe Scout la infirmerie, unde Maestrul Caudle îi aplica bandaje bacta pe mâna arsă.

— Deşii nu ştiu de ce mă mai obosesc să o repar, dacă are de gând să îşi facă un obicei din a pune mâna pe săbiile de lumină ale altora, comentă Maestrul Caudle şi se uită serios spre Yoda. În trei zile o să fie ca nouă.

— Nu-i cine ştie ce, îi asigură Scout. Am avut grijă ca mâna stângă să fie cea, hmm... sacrificată.

Fata se uită nerăbdătoare la Maestrul Yoda.

— Am dat de belea, aşa este?

El aprobă încet.

— Nu mai putem să te vedem chinuindu-te ca ucenică în Templu, spuse el blând.

Surzenia năvăli peste Scout – o stare de insensibilitate, ca şi cum ar fi anesteziat-o brusc pe dinăuntru. Închise ochii şi nu mai ascultă ce spunea bătrânul Maestru. Nu vreau să mai aud nimic. Nu vreau să mai aud nimic. Nu este corect.

— ... Padawan şi pleci de pe Coruscant.

Scout deschise un ochi.

— Hm, mă scuzaţi, ce aţi spus?

Maestrul Yoda o împunse în umăr – foarte delicat – cu bastonul.

— Urechile învineţite ţi-s ele? Să fii ucenica Padawan a lui Jai Maruk şi să vii cu el într-o misiune dincolo de Coruscant.

Scout rămase cu respiraţia tăiată. Maestrul Yoda chicoti.

— Ca un peşte arăţi tu, Tallisibeth Enwandung-Esterhazy. Gura micuţă, clop, clop, clop!

Scout se uită buimacă la Jai Maruk, Maestrul Jedi înspăimântător şi lungan care tocmai se întorsese dintr-o misiune cu o arsură de sabie de lumină de-a curmezişul obrazului. Arsura se vindecase, dar îi rămăsese o cicatrice albă, vânătă, care îi străbătea faţa de la maxilar până în dreptul urechii ca semn al întâlnirii cu celebra Asajj Ventress.

— Mă luaţi ucenică Padawan?

Apoi se întoarse către Yoda.

— Nu mă trimiteţi în Corpul Agricol?

Bătrânul clătină din capul lui verde, bătrân.

— Răsplată pe măsura tehnicii tale de luptă n-ar fi. Cu prea puţini Jedi am rămas deja. Dar chiar de-aş avea o recoltă de mii, mititico, nu te-aş lăsa să pleci fără să mă bat pentru tine. Spirit şi determinare ai. Între stele, prea mult întuneric există. De ce aş arunca una care luminează atât de strălucitoare?

Scout rămase cu ochii pironiţi în gol. Toată viaţa încercase, pesemne, să nu îl dezamăgească pe Maestrul Yoda. Era clar că toţi se aşteptau ca ea să sară în sus de bucurie, dar în schimb ochii i se înfierbântară şi i se umplură de lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jai Maruk şi se întoarse spre Yoda uimit. De ce nu este bucuroasă?

— O să fie, răspunse Maestrul Yoda. Legată i-a fost inima ani şi ani de zile. Iar acum se simte dezlegată, iar sângele năvăleşte înapoi în inimă: înţeapă tare!

— Da! ţipă Scout printre hohote. Aşa este!... Cum de ştiţi?

Yoda se cocoţă pe pat lângă ea, bălăngănindu-şi picioruşele pe margine. Urechile i se ridicară.

— Secret să îţi spun eu ţie?

Se apropie de ea, până când o gâdilă cu mustăţile pe obraz.

— Mare Maestru al Ordinului Jedi sunt eu! îi spuse tare chiar în ureche. Câştigat-am locul ăsta la bambilici,

crezi tu?

Pufni şi îşi flutură degetele butucănoase în aer.

— Cum de ştiţi, cum de ştiţi, Maestre Yoda? o imită el şi pufni din nou. Maestrul Yoda ştie lucrurile astea. Treaba lui este să le ştie.

Scout râse din toată inima şi în sfârşit bucuria începea să îşi facă loc în sufletul ei şi se simţi veselă, optimistă şi vioaie. Spiritul îi reveni la viaţă şi străluci ca lama unei săbii de lumină, atât de strălucitor şi exaltat înăuntrul ei.

Sala hărţilor holografice din Templul Jedi era o încăpere a cărei boltă fusese pregătită pentru studiul navigării celeste. Proiectoare holografice creau aici hărţi stelare tridimensionale pe care ucenicii să le poată studia păşind printre ele. Hărţile puteau fi reglate la aproape orice scară, astfel încât un ucenic putea examina, să spunem, un sistem solar în cel mai mic detaliu, cu fiecare planetă şi satelit prezentate la rezoluţie maximă, pentru a putea fi observat fiecare munte, fiecare mare. Sau întreaga galaxie putea fi comprimată în spaţiul sălii, astfel încât nebuloasele a mii de sori strălucitori ajungeau cât un vârf de ac în imensitatea neagră a spaţiului.

Lui Whie îi plăcuse întotdeauna Sala Stelelor. Nici un alt loc din Templu nu genera mai multă magie. Când era supărat, frustrat, sau avea nevoie de un pic de timp singur, venea aici şi se plimba printre stele. În după-amiaza aceasta avusese ceva de tras. O însoţise pe Scout la infirmerie şi rămăsese cu ea până când îl auzi pe Maestrul Caudle spunând că degetul mare pe care şi-l forţase nu era o rană serioasă. Apoi se întorsese în rectorat pentru a primi felicitările politicoase din partea Maestrei Xan şi a colegilor săi de grupă pentru performanţa frumoasă pe care o reuşise în turneu. Se ocupase de toate aceste lucruri bine şi frumos, pentru că

acesta era standardul pe care şi-l impusese; dar nu îi fusese prea uşor, astfel că imediat ce a prins momentul prielnic se retrase în singurătate.

Îşi inspectase mai întâi sabia de lumină, asigurându-se că nu a fost stricată în timpul luptelor, curăţând cu grijă urma unei lovituri care lăsase o arsură pe mâner. Apoi încercase să se forţeze un pic să mai studieze ceva, trecând în revistă ştirile pentru a-şi formula o imagine cât mai exactă asupra evoluţiei războiului după dezastrul de pe Honoghr. Ucenicii mai mari vorbeau despre dezastru mai tot timpul, iar unii dintre instructori erau foarte direcţi în a folosi scenarii din Războiul Clonelor pentru pregătirea ucenicilor. Săptămâna trecută Maestrul Tycho, care preda strategie militară în acel semestru, le ceruse o evaluare riguroasă a tuturor factorilor care conduseseră la situaţia de pe Honoghr, împreună cu un set de recomandări din partea fiecărui ucenic cu ce s-ar fi putut face pentru a preveni dezastrul.

Whie îşi făcuse tema foarte bine – întotdeauna se descurca foarte bine; şi acesta era un standard pe care şi-l impusese – dar în sufletul lui nu era deloc sigur că sugestiile sale, dacă ar fi fost implementate, ar fi salvat situaţia. Avea sentimentul ciudat că realitatea era mult mai complicată şi chiar mult mai simplă decât era dispus Maestrul Tycho să creadă. Mult mai complicată, pentru că lecţia pe care o aveau de învăţat după catastrofă le spunea că nici un plan, oricât de minunat ar fi fost, nu supravieţuieşte prea mult haosului crud al războiului.

Mult mai simplă pentru că Whie ajunsese să creadă că situaţiile, la fel ca şi oamenii, puteau să cedeze influenţei părţii întunecate: şi odată ce partea întunecată punea mâna pe careva, nu îi mai dădea în veci drumul.

După vreo oră de studiu destul de ineficient renunţă şi se retrase în Sala Stelelor. Ultima persoană care folosise sala studiase Bătălia de pe Brentaal – în care se vedea terenul colorat pentru a şti care parte îl controla la

un moment dat, cu albastru marin pentru trupele Republicii şi cu argintiu metalizat pentru zonele ocupate de droizii de luptă ai Federaţiei Comerciale în fiecare moment al conflictului.

Whie şterse Brentaal şi reglă proiectoarele sălii să arate întreaga galaxie, modificându-se cu o viteză de un milion de ani pe secundă. Păşea prin aceste adâncimi ale istoriei, urmărind stelele născându-se, luminând şi apoi stingându-se, simţind mişcarea de rotaţie a întregii galaxii care se învârtea în jurul lui. Din acest punct de vedere nu mai conta nimic – nici visul din noaptea precedentă, nici războiul din acea zi, nici faptul că Ordinul Jedi stătea de strajă. Într-adevăr, viaţa inteligentă apărea şi dispărea într-o clipită, un val abia perceptibil în marea pavană: comete şi constelaţii dansând în întuneric; Forţa, muzica şi dansul.

Uşa de la intrare în Sala Stelelor se crăpă un pic şi o voce tulbură marea scurgere impersonală a timpului.

— Whie?

— Maestră Leem.

Luaseră sfârşit momentele lui de singurătate. Chiar şi aşa, Whie zâmbi. Maestrei Leem îi era drag de el, dar şi lui îi era drag de ea. Era mai în vârstă şi mai înţeleaptă decât ucenicii de aceeaşi vârstă cu el, evident; era singura faţă de care îndrăznea să se plângă de dificultăţile pe care le întâmpina chiar fiind enorm de talentat. Pentru că odată cu talentul venea responsabilitatea. Şi stresul.

— M-am gândit eu că am să te găsesc aici.

În întuneric şi ea părea să înoate prin mulţimea stelelor. Constelaţia Eryon, numită pe Coruscant Şarpele Aprins, se roti încet de-a curmezişul umerilor Maestrei, apoi pluti într-o parte.

— Sper că nu te simţi prost pentru ultima luptă. Ai fost îndreptăţit să te opreşti.

El dădu din umeri.

— Oare? Dar probabil că aceasta este diferenţa dintre noi şi partea întunecată. Atât timp cât lor li se permite să facă lucruri pe care noi nu le putem face, vor avea mereu un avantaj.

Vocea îi scăzu la sfârşitul frazei, dându-şi seama brusc că recunoştea tot ce se întâmpla în acel moment. Mai fusese aici înainte. Şi mai spusese lucrurile acestea o dată...

A, da – primăvara trecută avusese visul acesta. Însemna oare că propriul eu din primăvara trecută rămăsese şi acum blocat undeva în minte, privind cum se înfiripă conversaţia? Whie simţi cu grijă înăuntrul său, dar parcă şi-ar fi băgat mâna într-o gaură de şarpe – un Whie panicat, blocat, visând în interiorul ţestei ca un copil îngropat de viu, era ultimul lucru pe care îşi dorea să îl găsească.

— Ei, da, numai că partea întunecată îşi mănâncă tinerii.

O ascultă pe Maks Leem rostind, cuvânt cu cuvânt, exact lucrurile pe care le mai auzise de la ea.

— Până la urmă, dacă tu şi Scout ar trebui să mai luptaţi o dată, cine ar fi mai capabil?

— Păi, asta nu înseamnă mai nimic, răspunse Whie.

Lui, propria voce îi suna perfect calmă şi rezonabilă, dar o simţea mecanică, de parcă ar fi recitat o replică dintr-un film. Se simţea de parcă atenţia de acum era amestecată cu visarea de atunci, ca un spectator în prezent incapabil să schimbe ceea ce urma să se schimbe.

— Dacă ar fi să fie este un joc pe care îl pot câştiga oricând. Într-o confruntare reală, cea care contează, ea şi-a dorit mai mult în luptă şi pentru asta a câştigat.

— Probabil, acceptă Maestra Leem. Dar sunt bucuroasă că nu trebuie să-ţi doftoricesc ţie degetul mare. Şi dacă tot vorbim de doctori...

— Maestrul Yoda ne aşteaptă la infirmerie.

Maestra Leem clipi cu toţi cei trei ochi ai săi.

— De unde ştii?

— Am visat momentul acesta anul trecut. Acum doar l-am recunoscut. M-am întrebat de luni de zile despre cine urma să vorbim acum; cine urma să mă învingă. Acum uite că ştiu.

Avusese deci două vise în care apăruse Tallisibeth Enwandung-Esterhazy. Un fragment din visul pe care îl avusese cu o seară în urmă reveni în mintea lui Whie – Scout privindu-l fix, cu sângele picurându-i ca nişte lacrimi pe obraji, cu ochii strălucind de dorinţă.

Îşi forţă mintea spre altceva. Partea întunecată îi aşternuse acea cale; putea să o simtă cum îl aşteaptă în viitor ca o fiară în mijlocul junglei.

Maks Leem îşi încruntă cele trei sprâncene şi începu să macine din maxilarul lunguieţ şi subţire.

— Trebuie să mergem, Whie. Nu vreau să îl facem pe Maestrul Yoda să aştepte.

— Sfârşit de program, comandă Whie sistemului şi porni după Maks Leem.

La simpla rostire a comenzii, toată galaxia de stele ca nişte lumânări de tort clipiră scurt şi apoi se stinseră.

Paşi grăbiţi răsunară pe holul infirmeriei şi câteva clipe mai târziu Maestra Leem i se alătură lui Jai Maruk lângă patul lui Scout.

— Ce distractiv, chicoti Scout. Parcă aş fi o prinţesă în convalescenţă, iar voi curtenii care se adună în jurul patului.

Apăru şi Whie imediat, oprindu-se lângă Maestra Leem. Era ucenicul ei Padawan, evident – aşa cum Scout era ucenica Padawan a Maestrului Maruk. Gândul o făcu să se bucure într-un mod absurd. Era adevărat că nu prea îl cunoştea pe Maestrul Maruk, dar ce mai conta. Important era că până la urmă avea să devină un Jedi adevărat. Ce am de făcut acum este să merg în misiuni, să înfrunt situaţii cumplite şi să îmi croiesc drum prin

armatele Federaţiei Comerciale! Nimic nu ar putea să egaleze senzaţia!

Scout rânjii de bucurie atât de larg încât în curând începură să o doară fălcile. O pufni râsul.

Maestra Leem se uită chiorâş la fata bandajată care zăcea pe patul de spital. Se întoarse spre Jai Maruk.

— Aţi drogat-o cumva? îl întrebă ea încet pe Maestru.

— Nu, doamnă! ciripi Scout. Sunt doar o mică rază de soare.

Sprâncenele stufoase ale Maestrei Leem se ridicară încet către creştetul capului.

— Bucuros că ai venit şi tu sunt, începu Yoda.

Se mişcă pe pat până se aşeză cu picioarele încrucişate la capătul saltelei.

— Veşti pentru voi am pregătit, Tallisibeth şi Whie. Maestra Leem şi Maestrul Maruk într-o misiune pentru Templu porni-vor ei. Ca ucenici Padawan, veţi merge şi voi cu ei.

— Deja? întrebă şocată Scout.

— Te-au numit Padawan? întrebă şi Whie, la fel de şocat.

— Şi unde vom... începu Scout, apoi îl fixă pe Whie cu privirea. Ce vrei să spui exact?

— Vreau să spun, felicitări! răspunse Whie, controlându-şi pornirile.

Jai Maruk îşi schimonosi gura într-un zâmbet şiret.

— Băiatul chiar este agil, îi şopti Maestrei Leem.

Yoda pufni şi dădu din mâna butucănoasă pentru a opri toate comentariile răutăcioase.

— Aşa puteţi să spuneţi prietenilor voştri, când vă vor vedea pregătindu-vă pentru călătorie. Ce nu puteţi să spuneţi, că Maestrul Yoda cu voi veni-va şi el.

— Nu aţi părăsi capitala dacă nu ar fi ceva extrem de important, se auzi comentariul lui Scout.

— Ceva legat în mod sigur de război, adăugă şi

Whie.

Urechile lui Yoda se pleoştiră.

— Adevărat este ce spuneţi voi. Lucruri mai bune decât lupta i-ar trebui unui Jedi să facă! Să caute înţelepciune. Să găsească echilibru. Dar de aşa zile avem noi parte.

— Şi încotro mergem? întrebă Whie.

Scout simţi ceva ciudat în vocea băiatului – de parcă ar fi ştiut deja răspunsul, şi îşi ascundea teama în faţa adevărului cunoscut. Yoda dădu din cap a negaţie.

— Să vă spun asta încă nu o fac. Dar o problemă pentru voi am. Yoda trebuie să plece de pe Coruscant, dar în secret. Nimeni nu trebuie să ştie.

În tăcerea imediat următoare, un droid mititel îşi făcu apariţia din dispensarul Maestrului Caudle şi se apropie de patul în care stătea Scout, purtând o tavă cu poţiunile pregătite împotriva tăieturilor şi arsurilor.

— Nu se poate aşa ceva, răspunse Maestra Leem. Senatul şi cabinetul Cancelarului vă aşteaptă rapoartele zilnic.

— Fentaţi-i, interveni Whie.

Maeştrii Jedi se întoarseră spre băiat.

— Spuneţi-le tuturor că plecaţi. Faceţi chiar paradă din asta, Maestre. Arătaţi fotografii în care apăreţi urcându-vă într-o astronavă de luptă Jedi.

— ... Dar fotografiile nu vor fi decât o iluzie, prinse Jai Maruk gândul băiatului. În timp ce lumea vă priveşte plecând într-o misiune publică, în realitate vă veţi strecura pe o astronavă diferită împreună cu noi. O idee ingenioasă, băiete.

— Dar...

Scout aşteptă ca altcineva să enunţe un lucru evident. Droidul cel mititel se opri lângă pat şi îi înmână un borcănel cu una dintre poţiuni Maestrului Caudle. Maestrul Yoda îşi întinse figura verzulie spre ea.

— Da, Padawan? o chestionă el.

— Păi, Maestre, ne vine uşor să spunem că vă veţi strecura în secret pe vreo astronavă, dar adevărul este că sunteţi, hm, foarte uşor de recunoscut.

Maestra Leem aprobă.

— Ce spune fata este foarte adevărat. Toată lumea pe Coruscant recunoaşte figura Marelui Maestru al Ordinului Jedi. Cuvântările din Senat au fost transmise de atâtea ori, iar fotografii în care apăreţi discutând împreună cu Cancelarul sunt la ordinea zilei pentru oricare jurnalist din capitală.

— Ca un copilaş să mă deghizaţi nu se poate? îi întrebă Yoda. Nu pot Maeştrii Leem şi Maruk să călătorească ca o familie cu cei trei copii ai lor, în care Yoda este cel mai mic dintre ei, să zicem de vreo cinci-şase anişori?

Şi îşi schimonosi faţa într-un zâmbet copilăros, hidos şi deloc convingător. Ceilalţi se strâmbară imediat a dezgust.

Scout se munci să deschidă capacul borcănelului cu unsoarea miraculoasă apoi renunţă; era strâns prea puternic pentru mâinile ei rănite.

— Deschide-mi borcanul, te rog, îi spuse ea droidului medical.

Mecanismele şi motoraşele droidului huruiră încetişor şi capacul borcănelului se deschise ca prin minune. Aroma de ceară de albine şi portocale coapte umplu imediat încăperea.

— Nu îmi pot imagina cum te-am putea scoate de pe planetă. Doar dacă nu...

Privirile ei îl măsurară pe Yoda. O idee înflorise în mintea ei şi de abia îşi reţinu un râset.

— Doar dacă nu ce? o întrebă nerăbdător Jai Maruk, noul ei Maestru.

Scout îşi reţinu alt chicot de râs şi dădu din cap, refuzând să îşi expună ideea.

— Nu. Nimic. Este o idee îngrozitoare.

— Lasă-mă pe mine să judec, o apostrofă Maestrul Maruk cu vocea-i dintr-o dată alarmant de blândă.

Scout se uită la el rugător, apoi la Maestrul Yoda.

— Chiar trebuie să spun?

Gnomul antic îşi fixase faţa verzulie într-a ei şi o privea cu ochi mijiţi.

— Ei bine, da.

Ploua pe Vjun mai rău ca de obicei. Se stârnise şi un vânt care scutura tufele de trandafiri roşcaţi din grădinile castelului Malreaux. Urâtă vreme. Contele Dooku privea stropii de ploaie acidă răpăind pe geamurile cabinetului său precum trupele Republicii care izbeau în fiecare zi unităţile droizilor de luptă şi instalaţiile de atac controlate de computere de-a lungul şi de-a latul galaxiei. Fiecare strop lăsându-şi amprenta mortală pe sticla ferestrelor, apoi scurgându-se într-o dâră umedă şi pierind în atmosfera otrăvită.

Bătrâna nebună pe care Dooku o găsise bântuind prin castel atunci când îşi instalase centrul de comandă în acel loc pretindea că poate citi viitorul în cioburile farfuriilor sparte, descifrând modelele create de băuturile vărsate. O manie amuzantă. Se întrebă ce ar fi văzut în acel moment nebuna în modelul stropilor de ploaie. Ceva ameninţător, fără îndoială. Ai grijă, cineva care îţi este drag complotează trădare! Sau – Curând vei primi veste de la un musafir nepoftit. O absurditate de genul acesta.

Afară, vântul se înteţi, urlând şi gemând prin cele unsprezece hornuri, ca şi cum ar fi anunţat apropierea unui musafir hidos.

Consola de intercomunicaţii de pe birou sună. Dooku se uită spre ecran, aşteptând să primească raportul zilnic al Generalului Grievous sau poate vreun mesaj de la Asajj Ventress. Se întinse să deschidă canalul, recunoscu semnătura digitală cu care sosise transmisia, comută imediat legătura şi luă rapid poziţie de drepţi.

— M-aţi sunat, Maestre?

Proiectorul holografic de pe biroul său prinse viaţă şi forma uşor tremurătoare a lui Darth Sidious îl privi direct. Imaginea era ca întotdeauna mânjită şi neclară, ca şi cum lumina însăşi nu se simţea confortabil în prezenţa Lordului Sith. Robe întunecate, umbre purpurii – un petic de piele, palid şi buburos sub gluga pelerinei ca un mucegai crescut sub un buştean putrezit. De sub pleoape puternice ochii Maestrului, reci şi parşivi ca ai unui şarpe, îl priveau fix.

— Ce doriţi de la mine, Maestre?

— De la tine? Totul, bineînţeles.

Darth Sidious era uşor amuzat.

— A fost o vreme când nu eram sigur dacă vei putea să îţi înfrângi acel... impuls de independenţă al tău. Dacă stăm bine să ne gândim, te-ai născut într-una dintre cele mai bogate familii din galaxie, talentat şi abil cum nici un purcoi de bani nu ar putea să ne facă. Judecata îţi este extrem de limpede; voinţa, fermă. Ne mai întrebăm de ce ai fi mândru? Păi, cum ai putea să fii altfel?

— Te-am slujit întotdeauna bine şi cu credinţă, Maestre, răspunse Dooku.

— Aşa ai făcut. Dar trebuie să admiţi, spiritul tău nu a fost croit pentru fidelitate. Căci un om care nu se pleacă în faţa Consiliului Jedi, nu, şi nici înaintea Maestrului Yoda... Mă întreb dacă loialitatea nu este prea puţin, un lucru prea minuscul pe care să îl cerem de la o fiinţă atât de măreaţă cum eşti tu.

Dooku încercă să zâmbească.

— Războiul progresează bine. Planurile noastre sunt conform programului. M-am îngrijit de crimele pe care le-aţi ordonat, de schemele pe care le-aţi născocit, de trădările pe care le-aţi uneltit. Am plătit pentru războiul acesta cu timpul meu, cu averea, cu prietenii, cu onoarea mea.

— Fără să păstrezi nimic pentru tine? întrebă

insinuant Sidious.

— Nimic. Vă jur.

— Excelent! se arătă Darth Sidious mulţumit de răspuns. Yoda s-a dus la cabinetul Cancelarului în dimineaţa aceasta. Va porni într-o misiune foarte specială. Foarte secretă.

Râse, un sunet aspru ca lătratul unei ciori. Vântul se înteţi iarăşi, urlând prin crăpăturile castelului ca o creatură în dureri.

— Când va ajunge la tine, Dooku... ai grijă să îl tratezi aşa cum merită.

Darth Sidious râse mai puternic. Dooku vru să râdă şi el, dar nu reuşi să se pornească înainte ca Maestrul să întrerupă legătura şi să dispară din proiecţia holografică.

Dooku umblă încolo şi încoace prin cabinet. Odată cu încheierea apelului venit de la Sidious, se domoli parcă şi furtuna, vântul renunţând la urlet şi rămânând să se văicărească în tăcere pe sub streşinile castelului Malreaux.

Se opri lângă birou şi studie atent butonul roşu pe care îl instalase imediat ce primise veste că Yoda intenţiona să vină pe Vjun. O importanţă considerabilă cădea în sarcina acelui buton mic. O ultimă carte pe care să o arunce în joc.

Dooku îşi simţi mâna tremurând.

Încă se mai uita la buton când uşa cabinetului se deschise, dând la iveală un capot roz jerpelit.

— A, Whirry. Tocmai eram pe cale să...

— Chemaţi un droid să vă aducă o cană cu tonic fierbinte, sigur că asta urma.

Femeia nebună se strecură prin uşa deschisă purtând o tavă frumos ornată cu pătrăţelele ivoriu-sângerii ale clanului Malreaux, pe care pusese un vas de argint cu tonic din care turnase deja într-o cană din porţelanul cel mai fin, colorată şi ea tot cu modelul Malreaux. Animăluţul cu faţă de drac, vulpiţa bălţată cu

mânuţe dibace, dădea târcoale în spatele ei.

— Căci am văzut jos când slujnica a spart un ou din greşeală, nu-i aşa? explică nebuna. Plesnit peste gheare; dacă ne-om pune să risipim ouăle, cel cu paguba este şi cu păcatul, aşa-i, domnule? Domnule?

Dooku o lăsase să trăiască în castelul vechi mai mult dintr-un moft; părea să îi dea locului o tuşă ciudată de nebunie care se potrivea perfect cu meleagurile otrăvite. Dar dintr-un anume motiv Contele era acum nervos. Era evident că bătrâna cotoroanţă dorea ceva de la el, dar nu avea nici un interes să o lase să îl flateze şi să îi solicite favoruri.

— Hai, fugi de-aici! se răsti el. Am treburi importante de fă...

Zdronc!

— Offf, domnule Conte, să fie cu iertăciune! Nu ştiu cum de Domnişoara Vix vi s-a încurcat printre picioare! Şi ceaşca dumneavoastră minunată de tonic vărsată în halul acesta!

Era ceva teribil de comic în toată scena, se gândi Dooku. El împiedicându-se de vulpe, ceaşca spărgându-se pe dalele podelei. O bănui imediat pe Whirry că aranjase întregul incident. Deja se ghemuise lacomă deasupra cioburilor de porţelan, zgâindu-se la modelul făcut de ceaşca spartă şi de băutura vărsată. Parcă i se limpezise capul văzând-o aranjându-şi schema atât de inofensivă sub el; parcă îi revenise adevărata perspectivă.

— Ei, Whirry? o întrebă el amuzat. Ce ne rezervă viitorul, ei?

— Moarte din înalturi, răspunse femeia învârtindu-şi degetele deasupra cioburilor şi privindu-le cu ochi lacomi. Iar aici apare Valetul, care înseamnă distrugere sigură pentru un slujitor credincios.

Privirile îi fugiră într-o parte şi în cealaltă, dar continuă.

— Nu pentru mine, îndrăznesc să sper şi să mă rog, Onorate. Nu aţi face aşa ceva cu bătrâna Whirry, aşa-i că nu?

— Fă-mi pe plac şi încercă să afli, îi spuse el luând-o un pic în râs.

Dar imediat, nepoftit, un gând îi reveni în minte: „Cât de uşor ne trădăm creaturile”. Şi nervozitatea îi reveni.

— Curăţă mizeria de zici, se răsti el brusc.

Consola de comunicaţii sună din nou şi el se aşeză pentru a citi raportul zilnic venit din partea Generalului Grievous, fără să îi mai acorde vreo atenţie bătrânei. Se adânci în lectură într-atât încât nu văzu animalul viermănos apucându-se să lipăie tonicul vărsat pe podea. Şi nici nu o auzi pe bătrână oftând în timp ce atingea cu degetul toarta ruptă, mângâind drăgăstos curbura porţelanului:

— Iar aici apare Copilul venind spre casă, puiul meu. Soseşte acasă în sfârşit.

Palleus Chuff era, cu siguranţă, cel mai mare actor adult de pe Coruscant, având sub un metru înălţime. Băiat fiind, îi plăcuse să creadă că este un pilot pe astronavele de luptă, un Cavaler Jedi, un erou viteaz. Din acest motiv scrisese Jedi! La maturitate; când ai doar un metru înălţime, nu prea ai multe şanse să întruchipezi un erou îndrăzneţ. Cel mai adesea pitici răuvoitori sau interpretări comice. Nici unul dintre roluri nu îi spunea mare lucru băiatului care se crezuse pirat spaţial cu mult timp în urmă.

Bineînţeles că îi plăcea doar să pretindă că este erou. Îi plăcea rolul. Zborul însă nu prea îl atrăgea. Atunci când guvernul l-a chemat la discuţii, în legătură cu senzaţionala lui personificare a lui Yoda („O recreare uimitoare a Marelui Maestru însuşi – Forţa este cu jocul actoricesc de patru stele!” aşa considerase necesar

publicaţia TriNebulon News să comenteze punerea în scenă) în scopul sprijinirii războiului, s-a simţit foarte flatat şi probabil chiar un pic intimidat. Evident că atunci când oamenii îmbrăcaţi în uniforme şi purtând blastere îţi cer să le faci un favor, nu poţi decât să accepţi.

Dar în acest moment, aşteptând pe platforma de andocare a Templului Jedi să urce într-o astronavă reală de luptă, care urma să îi lanseze trupul în Spaţiul Cosmic cu un multiplu oarecare de viteza luminii, începea să aibă serioase îndoieli.

Maeştrii Jedi care se ocupau de desfăşurarea evenimentului îi dădură semnalul. Chuff înghiţi în sec.

— Să înceapă spectacolul! murmură în sinea lui.

Ieşi din hangar şi păşi pe platforma de andocare a Templului Jedi. Un val de întrebări năvăli spre el dinspre reporterii strânşi în zona rezervată presei, la vreo douăzeci de metri distanţă:

— Puteţi să ne dezvăluiţi scopul misiunii? Ce este atât de important pe Ithor?

— Când vă veţi întoarce, Maestre?

— Nu vă este teamă că o schimbare bruscă în situaţia frontului v-ar putea întrerupe toate canalele de comunicaţie cu biroul Cancelarului?

Palleus îi salută pe reporteri cu bastonul şi îşi ciuli urechile. Urechile erau foarte reuşite, construcţii protetice de cea mai bună calitate, iar el devenise expert în a le folosi. Zâmbeşte într-una, Chuff, îşi spuse în sinea lui. Nu fi stresat, priveşte-i pe oameni drept în ochi şi vinde-le personajul. Palleus învăţase să aplice zâmbetele lui Yoda ca la carte: chicotul vesel, rânjetul somnoros, surâsul lin aproape ameninţător, bucuria blândă care apărea atât de des pe figura Maestrului în prezenţa copiilor. Dar nici vorbă să se apuce să îi încerce şi vocea: nu îndrăznea să rişte să greşească vreo inflexiune care să altereze tonul vocii şi astfel să îi permită vreunuia mai atent să îi verifice amprenta vocală şi apoi să se apuce

să susţină în stânga şi în dreapta că Yoda care se urca în acea zi în transportorul din clasa Seltaya nu ar fi fost de fapt adevăratul Yoda.

Ajunse lângă astronavă şi se căţără înăuntru. Acum urma partea de care se temea cel mai tare. Nu fusese niciodată un admirator al spaţiilor închise, al navetelor spaţiale sau al acceleraţiilor rapide. Îi promiseseră că unitatea R2 cu care era dotată astronava se va ocupa de pilotat. Aveau şi un program de urgenţă care le permitea să piloteze astronava din turnul de control, după cum îi spuseseră. Hm, probabil că aveau. Dar dacă Federaţia Comercială reuşea să îl controleze pe micuţul R2, ei? Până la urmă, de ce nu s-ar alia un droid cu alţi droizi? Poate că aşa era înscris în a cincea columnă din comportamentul mecanic. Un droid trădător s-ar sacrifica într-o clipă numai pentru a scăpa de un membru important al Consiliului Jedi.

Trapa transparentă se trase deasupra lui, apoi se închise ermetic, întrerupând zgomotul mulţimii adunate la plecare şi lăsându-l pe Palleus Chuff dintr-o dată foarte singur.

Cabina trebuia să ofere un climat controlat, dar el se simţea înfierbântat. Înfierbântat şi transpirat. Motoarele astronavei prinseră viaţă şi el începu să se gândească la cât de repede fusese asamblată sub presiunea producţiei de război; fiecare părticică din astronavă, fiecare subansamblu, de la centurile de siguranţă până la buloanele trapei, fuseseră construite pe baza unui contract cu cel care oferise preţul cel mai mic.

Astronava se zgâlţâi şi se ridică un metru de la pământ, plutind apoi deasupra platformei de andocare. Palleus îi oferi mulţimii un rânjet şi un salut cu mâna.

Cu răsuflarea întretăiată, începu să se roage încetişor.

6

Între timp, pe acoperişul unei clădiri de pe care se vedea foarte bine sectorul Templului, cei doi droizi încheiau încă o partidă din jocul lor holografic. Solis, droidul uzat, se uita cum piesele lui erau doborâte sistematic de cele ale tovarăşului său proaspăt vopsit, Fidelis. Cei doi jucaseră cam toate variantele posibile de Dejarik de foarte, foarte multe ori. Solis se ţinea cât putea de bine aproape la egalitate, mai ales atunci când norocul şi brutalitatea intrau în calcul, dar amândoi preferau totuşi curteanul, o variantă bazată în întregime pe jocul de strategie. Îi era dificil şi aşa pentru că Fidelis, fiind permanent angajat în serviciu, beneficiase de toate modernizările şi îmbunătăţirile existente. Solis, în schimb, se îngrijise singur de prea mult timp, astfel că nu îşi trecuse programul avansat de joc holografic printre priorităţile personale.

Ca urmare, pierduse. Nu categoric şi nici de fiecare dată, dar pierduse din ce în ce mai evident, într-un ritm care demonstra că nu va putea întoarce rezultatul. Ceea ce trebuia demonstrat: cei care aveau un loc de muncă prosperau. Cei fără... nu.

— Mai facem un joc? întrebă Fidelis politicos, aranjând piesele virtuale.

— Nu cred.

— Sigur? Am putea să mai jucăm cel mai bun în nouă sute şaizeci şi şapte de mii patru sute treisprezece jocuri dintr-un milion nouă sute treizeci şi patru de mii opt sute douăzeci şi patru.

— Nu mai am chef.

— Nu spune aşa ceva, îl certă Fidelis. Nici măcar nu înseamnă ceva. Eşti cam larg la gură cu expresiile astea

organice. Sunt convins că programarea ta iniţială nu includea genul acesta de... neglijenţă sociolingvistică.

— Da, răspunse Solis în doi peri, cum spui tu.

Fidelis îi atrase atenţia că domeniul de emoţii pentru care fuseseră programaţi era foarte restrâns – incluzând, bineînţeles, loialitate, loialitate şi iar loialitate – iar apariţia unor forme de stări organice precum enervare sau ofensare demonstra doar o deviere afectivă şi încă una de un gen îndoielnic. Cu toate acestea, continuă să joace o variantă solitară de Dejarik cu un aer evident ofuscat.

Solis se aventură până la marginea acoperişului, privind fiinţele circulând în aerovehicule sau pe platformele pietonale precum insectele. O fiinţă stând pe burtă chiar pe acoperiş şi uitându-se prin luneta unei carabine de tip Soru-Suub X45 ar putea să îşi culeagă orice ţintă şi să rămână perfect invizibil. Moartea vine de deasupra.

Ca şi cum i-ar fi răspuns gândurilor sale, un şoim de turlă apăru deasupra capului, plutind cu aripile larg deschise pe coloana de aer cald care sufla în sus printre turnurile de ferocretă. Ceea ce oamenii considerau în mod obişnuit natură fusese eradicată pe Coruscant cu mult timp în urmă: pentru privitorul obişnuit planeta devenise un oraş nesfârşit, în care nu mai rămăsese loc decât pentru orăşeni. Dar viaţa se adapta uşor – cât de bine ştia Solis acest lucru! – şi chiar într-un habitat atât de ciudat precum o lume-oraş existau multe creaturi care nu înţelegeau că străzile şi turnurile capitalei nu fuseseră construite pentru confortul lor. Păsărele, mamifere mici şi diverse reptile erau mereu aduse pe Coruscant ca animale de companie, scăpând în mod obişnuit în canalizare, pe străzi şi pe acoperişuri, ca şi cum oraşul era o junglă de ferocretă iar ele, vieţuitoarele de drept. Apoi mai erau şi paraziţii care se înmulţeau întotdeauna la căldura şi sub gunoaiele vieţii inteligente:

şobolani de canal, broaşte de grătar, feroviermi, şerpi orbi, care îşi făceau culcuş înăuntrul clădirilor, şi stolurile de porumbei ale căror cuiburi atârnau sub streşini. Şi deasupra tuturor, în vârful acestui lanţ trofic alternativ, şoimii de turlă.

Acesta era o femelă, cu aripile tocite şi penajul asemănător betonului şi cenuşii care o camuflau frumos printre clădiri. Ca un fulg de scrum plutea pe curenţii de vânt invizibili. Se opri o clipă în aer, apoi se lăsă în picaj ca un fulger deasupra unei prăzi invizibile undeva dedesubt. Solis o privi cum plonjează, urmărindu-i căderea prin benzi de lumini şi umbre, mărindu-i imaginea treptat până când îi putu vedea banda gălbuie din jurul ochilor nebuni şi prada pe care o ţintea, un şoarece de tomberon care mirosea printr-un morman de gunoaie dintr-o alee la 237 de etaje mai jos. Vederea lui Solis egala fără exagerare orice sistem optic din galaxie. Îmbunătăţirea lunetelor Tau Zeiss fusese o prioritate mai mare decât să fie la zi cu ultima versiune de joc holografic. Când nu eşti angajat în serviciu, trebuie să ai grijă şi să îţi calculezi la rece fiecare opţiune, să vezi exact la ce te pricepi cel mai bine pentru a vedea care sunt paşii pe care trebuie să îi urmezi ca să obţii un nou angajament. Cătarea dispozitivului optic se centră pe capul şoarecelui chiar în momentul în care animalul deschise botul, lăsând să îi scape un singur ţipăt înainte de şocul izbiturii ghearelor de fier care îl apucară ca nişte piroane de corpul mititel.

Moartea vine de deasupra.

Solis îşi mută privirea de la şoimul care ucidea dedesubt, întorcându-se din reflex spre Templul Jedi.

— Hei, strigă el.

— Ce este?

— Obiectivul tău părăseşte Templul, anunţă Solis.

Capul lui Fidelis se întoarse brusc spre el. Se uită cu privirea fixă către treptele care coborau din Templu la

1,73 de kilometri depărtare de ei.

— O! exclamă el.

— Doi Jedi, doi ucenici Padawan şi o unitate R2, anunţă Solis.

Stăteau amândoi pe marginea acoperişului. Solis se uită spre tovarăşul lui.

— Pare ceva ciudat la acel R2, nu crezi? Parcă nu se mişcă cum trebuie. Vreun servomotor dereglat, ceva...

Fidelis nu răspunse nimic, doar continuă să se uite fix spre grupul care pleca din Templu, urmărindu-i cu intensitatea ahtiată a unuia pierdut în deşert, care tocmai a văzut apă pentru prima oară după multe zile.

Săptămâni.

Ani de zile.

Trecuse amar de vreme de când Solis fusese angajat ultima oară, de abia dacă îşi aducea aminte şocul produs de loialitate, acel curent de legătură care trecea prin circuite ca o smerenie religioasă în faţa Familiei. Ceea ce, adevărat vorbind, îl făcea pe Fidelis să arate acum ca un fraier, aşa cum stătea cu mâinile strângând balustrada acoperişului atât de tare încât lăsa julituri în duracretă... Şi totuşi era greu să nu îl invidieze. Ar fi fost frumos să mai simtă şi el, măcar o dată, emoţia acelei legături.

Dacă droizii puteau simţi invidie, atunci aceasta era. Dar aşa cum Fidelis se grăbise mai devreme să îl facă atent, ei nu fuseseră programaţi pentru o astfel de senzaţie, nu? Invidie, dezamăgire, regret. Pură afectare, una mai artificială decât alta. Nimic real.

— Hai să mergem, îi spuse el lui Fidelis şi îl prinse cu putere de braţ. A venit timpul să vânăm.

Nu există nimic de genul deasupra în spaţiu. Bineînţeles că orice obiect suficient de masiv – o planetă, o stea – exercită o atracţie gravitaţională, dar dacă nu cazi exact pe direcţia perpendicularei gravitaţionale,

atracţia se simte mai degrabă înspre decât în jos. Aşa că, într-un sens tehnic exact, Asajj Ventress – plutind în adâncimea spaţiului la bordul unei navete spaţiale de luptă de tipul Huppla Pasa Tise, purtând numele Ultimul Apel şi având forma unei lame atât de ameninţătoare ca şi cum însăşi eul său mortal îi fusese transferat, cu scuturile de transparoţel în loc de piele şi tunurile de laser drept ochi – nu putea să se învârtă deasupra planetei Coruscant ca un şoim de turlă aşteptându-şi prada.

Dar pentru un observator mai puţin priceput în ştiinţă, pentru cineva care ştia foarte puţină fizică şi care vedea doar lumina crudă, satisfăcută, din ochii ei atunci când astronava lui Yoda ieşi din ionosferă, exact aşa părea.

În timp ce Palleus Chuff, îndeplinindu-şi datoria ca un actor patriot, accelera pentru a scăpa de atracţia gravitaţională a planetei Coruscant, adevăratul Yoda aştepta la un rând care părea nesfârşit, împreună cu cei care puteau foarte bine să fie populaţia unei planete de frontieră, trecând toţi prin aglomeraţia noului Port Spaţial şi Comercial inaugurat de Cancelarul Palpatine, Nexus.

Nimeni nu trebuia să ştie acest lucru, evident.

Necazul cu misiunile sub acoperire, se gândea Jai Maruk, era că trebuia să renunţi la prea multe dintre privilegiile pe care ţi le oferea statutul de Jedi. În circumstanţe normale, să acţioneze rapid pentru a înfrunta moartea pentru binele Republicii era o treabă cât se poate de directă. Să îşi facă bagajul chiar şi pentru cea mai lungă dintre călătorii îi lua de obicei mai puţin de o oră. Lua masa în grabă în cantină, apoi urca în hangarul privat din Templul Jedi. Câteva cuvinte schimbate cu tehnicianul şef, după care verifica amprenta digitală şi de retină pentru a putea scoate naveta spaţială având aprobare, controla rapid necesarul de zbor şi pe-aici îi era drumul.

O îmbunătăţire considerabilă faţă de ce se întâmpla în acel moment.

Trebuia să călătorească incognito cu zboruri spaţiale comerciale până pe Vjun, iar întregul proces se dovedise a fi obositor şi plictisitor. După ce au aşteptat o oră doar ca să îşi încarce bagajele şi încă una ca să îşi cumpere biletele, iată că acum stăteau de mai bine de trei ore la rândul acesta monstruos pentru a trece de controlul de securitate. Era foarte comod pentru Maks Leem – doar făcea parte din specia Gran. Iar Gran descindea din animalele cărora le plăcea aglomeraţia. Lui Jai însă nu-i plăcea deloc. Era un tip discret în majoritatea cazurilor, iar mocirla emoţiilor care se forma în jurul lui – nerăbdare, iritare, nervii dinaintea zborului, şi mai ales plictiseala care ţâşnea prin toţi porii – îi înceţoşa mintea şi îl enerva în acelaşi timp, ca şi cum s-ar fi înfăşurat într-o pătură ţesută din păr de bantha ce îi producea mâncărimi. Peste toate, poziţia lor în acel loc era ridicol de expusă. Un posibil asasin s-ar fi putut desprinde din mulţime în orice moment. Chiar dacă ar avea timp să reacţioneze, doar dacă şi-ar activa sabia de lumină în puhoiul acela de lume, probabil ar reteza câteva membre ale unor inocenţi.

Şi peste toate, trebuia să mai aibă grijă şi de noua sa ucenică Padawan, Scout. Nu greşise cu nimic deocamdată – dacă nu punea la socoteală tendinţa ei de a-i contrazice deciziile, mai accentuată decât era normal la o fată de paisprezece ani. Dar avea încă mâna stângă bandajată şi o serie de plasturi antibacterieni pe piciorul ars. Nu numai că Forţa era slabă în ea; adevărul era că locul ei trebuia să fie la infirmerie, să zacă în pat şi să bea supă de găină Hillindor.

Ca să fie cinstit până la capăt – ceea ce Jai Maruk era întotdeauna, chiar şi faţă de acea audienţă pe care oamenii obişnuiesc să o mintă cu neruşinare, adică faţă de el însuşi – Jai nu se simţea pregătit încă să aibă grijă

de un ucenic Padawan. Era încă un soldat, nu un profesor, îşi propusese să se întoarcă pe Vjun şi să încheie socotelile după interviul mizerabil pe care îl acordase ultima oară Contelui Dooku, dar în nici un caz nu trebuia să târască după el o adolescentă în partea cealaltă a galaxiei. Evident că Maestrul Yoda avusese un motiv pentru care îl forţase să ia în grijă o ucenică Padawan, dar Jai nu învăţase deloc să se bucure de acest lucru.

Cât despre Maestrul Yoda însuşi...

Jai aruncă o privire neliniştită către micuţa unitate R2 care călătorea împreună cu ei şi o surprinse în timp ce ieşea din rând şi se strecura pe sub barele care marcau zona de securitate.

— Scout, ia vezi de R2, se răsti el nervos. Se pare că îi vine greu să stea liniştit.

Fata îl plesni pe R2 cu palma pe carapace, ceea ce produse un zgomot cu ecou, ca şi cum ar fi lovit un butoi gol de metal.

— Stai fără grijă, Tată, răspunse ea. Sunt cu ochii pe el să nu îşi ia picioarele la spinare. Adică, roţile.

— Cel puţin bine că am ajuns în faţă, interveni Maestra Leem împăciuitor.

Un mic grup de ofiţeri de securitate în uniformele negru-roşcate ale Republicii direcţionau lumea spre o duzină de scanere de securitate, rândul propriu-zis împărţindu-se la capăt ca un râu care se ramifica în douăsprezece canale pentru a se vărsa în mare. Fiecare aparat era controlat de câte doi operatori nervoşi şi obosiţi; în spatele lor, alţi militari efectuau controale la întâmplare, deschizând bagajele de mână ale oamenilor sau punându-i să îşi golească buzunarele şi percheziţionându-i pe fiecare în parte.

— Ar fi trebuit să îţi pui sabia de lumină în bagajul de cală, murmură Scout înspre Jai Maruk.

El rânjii cu toţi dinţii şi îl trase înapoi pe R2, care

înaintase prea mult şi se lovise de Chagrianul din faţa lor.

— Îmi pare teribil de rău, mormăi el o scuză.

Ajunseră în faţă.

— Linia şapte, îl îndrumă un paznic pe Jai Maruk apoi se întoarse spre Maks şi Whie. Tu, la linia unsprezece, iar tu la linia doi. Linia trei, fata. Droidul cu cine merge?

— Cu mine, răspunseră toţi patru într-un glas.

Paznicul ridică o sprânceană.

— Îl iau eu pe R2, spuse Jai Maruk. Călătorim împreună. Ar trebui să ne lăsaţi să trecem prin scaner împreună.

Adăugase sfatul încet şi foarte accentuat.

Paznicul era gata să aprobe din cap, îşi reveni şi îl privi pe Jai Maruk cu şi mai multă suspiciune.

— Cum spune cântecul, o să vă întâlniţi din nou de partea cealaltă, Degeţelelor. Dar tu tocmai ai câştigat o Inspecţie Corporală Completă. DTI la numărul şapte! Strigă apoi către ceilalţi ofiţeri de securitate.

— Dar... începu Maestra Leem.

— N-avem timp de parlamentări, o întrerupse paznicul şi îi arătă linia unsprezece.

— Dar... încercă şi Scout.

— Nici pentru copilării n-avem timp! O împinse pe Scout spre linia trei. Şi ia-l pe R2 cu tine.

Alţi doi ofiţeri de securitate se apropiară de grup. În spatele lor, mulţimea începea deja să comenteze răutăcios pentru întârziere. Cei patru Jedi se uitară unii la alţii, apoi se despărţiră.

— Pot să ştiu de ce trebuie să trec printr-un control suplimentar? întrebă Jai Maruk cu răceală.

— Control aleator, domnule, complet aleator, doar pentru protecţia dumneavoastră! îi explică operatorul de la scanerul numărul şapte, o femeie între două vârste care afişa un aer competent. În plus, arătaţi ca un druckenwellian.

— Arăt aşa pentru că m-am născut pe Druckenwell,

pufni Jai.

— În schimb, actele sunt pentru Coruscant după cum văd, spuse operatoarea. Bună şmecheria.

— Am trăit aici toată viaţa...

— Cu excepţia momentului în care v-aţi născut? În caz că nu ştiaţi, domnule, Druckenwell este membră susţinătoare a Federaţiei Comerciale cu care, probabil că şi acest lucru v-a scăpat, suntem în prezent în stare de război. O-ho! exclamă controloarea punându-i mâna pe mânerul sabiei de lumină.

Imediat Maruk îi acoperi mâna cu a lui şi în ochi îi apăru o licărire periculoasă. Femeia îi întâlni privirea.

— Bruscaţi un ofiţer de securitate aflat în timpul serviciului, domnule?

— Sunt membru al Ordinului Jedi, spuse Jai cu voce scăzută, iar acesta este mânerul sabiei mele de lumină. Prefer să nu îl atingă nimeni altcineva.

— Trebuia să o daţi la cală atunci, nu credeţi? îl întrebă ea ţâfnoasă.

— Şi dacă piraţii ar ataca astronava de pasageri, ar trebui să fug până în cală şi să îmi caut arma printre cămăşi şi ciorapi? şuieră Maruk.

Operatoarea îi zâmbi cu indulgenţă.

— Uitaţi ce, domnule, amândoi ştim că Ordinul Jedi dispune de propriile sale navete spaţiale. Dacă aţi fi fost într-adevăr Cavaler Jedi nu aţi fi zburat cu liniile Chance Palp, nu credeţi?

— Dar...

— Puteţi să explicaţi cât doriţi şefului de tură. Se aude că ar trebui să aşteptaţi aproape două ore!

Operatorul de la punctul de control numărul trei era un tânăr cu ochi molatici şi cu o îmbucătură de tutun de mestecat Chugger între buze.

— Treci direct pe sub raza scanerului cu mâinile pe lângă corp, mormăi el.

— Sigur, se conformă Scout.

Îl îndemnă pe R2 şi trecură amândoi în acelaşi timp, Scout pe sub scaner, iar R2 ocolindu-l printr-o parte.

Nu se auziră nici sirene, nu se aprinseră nici lumini de avertizare. Off, răsuflă Scout uşurată. Uitându-se pe furiş înspre punctul de control numărul şapte, îl văzu pe Jai certându-se cu personalul de serviciu. Arăta de parcă era gata să deschidă o venă chiar acolo în sala de aşteptare. Scout se felicită încă o dată că îşi ascunsese sabia de lumină în bagaje.

Operatorul făcu o pauză pentru a trimite un scuipat lung şi verde într-o ceaşcă goală de tonic.

— Scuzaţi, doo'n'şoară. Droidul trebuie să treacă şi el prin scaner.

— Droidul? se bâlbâi Scout. Nu poate.

Operatorul clipi din ochi.

— Regulamentul, doo'n'şoară. Federaţia Comercială împrăştie nebunia şi prin intermediul droizilor noştri. Dacă îi lăsăm să scape neverificaţi, într-o bună zi vă veţi trezi că propria casă a fost cucerită de aspiratorul inteligent şi de droidul de spălat rufe.

— Vorbiţi serios?

— Droizii folosesc microunde, spuse operatorul şi scuipă din nou afectat în paharul de carton. R2 trebuie să treacă prin scaner. Haide, micuţule! îl îndemnă el cu un sunet din gât, ca şi cum ar fi chemat un mânz.

Unitatea R2 scoase un plânset ciudat şi dădu din cap.

— Nu poate să treacă, spuse Scout disperată. Îi este frică de scaner.

— Cum îi este frică de scaner?

— Din cauza ochilor, se bâlbâi fata. Adică senzorii optici sunt foarte delicaţi, specializaţi.

Alături, Whie trecuse destul de repede prin punctul de control numărul doi. Ea îi aruncă o privire disperată.

— Micuţul acesta aparţine de fapt bunicului meu, spuse ea şi îl plesni din nou cu palma pe carapacea de

metal care scoase sunetul acela de butoiaş gol. Este un droid Clarvăzător. De aceea senzorii săi sunt atât de, de...

Operatorul rămăsese cu gura căscată şi scuipatul i se prelingea pe buza de jos.

— Droid Clarvăzător, în fund! se răsti el şi îşi miji ochii. Dă-mi să îţi văd actele din nou şi du cazanul ăla de tablă în spatele liniei roşii ca să poată trece prin scaner cum trebuie!

Whie îşi ridică bagajul de mână şi se apropie de Scout.

— Nu trebuie să mai scanaţi unitatea R2, spuse el într-o doară.

Controlorul clipi buimac.

— Doar a trecut împreună cu fata, adăugă Whie. Şi nu au avut nici o problemă.

Pleasc. Scuipatul verde se prelinse încet pe uniforma paznicului care se uită spre cămaşa pătată şi înjură.

— Circulaţi, spuse el dând din mână enervat. Nu trebuie să mai scanez unitatea R2.

Scout se uită când la Whie, când la controlor.

— Deci... nu avem nici o problemă?

— Nici un fel de problemă. Acum, circulaţi! Nu vezi că am treabă aici?

— Da, domnule. Mulţumim, domnule.

Scout se depărtă repejor de punctul de control. Whie o urmă îndeaproape, verificându-şi mânerul sabiei de lumină agăţat la şold şi rânjind spre ea.

— A fost impresionant, şopti Scout. Trebuie să fie drăguţ să poţi face lumea să ţi se supună.

— Este destul de folositor din când în...

Dintr-un motiv necunoscut, privind-o, Whie îşi pierdu şi fraza, şi zâmbetul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Scout, apoi o cuprinse îngrijorarea. Hei! Nu cumva am pierdut pe cineva?

Într-o sală de aşteptare aglomerată din oricare port

spaţial, o unitate R2 este foarte uşor de pierdut. În primul rând, din cauza dimensiunii. Având doar un metru înălţime, R2 dispare repede din raza vizuală în mulţimea densă de umani, chagrieni, granezi şi alţi umanoizi. Apoi, pe lângă lipsa înălţimii fizice, la un droid se adaugă şi problema lipsei comparative a dimensiunii psihice. Pentru un organism inteligent, un alt organism inteligent devine imediat un punct de interes: va fi oare această nouă persoană prieten sau duşman, mă va ajuta sau mă va brusca, mi-o va lua înainte sau îmi va ţine rând la aparatul de tonic? Droizii, pe de altă parte, ocupă în conştiinţa fiinţelor inteligente normale un loc în mare parte asemănător, să zicem, unui aparat electrocasnic ceva mai complicat şi ingenios. Un cuptor programabil pentru pregătirea alimentelor, spre exemplu, sau un pat inteligent. Pentru un umanoid, droidul – sigur, exceptând cazul în care este echipat pentru luptă şi se apropie cu tunurile de laser pornite pe poziţia automat – nu contează prea mult.

Pentru un droid însă, un alt droid este definit exact cu toţi parametrii de mai sus.

Ceea ce poate explica de ce o mică unitate R2, încă în culorile originale din fabrică, a putut umbla prin aglomeraţia de pasageri prezenţi în sala de aşteptare a portului spaţial al Cancelarului Palpatine, în ciuda faptului că se lovea de picioarele tuturor, de pereţi sau de ţâşnitori le de apă ca şi cum în loc de senzori şi procesor ar fi fost navigat dinăuntru de o persoană morocănoasă, încinsă de căldură şi din ce în ce mai exasperată, care avea doar patru găurele prin care putea privi afară.

Tot aşa se explica şi faptul că în mijlocul acestei mulţimi care nu îi dădea atenţie, acelaşi droid era urmărit, constant, de un al doilea R2, acesta din urmă vopsit în culorile Republicii şi având insigna serviciului intern de securitate imprimată pe carapace...

— Doamnă?

Paznicul de la punctul de control numărul unsprezece era un bărbat între două vârste, transpirat şi cu bărbia dublă. Părul era grizonat şi tuns milităreşte sub marginea pătată de transpiraţie a chipiului.

— Doamnă, trebuie să vă cer să veniţi lângă mine.

Falca Maestrei Leem începu să rumege.

— Dar de ce, domnule ofiţer? Am făcut ceva...

— Veniţi, vă rog, aici lângă mine.

Cu cele trei sprâncene încruntate, Maestra Leem îl urmă pe ofiţer câţiva paşi în spatele echipamentului de scanare.

— Nu vă uitaţi în jur, nu vă uitaţi în jur. Purtaţi-vă normal. Trebuie să lăsaţi impresia că vă verific microcipul de identitate.

Maestra Leem se uită la el neînţelegând nimic.

— Microcipul de identitate, îi ceru el.

Ea i-l întinse, iar ofiţerul trecu prin tot procesul de verificare, introducându-l în terminalul electronic portabil.

— Doamnă, senzorii au indicat că purtaţi asupra dumneavoastră o armă cu particule de energie foarte concentrate.

— Pot să vă explic...

— Mulţi dintre operatorii de aici nu recunosc semnătura senzorilor în acest caz, continuă operatorul cu voce scăzută. Eu însă, eu ştiu exact despre ce este vorba. Ştiu şi ce sunteţi. Am format un grup şi facem schimb de informaţii, ştiţi, dar nu am crezut niciodată că voi ajunge să văd în realitate...

— Nu sunt sigură că vă înţeleg, spuse Maestra Leem.

— Nu vă uitaţi în jur. Nu vă uitaţi. Doar comportaţi-vă normal. Recunosc semnătura scanerului. Sunteţi Jedi, aşa-i? Vreau să spun, unul adevărat?

Maks Leem rumegă de două ori. De trei ori.

— Da. Sunt.

— Ştiam eu.

Vocea ofiţerului de securitate era plină de emoţie.

— Sunteţi sub acoperire, aşa-i? Lumea spune că Jedi umblă acum doar pentru ei. Cum că ar fi poliţia secretă a Cancelarului. Nu am crezut niciodată zvonurile acestea. Nu sunt deloc în linia Jedi.

— Cu siguranţă nu sunt, îl asigură Maks Leem şi se gândi şocată cum poate cineva să considere Ordinul drept o bandă personală de tâlhari.

— În misiune, spuse ofiţerul. Nu vă uitaţi, nu vă uitaţi. Purtaţi-vă normal. Spuneţi-mi ce aveţi nevoie. Pot să vă ajut. Bucuros să vă ajut. Fără nici un risc.

— Sunteţi într-adevăr prieten al Ordinului, spuse Maks.

— Mie-mi spuneţi? Ştiţi de câte ori am văzut, Jedi!"? Cincisprezece. De cincisprezece ori. Şi mă mai duc cu nepotul meu săptămâna viitoare. Daţi-mi o misiune. Purtaţi-vă normal şi daţi-mi o misiune. Fără nici un risc. Fac orice să vă ajut.

— Deja m-aţi ajutat, îi spuse Maestra Leem cu blândeţe.

Văzându-l clipind buimac, îi explică:

— Credeţi că a fost o întâmplare că aţi lucrat astăzi la punctul de control? Credeţi că am ajuns să trec prin acest scaner din întâmplare?

El o privi cuprins de respect.

— Cu Forţa! şopti el.

— Noi ştim cine ne sunt prieteni, domnule... Charpp, îl linişti ea citindu-i numele de pe insignă.

Îşi atinse discret mânerul sabiei de lumină, ascuns sub pelerină.

— Dar ţineţi minte, nimeni nu trebuie să ştie. Pentru oricine altcineva sunt doar un călător în drum spre Malastare pentru a-şi vizita familia. Tot ce trebuie să faceţi este să vă purtaţi normal.

— Să mă port normal, aprobă el conştiincios şi bărbiile îi tremurară. Sigur, sigur. Dar...

Vocea îi deveni uşor melancolică.

— Altceva nimic?

— Aţi putea să îmi înapoiaţi microcipul de identitate.

— A, da. Corect.

I-l întinse repede, umezindu-l cu degetele-i transpirate.

— Când va veni timpul, vă vom contacta, îi promise Maestra Leem. Între timp, Forţa fie cu tine!

Lăsându-l acolo cu ochii înlăcrimaţi de emoţie, Maestra Leem se grăbi spre cei doi Padawani.

— Mă bucur să văd că aţi trecut. Dar unde a rămas Jai?

Apoi se încruntă.

— Şi unde s-a dus ştiţi voi cine?

Evan Chan ura să zboare. A, nu în atmosferă. O plimbare în atmosferă într-un aerovehicul era plăcută. Şi bărcile erau în regulă. Ca hidrograf specializat în mediul înconjurător – sau „băiatul cu apa”, aşa cum erau cunoscuţi membrii acestei profesii în lumea afacerilor care aveau legătură cu mediul înconjurător – petrecea o mare parte din timp zburând deasupra suprafeţelor planetare şi luând mostre din apa oceanelor, a râurilor şi lacurilor. Zborul către alte planete era problema lui cea mai serioasă.

Întreaga idee de salt în hiperspaţiu – saltul acela care jongla cu atomii, întindea lumina şi răsucea moleculele – îi producea lui Evan rău de zbor. Nu doar senzaţia de vomă şi stomacul întors pe dos – deşii le simţea şi pe acestea – dar zborul îi producea un disconfort spiritual. Dar altfel nu avea cum să îşi îndeplinească sarcina de evaluator hidrografic pan-planetar acreditat de guvern, fără aceste salturi. Călătoria spre oricare altă planetă din afara sistemului

Coruscant cu viteză sub cea a luminii ar fi durat practic o veşnicie.

Iată de ce acum se retrăsese în toaleta sălii de aşteptare din portul spaţial Chance Palp, sorbind discret din sticluţa de buzunar lichidul curajului – SomnaSkol Roşu, în varianta de călătorie de 0,1 litri.

Se studie în oglinda de deasupra chiuvetei. Ca să fie sincer, nu arăta prea bine. Aflat înaintea unui salt în hiperspaţiu mai lung ca niciodată, nu reuşise să se odihnească în ultimele trei zile. Ochii îi erau buhăiţi şi obosiţi, o barbă de două zile îi murdărea faţa ca un strat de nămol, iar genunchii îi tremurau ca piftia. Îşi prinse capul în mâini şi se aplecă deasupra chiuvetei albe.

Un droid intră în toaletă, lovindu-se de un perete cu zgomotul unui cazan de tablă care cade pe trotuarul de ferocretă şi se ascunse într-unul dintre separeurile igienice.

Evan clipi buimac. Încercă să îşi amintească dacă văzuse vreodată un droid în toaletă. Poate un droid însoţitor, dar acesta era o unitate R2 care nu purta nici măcar insigna serviciului intern de securitate.

— Ciudat, spuse Evan cu voce tare.

Sau cel puţin asta avusese de gând să spună. După cum se dovedea, SomnaSkol îi înmuiase buzele, iar cuvântul îi ieşise din gură precum balele după ce ţi-a amorţit dentistul gura.

Un alt R2 intră grăbit în toaletă. Acesta purta culorile negru-vişiniu specifice portului Chance Palp, cu însemnul de securitate. Capul metalic se roti agresiv, îndreptându-şi obiectivul camerei video în toate părţile.

Camera se opri, fixându-se pe separeul în care intrase primul droid. Uşa rămăsese întredeschisă. Diafragma obiectivului se micşoră pe măsură ce evalua interiorul.

Evan Chan strânse ochii puternic, apoi îi deschise. Cel de-al doilea droid era tot acolo.

Luă încă o înghiţitură din SomnaSkol.

Droidul de securitate înaintă hoţeşte – alt cuvânt nu găsea să îi descrie mişcarea discretă – spre separeul suspect. Era unul dintre separeurile mari, multidedicate, cu un closet, un pisoar, un jgheab, bastoane de colectare şi o scurgere telescopică cu acţiune de absorbire. Cu o grijă infinită micul droid de securitate întinse o gheară metalică, apucă fără zgomot mânerul şi deschise uşa pe jumătate.

Îşi aprinse luminile şi începu să se mişte înainte şi înapoi, fluierând şi zumzăind consternat. Evan se chiorî şi el, privind scena în imaginea reflectată în oglindă. Camera droidului de securitate verifică podeaua separeului. Era gol.

După un moment de ezitare, intră în separeu: şi în timp ce droidul dispărea înăuntru, privirea lui Evan fu surprinsă de o mişcare pe care o sesiză în oglindă. Primul droid plutea fără zgomot deasupra uşii separeului.

Zgomote de consternare. Cele mai multe venind din partea droidului de securitate, dar câteva scoase chiar de Evan. Se uita cum primul droid cobora plutind fără zgomot în spatele uşii separeului. Acum poziţiile celor doi droizi se inversaseră, cu droidul de securitate căutând bulversat în interiorul separeului, iar droidul fugar ascuns în spatele uşii separeului.

Droidul fugar îşi întinse braţele micuţe. Zăvorul încuietorii se închise cu un zgomot ca un puls de laser tras dintr-o carabină, apoi scârţâi în cel mai neobişnuit mod, ca şi cum bara din transparoţel era făcută nod.

Droidul de securitate o luă razna, huruind, fluierând şi izbindu-se de uşa separeului igienic. Luminiţe colorate fulgerau deasupra dalelor albe de pe podea. De partea cealaltă, droidul fugar scoase şi el un sunet oribil: un chicot ciudat, spart, îngrozitor de nesintetic – sunetul unei şopârle-maimuţă kowakiane râzând în interiorul unui butoi sau cam aşa ceva.

Apoi Răul R2, cum îl boteză rapid Evan, se roti şi ieşi neîndemânatic din toaletă.

Evan rămase uitându-se îndelung la uşa separeului, care se scutura sub izbiturile droidului de securitate captiv. Îi ascultă vaietele frenetice. Apoi, cu mâinile tremurânde, îşi scoase sticluţa de SomnaSkol Roşu şi o goli în chiuvetă până la ultima picătură, jurându-şi că nu se va mai atinge de mizeria aceea niciodată.

7

Ventress luă în primire astronavele curier Jedi imediat după ce ieşiră în spaţiul teritorial ithorinez. Astronava Ultimul Apel era echipată cu cea mai bună tehnologie construită vreodată pe Geonosis, incluzând prototipul unui „adamant” construit pe baza planurilor despre care proiectanţii de la Carbanti United Electronics nici nu aflaseră deocamdată că fuseseră furate. Adamantul fusese construit pentru a contracara efectul de invizibilitate al astronavelor care se deplasau în hiperspaţiu, astfel încât să nu se poată materializa brusc în mijlocul unei flote ca o panteră de deşert aruncându-se dintr-un copac asupra erbivorei neajutorate de dedesubt. Prototipul proiectat de Carbanti acţiona întocmai ca un seismograf, recepţionând liniile de energie pe care astronava le tăia în continuumul spaţio-temporal, atunci când se pregătea să iasă din hiperspaţiu. Avertizarea venea de obicei cu maxim cinci secunde înainte, dar acele câteva secunde puteau să facă diferenţa între viaţă şi moarte.

Bineînţeles că dacă s-ar fi montat un adamant pe o astronavă atât de rapidă şi de mortală precum Ultimul Apel, pilotată de o persoană mai rapidă şi mai mortală, s-ar fi reuşit inversarea totală a ecuaţiei, situaţie în care, continuând metafora, pantera ar cădea nu în spatele erbivorei, ci în vârful unei suliţe ascuţite.

Dincolo de ultima planetă a sistemului Ithorian, coordonatele spaţio-temporale se subţiau, se încolăceau, se frângeau. Ca o bobiţă de rouă condensându-se pe o fereastră rece, prima astronavă Republicană de luptă trecu prin ruptură şi ieşi din hiperspaţiu. Asajj recunoscu avangarda blindată HKD din clasa Tavya, cu o baterie de

torpile protonice montată sub carenă. Ignorându-şi computerul tactic şi sistemul HUD de ochire al astronavei sale, femeia îşi extinse simţurile cu ajutorul Forţei, strângând astronava de avangardă ca într-o îmbrăţişare drăgăstoasă. Îi putu vedea ochii pilotului bulbucându-se de şoc, îi simţi valul de adrenalină pompându-i prin vene în momentul în care sirenele de avertizare porneau să urle. Putea chiar să îi guste broboanele de transpiraţie umezindu-i brusc colţurile gurii.

— Ultimul Apel, iubitule! şopti ea. Este ora închiderii.

Tunurile cu laser luminară în tăcerea vastă a spaţiului şi astronava de avangardă se fărâmă în bucăţele, precum globul pufos al unei păpădii dantooine spulberat de vânt. Ce ciudat se simţea moartea în spaţiu, întotdeauna în tăcere, în lipsa aerului care să poarte tunetul exploziilor sau urletul celor condamnaţi. Chiar în interiorul Forţei, pierderea unei vieţi neînsemnate nu făcea nici o diferenţă, astfel încât sfârşitul pilotului veni liniştit, nu cu un ecou asurzitor în urechea minţii, ci ca un licăr absent, ca o lumânare stinsă brusc.

Piloţii lui Yoda îşi cunoşteau însă meseria foarte bine. Încă două astronave din grupul de avangardă se cristalizară în spaţiu. Aproape instantaneu înţeleseră că erau atacaţi şi deschiseră focul cu tunurile de la prora. Trecură în viteză pe lângă Asajj pe fiecare flanc, cu sistemele deschise la maxim.

Îşi ridică astronava cu botul în sus şi o răsuci rapid, strecurând-o în spirale printre proiectilele de lumină concentrată trase de tunurile astronavei Tavya din stânga. Cea din dreapta scuipă două trasoare – torpile protonice autoghidate, care se deplasau cu aproape dublul vitezei sale.

Asajj le fentă şi se întoarse instantaneu, forţând torpilele să îşi reducă viteza în timpul manevrei. Cu cât devenea o ţintă mai greu de reperat, cu atât mai mult trebuiau să îşi reducă viteza. Femeia putea să le simtă

computerele fără minte reformulând unghiurile de interceptare la fiecare întoarcere şi răsucire şi se porni pe râs în gura mare în timp ce se lua după prima astronavă.

Adamantul avertiză din nou şi câteva clipe mai târziu sistemul îi semnală prezenţa unei astronave curier din clasa Seltaya care ţâşnea din hiperspaţiu. Maestrul Yoda se alătura distracţiei.

Asajj câştiga spaţiu în urmărirea primei astronave Tavya. Pilotul dispunea de un laser montat pe turelă pe care îl putea roti ca să tragă în spate împotriva ei, dar nu reuşi să o atingă deloc. Într-una dintre zilele ei bune, Asajj Ventress putea să meargă printre picăturile de ploaie, iar orice zi în care avea şansa să îi poată aduce Maestrului său căpăţâna verzulie a lui Yoda era o zi bună în calendarul ei.

Pilotul de pe Tavya opri brusc focul, îndreptându-se într-o goană dementă spre prima planetă din sistem, o rocă îngheţată şi fără viaţă care cu greu putea primi calificativul de lună – dar ithorinezii o înarmaseră cu o baterie formidabilă de apărare automată pentru a respinge vizitatorii nepoftiţi. Spera să poată scăpa cu fuga sub protecţia tunurilor imense.

Nici vorbă să reuşească aşa ceva. Ultimul Apel era mult prea rapid. Ar fi trebuit să îşi dea seama de acest lucru. Informaţiile propriilor sisteme ar fi trebuit să îl avertizeze. Trebuia deci să încerce ceva nou. Să se ferească sau să se ridice, aceasta era întrebarea. De oprit nu putea să se oprească. Asajj îşi folosi Forţa, ca un alt fel de adamant, căutând intenţia pilotului de pe Tavya.

În jos.

Urma să plonjeze direct şi rapid spre bateria de tunuri, sperând că ea nu îl va nimeri. Putea să îi simtă inima cum bătea nebuneşte; putea să îl simtă cum se străduia să se menţină încă un pic, forţându-se să nu

acţioneze prea devreme.

Ea lansă două linii de energie de-a lungul aripilor numai ca să îl facă să tresalte.

Şi iată – plonjonul! O cădere rapidă, accelerată zdrobitor de zece G. Nici chiar costumul de presiune nu îl putea proteja corespunzător de efectele acceleraţiei. Asajj putea să simtă deja cum îl cuprindea încet leşinul.

Ceea ce era o îndurare, până la urmă.

Cu sângele coagulându-se în vene din cauza presiunii, pilotul fu prea puţin conştient că Ultimul Apel trăgea pe sub el şi îşi ridica tirul. Nu mai era suficient de conştient să înţeleagă ceea ce făcea Asajj, care îi anticipase manevra şi îi tăia retragerea. Nu mai putea să fie suficient de atent încât să remarce obiectul minuscul care se luase după astronava atacatoare.

Unghiul nou de interceptare pe care îl obţinu torpila protonică o conduse direct în burta astronavei Tavya şi detonă. Astronava se sparse ca un ou, stropind spaţiul cu lumină albă şi gălbenuş pătat cu roşu. Încă o lumânărică stinsă cu un suflu.

Yoda trebuie să o fi simţit şi el.

Astronava Navya care lansase torpila protonică se retrase, îndreptându-se în apărarea lui Yoda. O nimeri destul de lejer chiar în momentul în care o altă astronavă de gardă, ultima dintre cele patru care îl acompaniau pe Yoda, ieşi din hiperspaţiu.

Trei gărzi doborâte, mai rămânea una şi apoi Maestrul însuşi.

Asajj se încruntă. Era deosebit de curios că Yoda nu deschisese el însuşi focul asupra ei. Deşii i se atribuiau adesea remarci pline de compasiune despre frumuseţea intrinsecă a păcii şi vieţii, broscoiul acesta bătrân şi schimonosit nu era deloc nepriceput când trebuia să îşi folosească sabia de lumină, iar din câte aflase despre bătălia de pe Geonosis, se aştepta ca el să sară în apărarea anturajului său trăgând foc cu toate tunurile.

Ca şi cum i-ar fi răspuns gândurilor ei, astronava lui deschise focul, dar proiectilele păreau fără vlagă şi mult în afara ţintei. Fie bătrânul sau unitatea R2 se angajase în luptă deşii părea să sufere ceva defecţiuni, fie Yoda avea un plan atât de subtil încât ea nu îl putea înţelege deloc. Într-un fel, ea spera ca a doua variantă să fie adevărată. Căci dacă stătea în cabina astronavei horcăind într-un atac cerebral, ar fi micşorat considerabil gloria omorului, deşii acest detaliu nu ar fi fost inclus în raportul pe care urma să îl prezinte mai târziu lui Dooku.

Alte câteva proiectile de laser străluciră în bezna spaţiului, trecând departe de ea la treizeci de grade. Dacă boşorogul avea vreun plan, era prea adânc pentru ea să îl poată înţelege. Era posibil să ceară întăriri, cu anumite semnale codate în pulsul armamentului?

Asajj dădu din umeri şi acceleră într-un atac spiralat împotriva ultimei astronave de protecţie. Cel mai bine era să scape de tot ce îi putea distrage atenţia.

Adamantul îi transmise un nou avertisment pe monitoare şi o clipă mai târziu ultimul dintre protectorii lui Yoda sări înapoi în hiperspaţiu. Asajj îşi ridică o sprânceană a surpriză. Mai bine un şobolan viu decât o pisică moartă, cum spunea proverbul. Cu atât mai bine. Stelele îi erau martore că un sentiment prea dezvoltat de compasiune nu se număra printre viciile sale, dar nici nu simţea mare plăcere din a măcelări inocenţii fără apărare.

Venise deci rândul Maestrului însuşi.

Închise ochii, căutându-l cu simţurile în întunecimea largă a spaţiului. Îi venea mai greu decât anticipase. Simţea prezenţa lui Dooku chiar şi la o distanţă de jumătate de planetă – o umbră arzândă, întuneric părând vizibil. Iar cu Marele Maestru al Ordinului Jedi nu se aştepta deloc la mai puţin... dar când în sfârşit simţi fiorul minuscul de viaţă înspăimântată înăuntrul astronavei, părea doar un lucru slab şi neînsemnat.

Oare vârsta, acel vânător neobosit, să îl fi ajuns din urmă în sfârşit? Mai văzuse şi altă dată fiinţe îmbătrânite pierzându-şi vitalitatea, pe măsură ce focul vieţii le ardea din ce în ce mai încet până când nu le mai rămânea suficientă căldură pentru marile pasiuni, dragostea, ura şi furia, ajungând să îşi petreacă ultimii ani fără vlagă, dar capabili încă să genereze micile focuri ale avariţiei, ale nervozităţii şi nerăbdării. Strălucirea subţire, eterică a vieţii dispărute.

Îl căută din nou cu Forţa, de această dată cu ochii deschişi, privindu-i astronava dispărând sub umbra Ultimului Apel. Îşi sprijini degetele pe trăgaci în timp ce computerul de ochire se fixa pe arzătoarele astronavei urmărite, pe miezul reactorului motorului, pe trapa cabinei. Intenţionase iniţial să ţintească direct miezul reactorului motorului, conform teoriei căreia cel mai bine era să o distrugă complet, dar dacă bătrânul Jedi avea să se lase doborât atât de uşor, poate era mai bine să încerce să crape trapa şi să lase vidul să intre în cabină. Ceea ce i-ar fi dăruit cu siguranţă un trofeu mult mai convingător pe care să i-l ducă lui Dooku decât o serie arhivată de analize spectografice care implica doar câteva resturi organice rămase într-un morman de fiare arse.

Astronava din clasa Seltaya se smuci şi se răsuci mecanic sub semnalul sistemului ei de ochire, dar nu arăta nici o tendinţă de a-şi schimba mişcarea. Degetele i se încordară.

Nu.

Ventress îşi retrase mâinile de pe trăgaci. Ştia exact ce intenţiona astronava Seltaya. Unitatea R2 executa manevrele standard de evitare programate din fabrică; le recunoscuse dintr-o duzină de alte crime precedente.

Oricine era în astronava aceea, cu siguranţă nu era Yoda.

Pufnind de nervi, Ventress trase un singur proiectil

de laser, smulgându-i stabilizatorul dorsal şi aruncându-l, rostogolindu-se în spaţiu. Cu sistemul optic imaginea mărită a cabinei îi arătă carlinga înverzindu-se dintr-o dată. Oricine era acolo înăuntru – o momeală, evident – avea rău de spaţiu şi vomita.

Executase o ambuscadă împotriva unei momeli.

Unu la zero pentru cealaltă echipă.

Asajj inspiră adânc şi se concentră. Acum ce să facă? Să ucidă biata creatură din astronavă pentru că îi fusese rănită ei vanitatea ar fi fost un gest cu greu constructiv. Momeala putea foarte bine să fie doar un copil, dacă se gândea bine – doar văzuse înregistrarea plecării din portul spaţial unde momeala făcuse câţiva paşi până la astronavă, or dacă era mai înaltă de un metru, nu era cu mult.

Comută raza tractoare şi opri încet astronava necontrolată. Putea foarte bine să îl lase să plece, bineînţeles. R2 trebuia să fie capabil să îl piloteze până pe Ithor, deşii coborârea ar fi fost mult mai complicată din pricina defecţiunilor pe care le provocase stabilizatorului dorsal. Odată ce ar fi ajuns totuşi acolo, autorităţile locale l-ar fi putut împacheta la loc şi trimite înapoi pe Coruscant. Ce mai farsă.

Asajj dădu din cap. Ce proastă fusese. Să gândească despre Marele Maestru al Ordinului Jedi că s-ar fi lăsat atât de uşor doborât în lunga noapte.

Numai că...

... Din câte ştia lumea, exact acest lucru se şi întâmplase.

Laşul acela din cea de-a patra astronavă de gardă o văzuse distrugând restul anturajului. Supravegherea automată montată împreună cu bateriile ithorineze urmau să confirme şi ele desfăşurarea atacului. Dacă ar fi lăsat momeala să scape pe Ithor, cu siguranţă Republica ar fi fost un pic umilită. Dar dacă îi distrugea astronava în aşa fel încât o parte din resturi să ajungă în

sistem şi să le găsească autorităţile... Ce s-ar întâmpla atunci?

Guriţa ei crudă şi drăguţă se strâmbă într-un zâmbet. Ce îi spusese Dooku odată? Ajungi să apreciezi cel puţin două lucruri cu cât îmbătrâneşti mai mult: un vin excelent şi confuzia din rândul inamicului.

O pufni râsul şi prinse astronava ghinionistă în raza tractoare.

— Confuzie în rândul inamicului, se decise ea.

Obi-Wan Kenobi şi Anakin Skywalker stăteau cufundaţi până la glezne în zăpada de primăvară din tundra arkaniană, în faţa unei a treia persoane, o femeie înaltă şi impunătoare cu ochii albi ca zăpada specifici rasei sale.

— Te rog, îi spuse Obi-Wan, mai gândeşte-te.

— M-am tot gândit mult şi cu atenţie, răspunse arkanianca.

Numele ei era Serifa Altunen, Cavaler Jedi şi ea.

Fostă Jedi.

Îşi dezbrăcă pelerina Jedi cu grijă, o împachetă şi i-o întinse lui Obi-Wan.

— Urmez Forţa, nu legea. Servesc poporul, nu Senatul. Voi face pace, nu război.

— Ai depus un jurământ Ordinului Jedi! îi aminti Anakin.

Ea dădu din umeri.

— Atunci sunt vinovată de sperjur. Dar trebuie să recunosc că nu mai simt la fel de mult.

— Dacă fiecare Jedi ar avea de ales pe care ordin preferă să îl urmeze şi pe care nu, nu va mai dura mult până vom fi cu toţii pierduţi, spuse Obi-Wan.

Serifa îşi ridică sprâncenele.

— Eu nu mă simt deloc pierdută. Forţa a rămas la fel ca întotdeauna. Ordinul, în schimb, s-a abătut de la cale.

Ceea ce îi servea de minune lui Obi-Wan pentru a se

angaja în discuţii filozofice cu o arkaniancă. Yoda reuşise să impună destul de uşor astfel de meditaţii pline de învăţăminte, dar pentru Obi-Wan păreau să nu funcţioneze prea bine. Probabil că trebuia să fie mai bătrân pentru aşa ceva.

— Ca să fiu mai precis, războiul va fi pierdut, sublinie nervos Anakin. Spune ce vrei despre cum îţi urmezi tu conştiinţa, dar dacă ne divizăm forţele atunci Federaţia Comercială va câştiga. Dacă ai impresia că Republica a deviat de la calea bunăvoinţei şi a înţelepciunii, aşteaptă să simţi pe propria piele un guvern format din droizi de luptă.

— Deci pe tine te interesează dacă veţi câştiga războiul sau nu? îl întrebă arkanianca.

— Bineînţeles că mă interesează!

— De ce?

Anakin îşi ridică mâinile exasperat.

— Cum adică, de ce?

Serifa îl gratulă cu acea privire plină de superioritate pe care arkanianii o perfecţionaseră în decursul mileniilor.

— Atunci pesemne că şi tu ar trebui să îţi examinezi calea pe care mergi, măcar până te dumireşti să vii cu un răspuns mai bun la întrebarea asta.

O priviră cum îşi încalecă sania autoglisoare cu care venise la întâlnire şi se depărtează prin tundră, ridicând două siaje gemene de gheaţă ce se topeau. Petice răsfirate de zăpadă şi gheaţă la fel de albe ca şi ochii arkaniancei; un soare la fel de alb, strălucind pe întinsul lichid al câmpiei ca pe o sticlă spartă.

Obi-Wan oftă trist.

— Nu a mers prea bine.

— Dar chiar o avea influenţă în guvern?

— Trebuie să mă gândesc că un Jedi respectabil care iese în faţă să spună că se retrage din Ordin şi recomandă ca Arkania să se declare neutră în război o

avea ceva greutate. În cel mai bun caz, o să fie un dezastru diplomatic şi un coşmar în relaţiile publice.

Obi-Wan se întoarse şi porni plescăind spre astronavele lor. Aterizaseră departe de orice aşezare pentru a evita să atragă atenţia asupra lor, dar acum venise unul dintre momentele când lui Obi-Wan îi lipsea un bar discret, căldura unui foc şi şansa de a se delecta cu o stacană din excelentul lapte dulce arkanian – un termen modest pentru o băutură fermentată dulce şi cremoasă, capabilă să doboare chiar şi un bărbat puternic sub masă.

— Vino cu mine un pic, îi făcu Obi-Wan semn lui Anakin.

Anakin îl însoţi până la astronava de luptă.

— Şterge-ţi picioarele să nu laşi urme de mocirlă peste tot, îl dăscăli Obi-Wan. Ştii cât le urăşte R2.

— Când îţi vine înapoi unitatea R2 veche?

— Când se termină reparaţiile. Ţinând cont de cât foc inamic a văzut zburând în luptă alături de mine, mi se pare normal să nu se grăbească să se întoarcă la datorie.

Obi-Wan părea supărat, aşezându-se în faţa consolei de comunicaţii.

— Ai trimis mesaje particulare înapoi pe Coruscant.

Anakin se înroşi.

— Mi-ai urmărit transmisiunile...

Apoi se opri dându-şi seama de greşeală.

— Ai ghicit doar.

— Sunt un Cavaler Jedi înţelept şi puternic, ştii doar, răspunse Obi-Wan cu un uşor rânjet micul R2 apăru în zona de navigaţie şi comunicaţii şi fluieră nemulţumit la vederea urmelor de mocirlă. O pauză stânjenitoare.

— Cum datoria mea de Maestru include să îţi transmit din înţelepciunea mea, începu Obi-Wan.

— Iar începe, comentă Anakin.

— ... cred că ar trebui să îţi reamintesc oficial că un Jedi nu are loc în viaţa lui pentru... nici un fel de amestec.

— Am să ţin minte asta.

— Neimplicarea este un precept fundamental al Ordinului, ucenic Padawan. Ştiai acest lucru atunci când ai semnat angajamentul de înrolare.

— Înseamnă că nu am citit cum trebuie documentul toydarinez, mârâi Anakin.

Pentru prima oară Obi-Wan îşi mută privirile de la transmiţătorul holografic.

— Cât de serios te gândeşti la fata asta, Anakin?

— Nu aceasta este problema, răspunse Anakin îmbujorat şi nervos. Problema este că am venit aici să le cerem sprijinul unor oameni despre care Republica de abia dacă ştie că există, o Republică susţinută de o forţă de securitate formată din Jedi care au jurat să nu le pese de ei! Şi ne mai întrebăm de ce nu reuşim să ne vindem prea bine?

Arătă cu mâna spre parbriz.

— Dacă Serifa avea dreptate? Dacă noi suntem cei care ne-am pierdut calea? Cred doar în ceea ce simt, Maestre. Aşa m-ai învăţat întotdeauna, nu? Cred în Forţa vie. Cred în dragoste. Principiul neimplicării?... Iată un lucru al naibii de abstract cărui să îi poţi jura credinţă.

— Crezi şi în ură? întrebă Obi-Wan.

— Bineînţeles că nu...

— Vorbesc serios, ucenic Padawan.

Obi-Wan îi susţinu privirea tânărului.

— Să îţi urmezi inima, să iubeşti sau să urăşti, până la urmă înseamnă aceeaşi greşeală. Judecata îţi va fi tulburată. Motivele, confuze. Dacă nu eşti suficient de atent, ucenic Padawan, dragostea te va împinge spre partea întunecată. Mai încet decât ura, adevărat, dar la fel de sigur.

Aerul dintre ei deveni brusc tensionat, dar în cele din urmă Anakin îşi coborî privirea.

— Te aud, Maestre.

— Nu ai cum să nu mă auzi, spuse Obi-Wan acid.

Întrebarea care contează este dacă mă crezi sau nu.

Oftă.

— Şi din punctul acesta de vedere, cei mai mulţi Jedi fac aceeaşi greşeală. Învaţă din ea; maturizează-te prin ea. Dacă Ordinul ar fi fost creat numai din cei invulnerabili la dragoste, ar fi fost un grup complet trist.

Se întoarse spre transmiţătorul holografic, răsfoind ultimele informaţii arkaniane în timp ce introducea codul de criptare pentru transmisia pe care urma să o efectueze spre Coruscant.

— Înseamnă cumva că am putea găsi o femeie chiar şi în trecutul Maestrului Obi-Wan? se interesă Anakin. Înaltă, îmi imaginez, şi brunetă. Patetic de disperată să fie cu oricine, nu încape îndoială aici...

— Anakin, se răsti Obi-Wan cu ochii la ştirile de pe monitor. Fă linişte.

— Glumeam doar!

Obi-Wan se răsuci cu scaunul spre el. Nu se simţise niciodată mai pierdut.

— Maestrul Yoda, spuse el. A murit.

— Ce anume? ţipă Padme.

— Prins într-o ambuscadă chiar la marginea sistemului Ithor, îi răspunse slujnica. Ithorinezii au confirmat că resturile provin de la astronava Maestrului.

Imaginile dezastrului fulgerară în mintea lui Padme ca meteoriţii. Pierderea lui Yoda reprezenta o lovitură sub centură pentru Republică – cu siguranţă Dooku trebuia să fie în spatele ei – dar ce putea să însemne pentru Anakin? Anakin îl iubea pe Yoda, bineînţeles că toţi îl iubeau; dar spunea în acelaşi timp că bătrânul Maestru nu a crezut în el pe deplin niciodată şi l-a ţinut mereu din scurt – dacă era adevărat, cine urma să preia hăţurile Ordinului? Mace era un soldat în vreme de război, dar nu se simţea deloc confortabil în preajma Cancelarului Palpatine...

Aşa se vânturau gândurile ei, ca fulgii de zăpadă viscoliţi pentru a se aşeza în cele din urmă deasupra unui fapt obiectiv: Yoda mort şi întreg universul un pic mai întunecat din această pricină.

Curaj, îşi spune în sinea ei. Când timpul se întunecă, speranţa trebuie să lumineze cel mai strălucitor. Dar dacă ar fi să îmi sacrific viaţa pentru a le da şansa unei zile mai luminoase generaţiilor viitoare, aş fi în stare să o fac?

Cât aş clipi.

— Mă voi duce la camera Senatului. Cancelarul trebuie să aibă cele mai bune şi mai de încredere informaţii.

În cadrul uşii Padme întoarse capul şi se uită peste umăr la slujnice. Păreau şocate şi disperate – mai mult chiar decât dacă ar fi murit Cancelarul. Şi cine putea să le condamne? După mai bine de opt sute de ani, era ceva firesc să te gândeşti că Yoda va trăi veşnic.

— Nu mă grăbesc să îmi iau rămas-bun de la bătrânul Maestru deocamdată, le încurajă Padme. Am să cred că nu mai este în viaţă doar atunci când am să îi văd că îi aduc corpul înapoi. Nu mai devreme.

— Mulţumesc că m-aţi primit, domnule Cancelar, vorbi Mace cu vocea gâtuită spre imaginea holografică a Cancelarului Palpatine proiectată în Sala Consiliului Jedi.

— Sunt într-adevăr presat de timp. Maestre Windu, dar îţi apreciez enorm părerea.

Figura inteligentă a lui Palpatine se încreţi cu un zâmbet uşor, rece.

— Cred că poţi presupune fără să te înşeli că dacă am de ales între a asculta ce are de spus consiliul lui Mace Windu sau inepţiile onorabilului Senator din Sermeria, atât de abil în a găsi imediat o legătură între oricare subiect prezent în discuţie şi impactul asupra zarzavaturilor de pe planeta lui, cu siguranţă te ascult pe tine.

Mace Windu avea şi el slăbiciunile lui, dar în nici un caz nu era susceptibil la complimente.

— Vă mulţumesc, răspunse el tăios, dar pot să vă întreb de ce nu aţi transmis imediat o dezminţire în legătură cu rapoartele despre Maestrul Yoda? Ştiu...

Palpatine îl întrerupse.

— Canalul acesta este criptat, Maestre?

— Întotdeauna.

— Aşa mă gândesc şi eu, dar forţele mele de securitate îmi spun că în prezent Coruscant este infestat cu spioni din toate categoriile, inclusiv electronici. Un efect secundar generat de politica noastră permisivă de a acorda fără restricţii dreptul la liberă deplasare practic oricui, doar cu măsuri scăzute de securitate.

— Cea mai bună securitate, a spus cândva Maestrul Yoda, vine din crearea unei societăţi în care nimeni să nu dorească să atace.

— Bineînţeles! fu Cancelarul de acord. Dar nereuşind cumva să convingem Federaţia Comercială, trebuie să jucăm cu cărţile pe care le avem. Lumea în care trăim nu este perfectă şi nu toate deciziile pe care trebuie să le luăm sunt uşoare.

Un adevăr evident, genul de adevăr crud pe care Maestrul Windu îl prefera măgulelilor Cancelarului şi complimentărilor galante.

— Lăsând problema spionilor la o parte, îţi accept asigurarea că această transmisie este confidenţială. Continuă, Maestre Windu.

— Ştiu că Yoda nu se afla în astronava distrusă de Asajj Ventress. Ştiţi că...

— Deci Ventress a fost? Cred că mi-ai trimis un raport despre ea cu ceva timp în urmă.

— Da, domnule Cancelar. Sau, cel puţin, astronava ei. Are un design distinct, realizat după cel al Contelui Dooku. Am analizat înregistrările celui de-al patrulea pilot...

— Care va fi trimis în faţa Curţii Marţiale pentru dezertare până mâine seară şi pedepsit rapid în mod public, adăugă Palpatine pe un ton sinistru.

— ... iar astronava a fost clar Ultimul Apel al lui Ventress. Ce vreau să spun, continuă Mace Windu cu încăpăţânare, este că Yoda nu se afla în astronavă. V-am spus că Maestrul Yoda nu se afla în astronava ambuscadă. Atunci de ce, în condiţiile în care vestea despre moartea sa produce un efect negativ asupra moralului, cabinetul dumneavoastră nu a dat o declaraţie în acest sens?

Pentru prima oară, vocea Cancelarului Palpatine schimbă tonul.

— Maestre Windu, probabil că îţi aminteşti că ai găsit de cuviinţă să mă informezi că astronava pe care publicul a văzut-o transportându-l pe Maestrul Yoda era doar o momeală abia după ce a fost lansată. Ca rezultat, nu am decât cuvântul tău că nu este mort.

— Cuvântul meu, răspunse Mace Windu intenţionat, este unul dintre puţinele din galaxie în care un Cancelar al Republicii poate avea încredere.

— Fireşte că am încredere în tine, se răsti Palpatine, dar nu este suficient. Avem un protocol de urmat din mai multe motive. Cancelarul serveşte poporul şi Senatul, nu Ordinul Jedi. Iar Jedi, în acelaşi timp, nu pot fi consideraţi ca fiind armata mea personală. Poporul acestei Republici trebuie să fie convins că are un guvern care răspunde direct înaintea şi numai înaintea lui. Ştim prea bine ce tot urlă Contele Dooku, că Republica este condusă de Senatori corupţi, de amicii lor din Ordin şi de birocraţia guvernamentală. Dacă apar acum înaintea oamenilor şi le spun: Ştiu că aţi văzut înregistrarea plecării, dar prietenii mei din Templu îmi spun că toată treaba a fost doar o glumă. Maestrul Yoda este încă în viaţă, dar nu vrem deocamdată să vi-l arătăm... Cum crezi că ar suna aşa ceva?

Mace Windu îşi frecă faţa obosit.

— Dumneavoastră sunteţi politicianul.

— Sunt, Maestre Windu. Nu este o profesie pe care să o ai la inimă, dar sunt politician, un politician minunat şi până când nu mă vei auzi pe mine instruindu-vă cum să ţineţi sabia de lumină în mână, te rog să consideri că poate ştiu ce am de făcut.

După o tăcere scurtă, Cancelarul oftă şi tonul aspru îi dispăru din voce.

— Maestrul Yoda şi-a aranjat o sosie pentru a putea călători nedetectat într-o misiune extrem de delicată. Tragic însă, câteva fiinţe au murit pentru a-i susţine iluzia. Să le risipim sacrificiul? Sau să îl onorăm, dându-i Maestrului Yoda câteva zile în plus pentru a călători în secret spre Vjun şi să încheie, să sperăm, acest război teribil?

— Foarte bine, acceptă până la urmă Mace Windu. Sper doar că facem ceea ce trebuie.

— Şi eu, adăugă Palpatine pe un ton grav. Între timp, aş aprecia foarte mult dacă ai lua în primire, într-un mod mai oficial, raportul zilnic pe care Maestrul Yoda obişnuia să mi-l trimită.

— Desigur.

Un şef de cabinet apăru la marginea hologramei lui Palpatine, şoptindu-i Cancelarului la ureche că întârziase deja la următoarea întâlnire.

— Mă cheamă datoria, spuse Palpatine şi se aplecă să închidă transmisia.

Apoi se opri.

— Maestre Windu, din moment ce astăzi am fost cinstiţi unul cu altul, insist ca în aceste rapoarte zilnice să îţi găsesc părerile tale nelustruite, nu ce crezi că mi-ar fi spus Maestrul Yoda. El este o fiinţă măreaţă, poate cea mai măreaţă din toată Republica. Dar Maestrul Yoda este un profesor în sufletul lui. Tu eşti un războinic. Regretabil, dar această eră tristă te cere mai mult pe

tine decât pe el.

— Maestrul Yoda este mult mai mult, iar eu nu sunt egalul lui nici pe timp de pace, nici pe timp de război, sublinie Mace.

— Mare păcat, răspunse Cancelarul, pentru că în acest moment tu eşti tot ce am. Aştept să îţi îndeplineşti serviciul foarte bine.

— Pentru Ordin şi pentru Republică voi da totul şi orice, inclusiv viaţa.

Cancelarul se întinse spre consola de comunicaţii.

— Perfect, încheie el. O să avem nevoie şi de asta.

— Şi în aceste vremuri dificile, se pronunţă cu voce scăzută Senatorul Orn Free Taa din Ryloth, vremuri de criză acută, moartea aparentă, asasinarea intenţionată a Marelui Maestru al Ordinului Jedi subliniază necesitatea urgentă pentru un nou nivel de securitate. Jedi vor încerca fireşte să îşi ducă la îndeplinire sarcinile salutare: dar sunt prea puţin răspândiţi. Moartea tragică a Maestrului Yoda demonstrează şocant acest lucru.

Murmure de aprobare se auziră în toată sala vastă a Senatului.

— Avem nevoie, preluă ideea Senatorul de Twi'lek, de o forţă masivă, experimentată şi dedicată de securitate şi contraspionaj. Dragii mei colegi legiuitori, un război cum este acesta în care ne aflăm poate fi câştigat în luptă cu mare dificultate, dar mult prea uşor poate fi pierdut prin trădare şi sabotaj. Rezoluţia pe care v-o propun spre vot caută să creeze o astfel de forţă agresivă, dedicată şi numeroasă, dar nu sub jurisdicţia birocraţiilor noastre nenumărate şi îngheţate, ci care să răspundă direct cabinetului Cancelarului şi, prin acesta, nouă. Este timpul să punem securitatea Republicii pe primul plan, ridică el glasul. Este timpul să punem securitatea Republicii direct în mâinile poporului ei!

„Adică a Senatorilor”, se gândi Senatoarea Amidala,

uitându-se în jur la colegii ei. De jur împrejur, colegii ei strigau bucuroşi, tropăiau din picioare, fluierau şi aplaudau. Padme îşi simţi inima îndoită. Bineînţeles, toată lumea îşi dorea din tot sufletul să obţină controlul unei situaţii care părea din ce în ce mai de necontrolat. Dar dacă rezoluţia se vota – ceea ce părea destul de evident – atunci la un anumit nivel, sarcina securităţii Republicii se muta din mâinile profesioniste, calme şi lipsite de pasiuni ale Ordinului Jedi, în cele ale mulţimii emotive, extrem de politicizate şi nervoase, reprezentată de Senatori.

Cumva, acest lucru nu o făcea să se simtă deloc mai în siguranţă.

Nava pe care se îmbarcaseră în cele din urmă Whie, Scout, Maks Leem, Jai Maruk şi Maestrul Yoda cu destinaţia Inelul Exterior fusese botezată iniţial Apropierea Asimptotică de Divinitate, atunci când ieşise de pe linia de asamblare verpineză ca barcă de pelerini pentru o colonie de matemagi sectanţi. Din nefericire, aceştia şi-au pierdut toate economiile comune într-un scandal bancar, ceea ce a lăsat Apropierea fără cumpărător. Rebotezată Praf Stelar, a trecut în categoria astronavelor strălucitoare de croazieră, ducând călători sofisticaţi şi plini de bani să viziteze locuri şi evenimente galactice exotice, cum ar fi Gaura Neagră din Nakat sau atât de mult aşteptata novă din Ariarch-l7. Din nefericire, o greşeală de calcul a făcut ca unda de şoc generată de steaua care murea să cauzeze o eroare dramatică şi neaşteptată în sistemul de gravitaţie artificială al astronavei, de pe urma căreia s-au înaintat zeci de procese civile. Litigiul a durat două generaţii, până când avocaţii care apărau interesele proprietarilor Prafului Stelar au arestat-o în locul daunelor solicitate, au rebotezat-o Incertitudine Rezonabilă şi au vândut-o companiei Kut-Rate Kruises, ale cărei protocoale de întreţinere includeau în principal umplerea astronavei cu

atmosferă respirabilă şi apoi lăsarea ei într-un doc câteva zile pentru a vedea cât de repede se pierdea aerul.

Verpinezii, deşii excelenţi ingineri de astronave, erau nişte insecte bipede de doi metri înălţime care comunicau instantaneu prin unde radio pe care le produceau în cavitatea toracică, şi a căror acuitate vizuală era atât de bine pusă la punct încât reuşeau să diferenţieze puricii masculi de femele ascunşi în blana nerfilor de la douăzeci de paşi depărtare. În consecinţă, paturile pe Incertitudine Rezonabilă nu erau mai late de o palmă, sistemul de intercomunicaţie inexistent, iar semnalizarea astronavei, deşii fără îndoială foarte evidentă pentru verpinezi, era complet invizibil pentru Scout. În prima lor zi în spaţiu, i-a luat aproape o oră până a găsit o cabină de igienizare, umblând bezmetică pe coridoare până când, ne mai putând rezista agitaţiei care o copleşea a cedat şi a cerut unui membru al echipajului să o îndrume. La cât era de jenată iniţial s-a mai adăugat şi faptul că după doar două minute a ieşit din toaletă mărturisind că nu a reuşit să înţeleagă cum trebuia să folosească sistemele de evacuare.

Trei zile mai târziu ea şi Whie s-au rătăcit din nou, umblând prin labirintul de coridoare mult prea înguste pentru confortul uman. Maestrul Yoda, deja nervos că trebuia să stea închis în carcasa unităţii R2, dar încercând din răsputeri să îşi ascundă neplăcerea şi să îşi păstreze deghizarea, îi trimisese să aducă hrană cu vreo oră în urmă. (Liniile Kut-Rate Kruise nu aveau timp pentru utilităţi de genul room service.) Alte luxuri – aşternuturile de pat, spre exemplu – erau şi ele absente. Scout îşi petrecuse la propriu toată viaţa visând la ziua când va zbura de pe planetă, scăpând din Templul Jedi şi de aglomeraţia de pe Coruscant, pentru a vedea toate minunăţiile galaxiei. Dar s-a produs un fel de neînţelegere la vamă care i-a întârziat şi i-a obligat să aştepte în docuri mai multe ore, astfel că momentul

exact al lansării a surprins-o dormind pe ceea ce arăta mai degrabă a laviţă decât a pat, încă îmbrăcată şi învelită cu pelerina, şi conştientă de marele moment numai pentru că o zdruncinătură zdravănă o aruncase pe podea. Lansarea fusese un pic anticulminantă, lăsând-o într-o stare de iritare continuă.

Plus că acum era mai mult ca sigură că Jai Maruk, Maestrul ei Jedi, nu o plăcea de loc. Dar nu putea să îşi permită luxul de a se gândi la aşa ceva chiar în acel moment.

Cât despre hrană... Scout simţi cum o trece un fior. Maestrul Yoda a mâncat fără să comenteze, e drept, dar poate că reuşise să evolueze dincolo de nevoile obişnuite ale muritorilor de rând.

Cum ar fi mirosul.

Oricum, ultima oară când l-a văzut pe bătrânul Jedi cu un castron de mâncare în cantina Templului, din vas se vedea ieşind o codiţă.

— Ascultă-mă pe mine, suntem mult prea jos, spuse Scout. Ar fi trebuit să luăm liftul până la Nivelul Paisprezece. Aşa scria pe indicator.

— Ăla nu era un indicator. Era doar o mâzgăleală pe peretele liftului.

— Indicator.

— Mâzgăleală.

— Indicator!

Whie respiră adânc.

— Poate că într-adevăr era un indicator, greşesc eu. Hai să încercăm la Nivelul Paisprezece.

Scout căută de-a lungul coridorului strâmt.

— Ştii ceva, de câte ori faci aşa îmi strici tot cheful de a avea dreptate.

— De câte ori fac ce?

— Când cedezi. Parcă ştii că eu am dreptate şi tu nu, şi totuşi mă laşi să înţeleg că doar îmi faci pe plac. Seninătatea Jedi dă foarte bine, dar când vezi un băiat de

treisprezece ani atât de calm te ia cu sperieţi.

— Ce vrei de la mine?

— Să mă contrazici! Să te cerţi! Nu mai fi aşa de... aşa ca un Jedi prefăcut, îl certă Scout. Nu poţi să fii şi tu uman, măcar o dată?

Gura lui Whie se strâmbă într-un zâmbet discret.

— Nu, răspunse el.

Adevărul era că deocamdată Whie era preocupat. Maestra Leem îi dăduse de înţeles că mergeau spre Vjun pentru a întâlni pe cineva foarte important – poate chiar pe Contele Dooku şi posibil chiar şi pe faimoasa asasină de Jedi, Asajj Ventress. Whie căutase informaţii despre ea în calculator şi descoperise cu stupoare că privea chiar imaginea femeii care îi apăruse în vis.

Ventress îi aştepta pe Vjun. În câteva zile, cel mult o săptămână, el urma să stea într-o cameră cu un detonator cu ceas. Ventress va zâmbi. Scout se va întoarce spre el şi sângele îi va curge pe cămaşă. Sărut-o, îi va spune Ventress.

Îşi dorea să ştie ce urma să îi răspundă.

Stăteau la rândul unde se servea mâncare gătită – rândurile pentru hrană rece erau mult prea lungi – când cineva o bătu pe Scout politicos pe umăr.

— Sunteţi pasagerul Pho?

— Ce? Adică, da? se bâlbâi Scout, amintindu-şi în ultima clipă că ea, Whie şi Jai Maruk călătoreau drept familia Pho, în drum spre nunta unui văr care locuia pe Corphelion.

Se întoarse spre un droid înalt cu formă umanoidă care avusese şi zile mai bune. Dacă avusese vreodată ceva însemne – vopsea, instrucţiuni pentru interfaţă sau chiar un nume de marcă – se şterseseră de mult, astfel că întregul corp avea un aspect julit şi uzat, de parcă fusese frecat cu o piatră abrazivă, după care nu mai fusese revopsit.

— Şeful de echipaj m-a trimis să vă caut, îi spuse

droidul. Aparent un lucru care vă aparţine a ajuns la biroul de Obiecte Pierdute.

Scout păli. Devenise depresiv de clar în primele zile de când călătoreau împreună că Jai Maruk nu avea o impresie prea bună despre ea. Îşi imagina acum expresia care i-ar fi apărut pe faţa lunguiaţă dacă ar fi auzit că trebuia să îşi recupereze sabia de lumină de la biroul de Obiecte Pierdute de pe Incertitudine Rezonabilă.

— Ce am pierdut?

— Stewardul a uitat să menţioneze, răspunse droidul politicos. Vreţi să veniţi pe aici?

Fata se uită spre Whie, care aprobă.

— Du-te. Mă descurc eu.

Scout încă ezita.

— Nu-ţi fie teamă, o încurajă Whie. Nu am să te spun.

Nu încearcă să mă umilească, îşi spuse Scout în sinea ei. Pur şi simplu aşa merge treaba.

Droidul julit şi ros se răsuci şi porni spre tuburile de lifturi. Scout se luă după el.

— Ţi s-a cam dus lustrul, spuse ea mai mult pentru conversaţie.

— Nu fac parte din echipajul obişnuit de pe Incertitudine Rezonabilă, explică el. M-am oferit să lucrez pentru ei în schimbul transportului. Regretabil, dar proprietarul meu a murit. Am rămas responsabil pentru a-mi purta de grijă.

Uşa liftului se deschise.

— Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva, spuse Scout. Ce s-ar întâmpla cu un droid fără proprietar, vreau să zic.

— Nici eu, remarcă tovarăşul ei, până când nu mi s-a întâmplat chiar mie.

— Cum te descurci cu întreţinerea? îl întrebă Scout. Cauţi un tehnician de reparaţii? Te întorci la fabrică? Dar cum plăteşti dacă ai nevoie de reparaţii?

— Modul în care abordaţi problema este remarcabil, răspunse droidul. Am făcut parte dintr-o serie limitată de producţie, ieşită de mult din uz. Sunt programat să îmi pot efectua singur destul de multe reparaţii, numai că piesele de schimb sunt greu de procurat şi, ca urmare, scumpe, pentru că ori se vând ca antichităţi, ori trebuie să mi le facă o persoană conform specificaţiilor pe care le stabilesc eu. Provocarea este considerabilă, după cum v-aţi dat seama.

— N-ar costa mult totuşi o găleată, două de vopsea de metal, reflectă Scout privindu-i suprafaţa metalică roasă.

— Ornamentul nu este o prioritate pentru mine.

— Poţi obţine însă de lucru mai uşor dacă arăţi bine. Poţi să o consideri o cheltuială de afaceri.

Droidul ridică din umeri, un gest uman ciudat.

— Ceva este adevărat în ce spuneţi şi totuşi aici se simte un pic de cinste, aprobă el arătându-şi obrazul metalic ros complet. Mie mi se pare că majoritatea cercetătorilor trăiesc într-un cocon de iluzii şi aşteptări. Suntem plini de presupuneri. Credem că ne cunoaştem pe noi şi pe cei din jurul nostru; credem că ştim ce ne aduce fiecare zi. Suntem încrezători că înţelegem arcul şi traiectoria vieţilor noastre. Apoi intervine Soarta, ne dezbracă până la osatura metalică, şi atunci vedem că suntem doar un pic mai mult decât nişte resturi, plutind în întuneric.

Scout îl privi uimită.

— Uaaau! Cred că ai ieşit un droid filozof de pe linia de asamblare.

— Din contră, spuse el cu o expresie destul de rece. Filozofia a ajuns să mă intereseze destul de târziu.

Liftul se opri la Nivelul 34, iar uşile se deschiseră.

— După dumneavoastră, domnişoară Pho, o invită droidul.

— Prietenii îmi spun Scout, spuse ea şi îi întinse

mâna.

Droidul o acceptă cu solemnitate.

— Nu pot spune că mă pot considera chiar un prieten, deocamdată. Doar un droid care are o treabă de făcut.

— Acum îmi spui şi tu numele tău, îl dăscăli Scout. Aşa merge treaba.

— În mod sigur nu. Oricât aţi părea de încredere, cu siguranţă nu ştiu suficient despre dumneavoastră încât să vă spun numele meu adevărat.

Apoi adăugă mai puţin rece:

— Deocamdată, puteţi să îmi spuneţi Solis, dacă preferaţi.

— Mult mai bine aşa decât hei, Zgâriatule!

Scout avu impresia distinctă că dacă droidul ar fi fost programat din fabrică să îşi dea ochii peste cap, ar fi făcut-o. Îi zâmbi droidului cu toţi dinţii.

— Atunci Solis să fie.

Rândul din cantina astronavei părea interminabil, chiar şi pentru mâncarea gătită, dar după o bună perioadă de timp, care păru să dureze cât o eră galactică, Whie dădu în sfârşit comanda şi plăti pentru hrană. Apoi rămase uitându-se destul de stânjenit la ce primise pe tavă. O porţie mare de bulbuci, cinci porţii de flori de vid, jumătate de duzină din ceea ce în meniu apărea ca Blasteroizi! Şi care arătau ca nişte colţunaşi cu ardei iute prăjiţi de două ori, o cutie cu piciioruşe crocante şi o jumătate de cutie cu ceva foarte elastic şi vâscos, împreună cu cinci băuturi şi o mână de şerveţele. Ar trebui să le ajungă, se gândi Whie. Dar cum va reuşi oare să le ducă pe toate înapoi la cabină?

Asajj va fi aceea care îi va produce sângerarea lui Scout? Sau vor fi capturaţi de gărzi şi arestaţi înainte să se rănească?

Dacă o va săruta, îi va gusta stropii de sânge de la colţul gurii?

Opreşte-te! Nu te mai gândi la aşa ceva.

Nu te mai gândi. Nu te mai gândi.

Instinctul imediat îi indica lui Whie să pună mâncarea grămadă şi să folosească echilibrul şi o încărcătură judicioasă de Forţă pentru a le împiedica să se răstoarne, dar acest lucru părea mult prea evident. Cum s-ar fi descurcat o persoană normală? Neîndemânatic, decise el, uitându-se în sala de mese şi zărind o femeie solidă făcându-şi loc cu greu printre mese cu câte o tavă în fiecare mână şi un copil plângăcios ţinându-se de piciorul ei. Putea încerca să convingă unul dintre droizii de serviciu de pe astronavă să îl ajute să ducă mâncarea până la cabine.

— Pot să vă ajut, domnule? întrebă un droid înalt, vopsit imaculat într-un model alb-vişiniu, care apăru lângă cotul său ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Forţa este cu mine, se gândi Whie zâmbind în sinea lui.

— Nu, nu este nevoie. Nu vreau să te iau de la îndatoririle pe care le ai faţă de stăpânul tău. Dacă m-ai putea ajuta să găsesc un droid din echipaj însă...

Droidul luă câteva dintre cutiile cu mâncare.

— Insist, Stăpâne Whie.

— Eşti foarte ama...

Whie împietri subit.

— Scuză-mă. Cum mi-ai spus?

— Stăpâne Whie, repetă droidul cu voce scăzută, dar plăcută.

— Numele meu este Pho...

Droidul dădu din cap.

— Nu ţine, Stăpâne Whie, nu ţine deloc. Ştiu foarte multe despre tine. Este posibil să ştiu despre tine chiar mai multe decât ştii tu.

Whie puse mâncarea pe o masă liberă. Mâna eliberată de greutate se relaxă, gata să scoată de sub pelerină sabia de lumină.

— Cine eşti? Ce eşti? Cui îi aparţii?

— Sugestia mea este, răspunse droidul cu o seriozitate mortală, să îţi pui singur aceste întrebări.

În sala de forţă a astronavei, Jai Maruk se antrena anticipând cea de-a doua întâlnire cu Contele Dooku, şlefuindu-şi muşchii aşa cum alţii ar fi ascuţit un cuţit.

Maks Leem medita într-o fostă debara, care acum apărea în registrul Incertitudinii Rezonabile drept Cabina 523. Maestra Leem avea propria ei cabină, la rând cu ceilalţi. Într-o oarecare măsură acest lucru se datora faptului că ei îi plăcea să mediteze câteva ore bune în fiecare zi, de preferinţă înconjurată de un nor înecăcios dintr-o esenţă Gran care mirosea pentru oameni la fel ca uleiul ars. Motivul principal însă pentru care ceilalţi o încurajaseră să îşi rezerve propria ei cabină era zgomotul pe care îl făceau cele patru stomacuri erbivore, digerând încontinuu peste noapte într-un mod atât de deranjant, încât oamenilor le era imposibil să doarmă.

Cum era o creatură sociabilă, Maestra Leem regreta că fusese exilată din grupul tovarăşilor de călătorie, petrecând toată ziua împreună cu ei. Dar acum, când Jai se dusese să se antreneze, iar ucenicii Padawan fuseseră trimişi la cantină după mâncare, se retrăsese în cabina ei mititică. Înconjurată de un fum atât de dens încât ar fi înecat un mamifer mai mic, îşi restabilea fericită legăturile cu Forţa vie care conecta toate lucrurile.

Alături, în Cabina 524, Marele Maestru Yoda se întreba de ce oare întârziau ucenicii Padawan atât de mult. Nu era îngrijorat pentru siguranţa lor. Pur şi simplu îi era foame.

Rostul călătoriei, reflecta Scout, era să înveţe cât putea de mult despre sine. În această direcţie, călătoria îşi atingea perfect scopul. Aflase tot felul de lucruri noi. De pildă că odată ales ucenic Padawan nu însemna că primeşti neapărat fericire, aşa cum crezuse iniţial, dacă Maestrul tău te consideră un bagaj excedentar. Aflase,

de asemenea, că trupul ei era prea obişnuit cu confortul şi mâncarea servită în Templul Jedi, aflase cât de mare era galaxia şi cât de plină era de oameni care mâncau de bunăvoie cea mai dezgustătoare mâncare pe care şi-o putea imagina. Mai aflase că nu avea nici cel mai elementar spirit de orientare, pentru că avea senzaţia că drumul împreună cu droidul Solis – căruia în sinea ei nu se putea abţine să nu îi spună Zgâriatul – o purtase deja prin toată astronava de trei ori.

— Uite, este ridicol, spuse ea într-un târziu. Roagă-l pe şeful de echipaj să îmi trimită orice aş fi pierdut în cabină. Sigur, dacă mai sunt în stare să îmi găsesc vreodată cabina.

— Uite că am ajuns, spuse Solis netulburat.

Şi, într-adevăr, după un ultim colţ se opriră în faţa unei uşi pe care scria Biroul şefului de echipaj: numai personalul autorizat cu litere verpineze atât de mici şi de şterse încât Scout trebui să atingă uşa cu nasul ca să poată descifra scrisul.

— Aşteptaţi o clipă aici, îi spuse droidul şi dispăru dincolo de uşă.

Scout aşteptă.

Şi aşteptă.

Şi aşteptă.

— M-am săturat, mormăi ea.

Dar chiar în momentul în care se pregătea să plece, uşa se deschise şi Solis îşi făcu apariţia.

— Veşti bune, anunţă droidul politicos. Obiectul pierdut nu vă aparţinea. A fost deja recuperat.

— Pardon?

— O geantă de mână aparţinând unei alte domnişoare Pho, explică droidul. Un simplu caz de identitate încurcată. Îmi cer scuze pentru că v-am creat neplăceri.

Un Jedi, îşi reaminti Scout mental, este calm. Nu este obligat să dea atenţie micilor neplăceri ale vieţii. Un

adevărat Jedi nu îşi va imagina cum ar arăta acest droid dezasamblat în trei găleţi de şuruburi şi un morman de fiare vechi.

Capul droidului se aplecă uşor într-o parte.

— S-a întâmplat ceva, domnişoară?

— Nu, minţi Scout, absolut nimic. Acum va trebui să mă întorc la cabina mea.

Plecă din faţa uşii şefului de echipaj şi se pierdu în scurt timp în labirintul de coridoare. Solis – al cărui sistem auditiv se baza pe tehnica filamentelor audio ale legendarilor Chiang Xi – îi ascultă zgomotul paşilor ceva vreme, umblând încolo şi încoace, oprindu-se şi apoi, încet, întorcându-se.

— Foarte bine, mormăi ea şi se întoarse la locul de plecare. În numele găurilor negre, cum am să îmi găsesc cabina?

— Permiteţi-mi să vă ajut, răspunse droidul foarte suav.

— Sunt încântată, pufni fata.

Departe la clasa a treia, pe Coridorul Taupe, Nivelul 17A, uşa Cabinei 524, înregistrată pe numele familiei Pho, culisă aproape în întregime în podea. Verpinezii construiau uşile în mod obişnuit să se deschidă în jos, astfel încât ocupantul unei cabine putea să vadă în afară şi eventual să converseze cu oricine se întâmpla să îl caute fără să fie stânjenit, putând purta doar un prosop de baie. Uşa acestei cabine însă culisa aproape în întregime, lăsând o porţiune ca un pârleaz pe care până şi un copil de cinci ani îl putea sări, pentru că ordinele inginerului de astronavă stipula că perioadele de întreţinere se extindeau şi la clasa a treia doar în cazul în care ceva se defecta dincolo de orice incertitudine rezonabilă.

Pentru un uman biped, să păşească peste un pârleaz de doar cincisprezece centimetri înălţime nu era cine ştie ce provocare. Pentru o unitate R2 în formă de

cazan de gunoi care se deplasa pe rotile, provocarea era într-un fel mult mai mare.

Securitatea obişnuită în spaţiile publice pe astronava Incertitudine Rezonabilă era asigurată de monade de supraveghere de tip carbanti de cel mai jos grad. Fiecare monadă cuprindea în esenţă o cameră minusculă şi un microfon legate la un sistem de inteligenţă artificială foarte puţin dezvoltat. Fabricarea unor inteligenţe artificiale era în acelaşi timp artă şi ştiinţă, dar sistemul care se ocupa de buna funcţionare a monadelor de supraveghere era de departe cel mai slab din clasa lor. Chiar şi după aceste standarde, conştiinţa mecanică răspunzătoare de monitorizarea coridorului în faţa Cabinei 524, Nivelul 17A, era şi ea remarcabil de slabă funcţional. Întregul domeniu de comportament infracţional, cu modelele şi motivaţiile lui, îi era în totalitate necunoscut. Câteva tâlhării spectaculoase şi o escrocherie destul de amuzantă care a implicat un peşte, un diamant şi doi surdo-muţi au avut loc chiar în faţa camerei fără a provoca nici cea mai mică dorinţă de a transmite un Raport de Activitate îndoielnică mai departe către inteligenţa artificială mai capabilă care raporta direct serviciului de securitate al astronavei. Adevărul era că această monadă avea o singură idee, una şi bună, în creierul ei subdezvoltat, iar această idee era foc! Aşteptase o întreagă existenţă, peste şaptezeci şi trei de trilioane de cicluri ale procesorului, pentru a înregistra ceva cu detectoarele sale de fum şi cu infraroşii. Să vezi atunci cum ar sparge tăcerea eternă cu urlete de lumini şi claxoane de avertizare.

Că monada de securitate de pe Coridorul Taupe, Nivelul 17A, tânjea după un incendiu nu era deloc o idee prea deplasată. Luminile care nu clipeau şi claxoanele care nu sunau erau doar la şaptezeci şi trei de trilioane de cicluri de procesor de un strănut care nu venea. Ajunsese într-o asemenea stare încât monada de

supraveghere şi-ar fi topit cu bună ştiinţă propriile procesoare numai ca să poată suna prima alarmă de foc!

Imaginea unei unităţi R2 care s-a apropiat de uşa blocată a Cabinei 524 nu i-a dat însă ocazia unei pauze – nici chiar atunci când R2 s-a lovit dureros de bariera de metal şi a emis un strigăt surprinzător de nemetalic, urmat de o izbucnire de frustrare. Imaginea micului droid întinzând un braţ mecanic cu care a apucat uşa blocată şi a zgâlţâit-o din răsputeri într-un gest care, pentru o maşinărie, era destul de dificil ar fi trebuit să provoace o oarecare curiozitate unei inteligenţe artificiale cu realizări intelectuale mai deosebite. Statistic vorbind, inginerii de pe Carbanti ar fi afirmat că până şi cea mai puţin dotată monadă de supraveghere ar fi fost intrigată de imaginea aceluiaşi R2 ridicându-se încet în aer fără ajutorul vizibil al unor rachete sau propulsoare. Când droidul s-a aşezat cu zgomot pe podeaua coridorului şi a plecat cu un aer capricios să cerceteze împrejurimile, nu ar fi fost deloc prea exagerat să te aştepţi ca o monadă de supraveghere cu un minim de iniţiativă să semnaleze prezenţa micului droid şi să îl pună sub observaţia sistemelor de supraveghere adiacente.

Dar monada de pe Coridorul Taupe nu a făcut nimic din ceea ce se aştepta de la ea. Tristul adevăr era că singura circumstanţă în care ar fi acordat vreo urmă de atenţie acestui R2 nervos, înfometat şi zburător ar fi fost ca un pasager binevoitor să împroaşte micul droid cu lichid de aprindere şi să îi dea foc.

În sala de mese a cantinei, pasagerii plictisiţi încă mai formau rânduri lungi în faţa tejghelelor cu mâncare. Copiii mâzgăleau pe mesele de plastic desene trasate cu sosuri sau încercau să îşi convingă părinţii că mâncaseră toate legumele ascunzându-le sub paharele întoarse cu gura în jos. Într-un colţ opus al încăperii, un ecran holovideo gigant prezenta ştiri fără cap şi fără coadă despre ultimele tragedii din Războiul Clonelor.

Pe scurt, nimic nu părea să arate că lumea, aşa cum o ştia Whie, trecuse dincolo de orizontul unui eveniment teribil, urmând să nu se mai vadă vreodată.

— Te-ai născut Whie Malreaux, îi povestea droidul alb-vişiniu într-o manieră precisă. Ai venit pe lume pe planeta Vjun, după chinuri care au durat două nopţi standard şi o zi la începutul primăverii. Ai fost un copil foarte cooperant, complet diferit de fratele tău mai puţin norocos, gata să umbli şi să vorbeşti. Singurul lucru pe care el reuşea să îl facă mai bine decât tine era să doarmă.

Droidul vorbea cu voce scăzută, dar îl privea în ochi pe Whie.

— Pentru că încă din fragedă pruncie ai fost tulburat de vise.

— Cum de ştii toate acestea? şopti Whie.

— Am fost acolo.

— Dar...

Droidul îşi arătă modelul vopsit pe corpul metalic.

— Acestea sunt culorile Casei Malreaux, crem-vişiniu; fildeş sângeriu, dacă preferi. Iar eu sunt slujitor al acestei familii.

Whie simţi cum mintea i-o ia razna, ca şi cum ar sări în hiperspaţiu. Şi împreună cu ea sărea şi imaginea din ultimul său vis vizionar – el însuşi împreună cu Scout şi cu femeia diavol stând într-o casă luxoasă, covorul scump de sub picioare şi dedesubt, întinzându-se dincolo de marginile ţesăturii, o podea cu dale roşii şi crem.

Acasă. Cuvântul, o certitudine în sufletul său.

Mergea acasă.

— Când Jedi te-au furat de acasă...

— M-au furat!? Jedi nu fură!

Droidul dădu din mână şi începu să îi explice:

— Au găsit-o pe mama ta într-un moment de slăbiciune, şocată fiind de moartea soţului ei şi atât de beată încât pe jumătate era insensibilă. Am implorat-o să

se mai gândească, dar nimeni nu ascultă sfatul unui droid.

Pufni nemulţumit.

— Ce vreau să spun este că lucrul a fost făcut şi nu mai poate fi schimbat. Dar după câteva zile mama ta a înţeles că Jedi răpiseră moştenitorul unei case nobile. M-a trimis pe Coruscant să veghez asupra ta şi să aştept.

— Zece ani? Unsprezece? întrebă Whie, nevenindu-i să creadă.

Droidul ridică din umeri. Era extrem de bine programat – deşii evident o maşinărie, mişcările sale erau fluide, naturale şi precise.

— Numele meu este Fidelis, spuse droidul. Am fost programat cu o loialitate absolută Casei Malreaux, pe care am slujit-o pe timp de nebunie şi războaie de-a lungul a douăsprezece generaţii. Acum te slujesc pe tine.

— Dar, dar... Nu vreau, se bâlbâi Whie. Eu sunt Jedi. Nu am altă familie. Nu pot să îţi accept serviciul.

— Cer scuze, Stăpâne, dar serviciul vine din partea mea. Dacă alegi să îl accepţi sau nu este în afara parametrilor cu care am fost programat.

— Atunci îţi ordon să mă laşi în pace!

— Mama ta este deocamdată stăpâna Casei Malreaux astfel că, deşii îţi accept dorinţele, nu ai încă autoritatea să îi contramandezi instrucţiunile. Dincolo de care, de altfel, loialitatea mea supremă este faţă de Casa Malreaux însăşi şi am fost programat cu puteri discreţionare în a decide ce acţiuni servesc cel mai bine familiei. În acest caz, mă simt foarte confortabil să am grijă de tine, indiferent dacă vrei sau nu. Îţi pot oferi câteva opţiuni despre ce formă poate lua acest serviciu.

Continuă cu voce mai blândă.

— Mă simt cel mai confortabil în rolul meu preferat de droid personal aflat în serviciul stăpânului, dar dacă ai prefera un paznic tăcut sau chiar un asasin discret care apare nevăzut în călătoriile tale, sunt complet echipat

pentru a îndeplini aceste roluri.

— Nu înţelegi, spuse Whie melancolic. Nu există nicăieri un Jedi care să umble de-a lungul galaxiei cu un, ăă, un slujitor personal!

— Există acum. Stăpâne Whie, gândeşte-te la obligaţiile tale familiale. Chiar în acest moment ai o mamă care te aşteaptă în Castelul Malreaux şi care în fiecare zi este insultată şi înjosită de odiosul Conte Dooku.

— Dooku! exclamă Whie. Dooku este acasă la mine chiar acum?!

Ţâşni de la masă şi se îndreptă în fugă spre tuburile de lifturi.

— Trebuie să îi spun imediat lui Y... Trebuie să le spun imediat celorlalţi.

Fidelis, murmurând ceva doar pentru el la auzul cuvintelor pe care le pronunţase Whie, acasă la mine, strânse tăvile cu mâncare şi băutură şi îl urmă. Nu avea Forţa care să îl ajute, dar să nu uităm că servise la masă în Castelul Malreaux timp de douăsprezece generaţii, iar atunci când trebuia să umble repejor în timp ce căra cantităţi impresionante de mâncare, era practic cam acelaşi lucru.

În colţul opus al cantinei, în spatele lui Whie şi al lui Fidelis, programul holografic al astronavei fu întrerupt de un buletin de ştiri special.

Între timp, într-un turbolift coborând energic spre Coridorul Taupe de la Nivelul 17 A, Scout şi Solis dezbăteau comportamentul Republicii şi al Confederaţiei în conflictul actual.

— Sincer, spunea Scout cu o oarecare pasiune în voce, chiar vrei să trăieşti într-o lume condusă de droizi de luptă?

Dacă persoana care îl proiectase pe Solis ar fi considerat necesar să îl doteze cu sprâncene, cu siguranţă le-ar fi ridicat acum.

— Mă rog, reflectă Scout văzându-şi propria reflexie în placa metalică de pe pieptul droidului. Da, cred că ar arăta diferit, din punctul tău de...

Se opri brusc, cu atenţia atrasă de cuvintele Maestrul Yoda răsunând încet ca un ecou dinspre ecranul montat deasupra butoanelor din cabina de lift.

... această înregistrare video, surprinsă de instalaţiile de apărare de la marginea sistemului ithorinez, arată foarte clar cum atacatorul a distrus astronavele, mai puţin una, care asigurau paza transportorului Maestrului Yoda. Astronava atacatorului, o versiune modificată a vasului ce aparţine Contelui Dooku, a fost identificată deja ca fiind Ultimul Apel, înregistrată în proprietatea piratului şi sabotorului de temut, femeia Asajj Ventress, căutată în opt lumi în legătură cu uciderea a unsprezece Cavaleri Jedi.

— Şaptesprezece! mormăi Asajj, dând din cap. Îţi vine să crezi ce auzi? Şi îşi mai spun jurnalişti.

Palleus Chuff, legat fedeleş în scaunul copilotului Ultimului Apel, presupuse că aceasta era o întrebare retorică. Foarte bine. În mod normal el era nonşalant şi elocvent; Palleus Chuff, considerat destul de amuzant în cercurile selecte ale fraternităţii actorilor de pe Coruscant, ceea ce spunea destul de mult. Dar între legătura care îi bloca gura şi tendinţa nefericită de a leşina care îl chinuia la intervale regulate încă de la prima fixare a razei tractoare pe care Ventress o aplicase astronavei lui, să poarte o conversaţie era în acel moment mult peste puterile lui.

... în timp ce un al doilea film trimis de autorităţile ithorineze arată în mod clar un câmp de resturi identificate pozitiv ca aparţinând astronavei Maestrului Yoda. Cabinetul Cancelarului Palpatine s-a eschivat să facă vreun comentariu înainte de încheierea investigaţiilor asupra modului în care s-a produs

ambuscada, dar în mod particular anumite figuri din capitală se arată dure în acest moment, sugerând că Republica trebuie să se pregătească pentru noi ofensive din partea Confederaţiei fără acest Jedi care i-a fost nu numai strateg militar, dar, într-un fel foarte important, chiar inima şi sufletul ei.

— Dar aşa ceva nu este corect, mormăi Scout. Aşa ceva este imposibil.

Se uită cu ochi pierduţi spre Solis.

— Trebuie să le spunem!

— Ce să le spunem? întrebă el imperturbabil.

— Mm... nimic, se redresă ea. Nimic. Să le spun prietenilor mei, asta am vrut să spun. Trebuie să mă întorc în cabină şi să le spun imediat prietenilor mei.

— Desigur, aprobă Solis. Aproape am ajuns.

În sala de jocuri electronice pentru copii, Donni Bratz se uita la fratele său Chuck începând al patrulea joc consecutiv din Wookiee Warpath.

— Este şi rândul meu acum? întrebă el timid.

Încercase să vorbească încet, pentru a nu îl întrerupe.

— Donni, termină. Sunt în mijlocul nivelului Gozar aici.

Chuck juca acum foarte serios şi afectat, dând un pic din picioare şi beneficiind de avantajele pe care i le dădeau cele patru degete mari.

Donni credea despre Chuck că este un zeu când venea vorba de Wookiee Warpath.

Chuck îşi pusese pachetul de cartofi Starfries şi paharul de Fizzy-Bip lângă maşina de joc. O parte rea din Donni se gândea cum să îi verse paharul de Fizzy-Bip, dar cu siguranţă nu ar face niciodată aşa ceva. Chuck, aşa cum îi spunea Mami mereu, era cel mai bun frate pe care putea să îl aibă cineva. Şi apoi, ultima oară când încercase un astfel de gest de revoltă, Chuck îl legase de

sania veche de zinc căreia îi lipsea propulsorul din dreapta şi o lăsase mergând în cerc până când a vomitat pe fotoliul proaspăt tapiţat al Mamei.

Donni se uita la Chuck cum se joacă, încercând să se bucure admirându-l pe fratele său cât era de priceput la joc, dar după nivelul Mlaştina şi Cuţitele Zburătoare, când Chuck a explodat complet Broaştele Plutitoare ale Morţii, Donni nu se putu abţine să nu îi spună:

— Ai zis că pot să joc şi eu după tine. Aşa ai zis. Şi asta acum patru credite.

De abia putea să se abţină când Chuck îi răspunse:

— Nu mă bâzâi, Faţă-de-carne.

Antenuţele lui Donni se pleoştiră.

— Mami a zis să nu mă mai faci aşa.

Chuck rupse braţul unui Wookiee verzui cu o Răsucire executată ingenios.

— Păi, Faţă-de-carne, Mami nu este aici, nu vezi?

Fără să fie remarcat de Chuck, atent să se bată corp-la-corp cu patru Wookiee turbaţi, o mică unitate R2 intră oarecum bezmetică în sala de jocuri şi se opri brusc cu senzorul video central poziţionat pe paharul cu Fizzy-Bip. Donni se uită stupefiat cum droidul se apropie de maşina de joc Wookiee Warpath şi apucă paharul de BIP cu o gheară mecanică neîndemânatică. Gheara plesni o dată, greşind ţinta, apoi apucă din nou.

— Hei! se răsti Donni.

— Taci din gură, Faţă-de-carne! Încă nu este rândul tău!

— Dar...

Donni îşi înghiţi cuvintele în momentul în care ţeasta rotundă a lui R2 se roti şi se fixă asupra ochilor lui. Îl copleşi o senzaţie ciudată, sticloasă, iar apoi, ca prin minune, două idei i se formară în minte, una după alta. Prima idee era că, dacă stătea bine să se gândească, Chuck era un ticălos, iar dacă R2 i-ar fi furat băutura poate că acest lucru i-ar fi servit ca lecţie.

A doua idee: care băutură?!

Ieşind din sala de jocuri, micul R2 se opri, orientându-se spre un panou holografic de lângă uşă, în care un prezentator de ştiri holografice foarte spilcuit, aproape neauzit în zgomotul luptelor simulate, anunţa:

— Pentru a comenta ştirea şocantă de astăzi, am luat legătura cu Zorug Briefly, corespondentul nostru, care va încerca să răspundă la întrebarea orei – şi acum încotro, Cavaleri Jedi?

Două clopoţele sunară încetişor din turbolifturile situate la capătul Coridorului Taupe şi două seturi de uşi culisară în jos de o parte şi de alta a holului, astfel încât Scout se trezi faţă în faţă cu unitatea R2.

— Tu! strigă ea. Nu ai voie să ieşi pe afară! Unde ai fost?

Micul R2 scăpă rapid din mână un pahar gol de Fizzy-Bip cu o mişcare pe care un observator atent ar fi catalogat-o drept discretă. Scout, încă sub impresia ştirilor, nu o observă.

Dar droidul de metal jupuit care stătea lângă ea o remarcă.

Scout deja alerga de-a lungul coridorului.

— Nu contează. Uite ce este, trebuie neapărat să transmitem un mesaj înapoi către...

Aruncă o privire spre Solis şi reformulă din mers.

—... către prietenii noştri imediat. S-a produs o teribilă încurcătură.

R2 scoase un ciripit neconvingător şi se luă după ea, cotind după colţ atât de repede încât se ridică pe o roată.

Solis îl studie pe micul R2 cu mare atenţie într-adevăr apoi, fără să lase impresia că se grăbeşte, se deplasă rapid după ei.

Câteva secunde mai târziu, Whie apăru la celălalt capăt al Coridorului Taupe, alergând cât putea şi ţipând.

— Ai aflat şi tu? îi strigă Scout şi se apucă să bată cu putere în uşa Cabinei 524.

— Este pe Vjun! spuse Whie. Contele Dooku! Este pe Vjun!

Monada de supraveghere montată deasupra Coridorului Taupe nu era deloc un observator foarte atent încât să îşi dea seama că remarca băiatului nu fusese adresată lui Scout, ci micii unităţi R2.

Solis, pe de altă parte, era un observator extrem de atent. Poate că nu avea ultimele jocuri holografice instalate în sistem, dar Soarta îi dăduse şansa unei vieţi mult mai variate decât tovarăşului său Fidelis, care se alătura şi el grupului în urma lui Whie. Sub exteriorul său metalic, Fidelis era copleşit într-o oarecare măsură de dorinţa de a-l sluji pe băiatul Malreaux. Solis, care nu avea sentimente speciale faţă de Casa Malreaux, în general, şi nici faţă de băiat, în particular, era mai atent să remarce că pe tava pe care o aducea Fidelis se aflau cinci porţii de băuturi, în loc de patru.

— Maestre Jai! Maestre Jai, deschide! Eu sunt! ţipa Scout continuând să bată în uşa cabinei. Trebuie să trimitem un mesaj către Templu!

În acest moment o serie de evenimente se petrecură într-o succesiune rapidă. Mai întâi, uşa Cabinei 524 culisă aproape în întregime (dar nu complet), lăsând să iasă un val de abur fierbinte prin care apăru Maestrul Jedi Jai Maruk, părând extrem de iritat şi deranjat şi purtând doar un prosop pe care îl înfăşurase în jurul taliei când ieşise de sub duş.

— Ai face bine să fie ceva important, mârâi el privind-o furios pe Scout.

În acelaşi timp, uşa Cabinei 523 culisa şi ea în jos, apoi îşi făcu apariţia figura îngrijorată a Maestrei Maks Leem printr-un nor dens de fum aromat.

— Whie? Ce înseamnă scandalul acesta?

— Tocmai am aflat unde este Doo...

Şi vorbele lui Whie fură întrerupte de un zgomot puternic produs de izbirea – aparent accidentală – a

carenei lui R2 de picioarele lui Fidelis, astfel că restul frazei se pierdu în zăngănitul vaselor şi paharelor cu mâncare şi băutură pentru cinci persoane aruncate pe podea.

În acelaşi timp, monada de supraveghere de pe Coridorul Taupe privea cu o satisfacţie electrizată cum valurile de abur fierbinte şi fum aromat depăşesc în sfârşit nivelul de pericol stabilit în detectoarele sale de fum. Luminile se aprinseră brusc şi alarma începu să sune cu toată pasiunea pe care o anticipaseră cele şaptezeci şi trei de trilioane de cicluri de procesor.

— Domnişoară Pho, rosti Jai Maruk cu gravitate, îţi aminteşti care este prioritatea numărul unu a acestei călătorii?

Îşi strânse mai bine prosopul în jurul taliei cu o mână, uitându-se ameninţător de la Scout la luminile alarmei, apoi la mâncarea vărsată pe podea şi la cei doi droizi străini, şi din nou la Scout. Fata înghiţi în sec.

— Da, Mae... adică, Tată.

— Aşa, şi care anume este ea?

Whie şi Scout schimbară priviri palide înainte de a răspunde la unison.

— Să păstrăm o discreţie totală.

Consola de comunicaţii extrem de private de pe Ultimul Apel începu să sune.

— Da?

La celălalt capăt al legăturii se afla un droid.

— Am informaţii pe care ai fi interesată să le obţii.

— Nu prea cred, răspunse Asajj.

— Ştiu unde se află Yoda. Adevăratul Yoda.

Asajj se ridică în capul oaselor.

— Ce vrei să spui? Nu ai urmărit ştirile? Yoda este...

— Pot să întrerup imediat legătura, o apostrofă droidul.

Nu avea nici vopsea şi nici vreun însemn distinct, iar

vocea calmă exprima convingere absolută.

— Nu! Se răsti aspru Asajj.

— Înseamnă că eşti interesată?

— Aş putea fi.

— Interesul acesta s-ar putea extinde până la şapte sute treizeci şi patru de mii nouă sute nouăzeci şi cinci de credite Republicane?

— Ce sumă interesantă.

Apelantul ridică din umeri.

— Lista mea de preţuri pentru trădare este calibrată foarte precis.

Asajj se gândi câteva clipe.

— Cred că putem încheia o afacere.

După ce negociară termenii înţelegerii şi încheiară convorbirea, Asajj potrivi coordonatele de zbor pentru portul spaţial Phindar. După alte câteva momente de gândire, selectă o porţiune din înregistrarea convorbirii cu droidul şi ceru computerului să caute în arhive pentru a găsi orice informaţie legată de modelul acelui droid. O astfel de căutare dura destul de mult, din cauza întârzierii transmisiei dintre poziţia actuală a astronavei şi Reţea, astfel că avu timp să ia prânzul şi să îi administreze prizonierului încă o fiolă de adrenalină, căci tendinţa lui de a leşina destul de des începea să devină obositoare.

Consola de comunicaţii o anunţă politicos că găsise informaţiile cerute. Rezultatul căutării era scris pe ecran, apoi apăru o fotografie din arhiva lui Peterson, Ghidul Droizilor Republicii, volumul VII: Marea Eră a Expansiunii Corporative.

LEGENDARUL DROID INFANTERIST DE ACŢIUNI TACTICE SPECIALE. FABRICAT cu COSTURI URIAŞE ÎNTR-O SERIE LIMITATĂ, INFANTERISTUL ESTE CONSIDERAT DE EXPERŢI CA FIIND CEA MAI MORTALĂ UNITATE PERSONALĂ CREATĂ VREODATĂ, COMBINÂND LOIALITATEA FANATICĂ şi RATA CRIMELOR ÎNTR-O

ASEMENEA măsură încât îi face, din punct de vedere statistic, PE ASASINII MODERNI aii ZILELOR NOASTRE să PĂLEASCĂ DE INVIDIE.

Asajj citi informaţia afişată pe ecranul consolei şi rămase pe gânduri.

8

Jai Maruk dormea întotdeauna foarte uşor, iar la primul zgomot oricât de mic se trezea imediat. Mâna se mişca rapid, pregătită să scoată sabia de lumină de sub saltea. Îşi extinse Forţa în interiorul camerei: fata Esterhazy dormea buştean, sforăind încetişor. Chiar şi prin pereţii subţiri Jai putea să simtă strălucirea blândă, ca un foc mocnit, a Maestrului Yoda, care dormea alături – Cabina 522 rămăsese liberă după ce pasagerul care o ocupa plecase cu două zile în urmă.

Un alt zgomot. Jai Maruk se relaxă. Nu era nici un intrus; doar Whie, îmbrăcându-se în tăcere, preocupat de ceva. De-a latul încăperii în întuneric, Jai putea să îl simtă în Forţă, cu nervii vibrând precum coardele unei triharpe.

Păi, gândi Jai, nu este nici o surpriză. Prima lui călătorie în afara Templului, dar nici una dintre provocările pe care le avea de înfruntat nu era dintre cele pentru care se pregătise. Ucenicii credeau întotdeauna că viaţa unui Cavaler Jedi înseamnă lupte cu sabia de lumină şi negocieri diplomatice la nivel înalt, dat fiind faptul că doar pentru acestea erau pregătiţi. Nu exista nici un curs în care să se simuleze întâlnirea întâmplătoare cu un slujitor care să pretindă că ai fi un prinţ pierdut demult de pe Vjun.

După ce echipele de curăţenie au măturat Coridorul Taupe, Jai şi cu Maks Leem s-au întâlnit cu Fidelis, droidul care pretindea că ar fi slujit familia lui Whie, şi cu partenerul lui, Solis. Măcar lui Jai îi era clar că droizii erau tovarăşi; nu era sigur dacă ucenicii Padawan s-au dumirit că drumul pe care Tallisibeth îl făcuse până la cabina şefului de echipaj a fost doar o stratagemă care să îi permită lui Fidelis să îl abordeze pe Whie singur. O

treabă destul de curioasă dacă stătea bine să se gândească şi care, cu siguranţă, îi distrăgea atenţia băiatului.

Jai a sperat din toată inima ca droidul să fie în stare să le furnizeze informaţii despre Dooku şi mişcările sale de trupe, dar informaţiile pe care le avea droidul s-au dovedit a fi adunate doar din auzite; nu mai fusese pe Vjun de un deceniu.

Cu toate acestea, descrierea pe care a făcut-o droidul Castelului Malreaux se potrivea cu puţinele imagini pe care Jai le-a obţinut în timpul scurtului său interviu cu atât de mult urâtul Jedi caterisit, Contele Dooku, asistat de femeia aceea teribilă, Asajj Ventress. Jai îi ceruse lui Fidelis planurile complete ale castelului şi împrejurimilor, pentru a pregăti un plan de retragere în cazul în care negocierile Maestrului Yoda cu Dooku ar fi degenerat. Îl exasperase faptul că droidul îl ignorase permanent; nu primea ordine decât de la Whie. Era convins că ştia despre Jai şi Maks că sunt Jedi – un termen pe care droidul îl înţelegea ca pe un sinonim pentru tâlhar de culcuşuri sau sectant de rapt.

Acesta era unul dintre lucrurile pe care nu le menţionau niciodată în interiorul Templului – cum tot mai multă lume, chiar din Republică, îi priveau pe Jedi cu neîncredere sau teamă şi ostilitate. Aceste sentimente se accentuaseră în timpul Războiului Clonelor până la un asemenea nivel încât Jai ura să mai plece în misiuni pentru a identifica viitori Jedi; deşii ştia că toţi acei copii urmau să ducă o viaţă mai bună, mai bogată şi mult mai folositoare decât dacă ar fi rămas în grija părinţilor. Şoaptele Răpitori de copii îl deranjau, aşa cum îl deranjau şi privirile îndurerate ale părinţilor văzându-şi copiii luaţi de acasă. Mai puţin dureroasă, dar la fel de urâtă era uşurarea din ochii altor părinţi, cei care se bucurau să scape de efortul unei guri în plus de hrănit.

Un Jedi nu putea să vadă astfel de scene fără să se

întrebe dacă el a fost un copil dorit sau nu.

Mai nou, Poliţia Secretă a lui Palpatine devenise o şoaptă pe care o auzea din ce în ce mai des – chiar, şi asta durea cel mai tare, din gura unor Jedi separatişti care părăseau Ordinul.

Dar oricât de neplăcut era pentru Jai să ştie că Jedi erau priviţi cu teamă şi neîncredere, în loc de speranţă şi recunoştinţă, măcar se obişnuise. Maks Leem, care rareori părăsise Templul, şi în special tinerii ucenici Padawan fuseseră şocaţi să vadă cât de amestecate erau în realitate părerile oamenilor despre Jedi.

Peste toate acestea, pentru Whie mai apăruse şi problema fetei.

Tallisibeth era agresivă, isteaţă şi drăguţă într-un fel atletic, dar prea slabă în Forţă. O combinaţie mai dezordonată nici nu se putea imagina, se gândi Jai obosit. Pesemne că Maestrul Yoda avusese motivele lui să o aducă în călătorie, dar un ucenic Padawan mai puternic şi cu o personalitate mai puţin accentuată le-ar fi făcut viaţa mult mai uşoară. Era evident că Whie nu se putea abţine să nu o privească insistent. Lucru normal, de altfel, pentru un băiat de treisprezece ani forţat să locuiască în aceeaşi cabină cu o fată drăguţă atâtea zile la rând: dar nu îi ajuta pe nici unul să se concentreze. Scout părea să nu remarce obiceiul băiatului de a o privi pe furiş, dar judecând după zâmbetul afectiv al Maestrei Leem, Whie nu îşi putea păcăli propria Maestră. Acest lucru ar fi fost ceva distractiv în interiorul Templului Jedi – adolescenta râdea de câţiva ucenici Padawan în fiecare an – dar în acel loc, într-o misiune în care urmau să îl confrunte pe Contele Dooku, o astfel de distracţie nu îşi avea locul şi Jai nici nu şi-o dorea.

Jai o plăcea şi el pe fată.

Nu îşi dorea deloc, ca să fie sincer. Cu războiul desfăşurându-se în ritmul actual, Jedi îşi riscau vieţile mult mai frecvent decât în oricare altă perioadă de după

Războiul Sith. O fată ca Scout – Enwandung-Esterhazy, îşi aminti el; nu deveni prea familiar încât să foloseşti poreclele, Jai – o fată ca ea avea să moară în maxim un an de zile.

Un astfel de gând era suficient de dureros. Nu avea de ce să răsucească mai mult cuţitul în rană.

Whie îşi pusese pe furiş pelerina. Uşa cabinei culisă în podea, dezvăluind un hol întunecat. Luminile de pe coridor se arseseră în momentul în care izbucnise alarma de incendiu, şi cu toate că echipa de la întreţinere demontase monada de supraveghere care se dovedise a fi prea excitată de eveniment, nu se preocupaseră să înlocuiască şi luminile arse.

Jai îl privi pe băiat păşind peste pârleazul uşii şi închizând-o la loc.

Jai ar fi pariat zece credite că băiatul se îndrepta spre sala de gimnastică. Jai ştia atât de bine că şi el se antrenase din greu câteva nopţi pe vremea când era ucenic Padawan, numai ca să scape de gândul care îl purta spre o anumită fată... Cine era? Prietena roşcată a fostei Jang Li-Li. Politrix, aşa o chema. Ucisă într-o ambuscadă la două luni după Geonosis, în explozia unei grenade cu plasmă.

Îşi amintea cum îi stătea părul, în zulufi roşii căzând frumos pe umeri. Şi mirosul lui într-una dintre zile – se antrenaseră împreună în sala de exerciţii, ea îl fixase şi izbucnise în râs, cu părul acoperindu-i obrazul.

S-a dus şi ea.

Jai simţi o lacrimă pe obraz şi o lăsă să curgă. Durerea făcea şi ea parte din viaţa fiecăruia: ce sens avea să o nege? Privi din centrul unui calm desăvârşit durerea aceea. Câtă tristeţe. Prea mulţi dintre prietenii săi din copilărie erau dispăruţi deja.

Şi îi venea din ce în ce mai greu în acel moment, să simtă durerea pierderii fără să se lase doborât. Ce spusese Maestrul Yoda odată? Tristeţea prea lungă

împietreşte inima.

Aşa că încerca să nu o placă prea mult pe Scout şi în acelaşi timp simţea că o impulsionează, o împinge de la spate: îşi dorea ca ea să fie mai puternică, mai rapidă şi mai mortală pentru că de aceste lucruri avea ea nevoie. Era destul de curajoasă, pe toate stelele – chiar şi el recunoştea acest lucru. Dar curajul nu era suficient. Şi el fusese curajos stând în faţa lui Dooku şi în faţa femeii aceleia, Asajj Ventress. Nu îl ajutase să nu piardă.

Jai expiră exasperat. S-a dus şi calmul Jedi.

Mai zăcu în întuneric un timp, apoi îşi pierdu speranţa că va putea adormi, se îmbrăcă în pelerine (cu mult mai discret şi tăcut decât reuşise Whie) şi îl urmă pe băiat prin astronavă, lăsând-o pe Scout să doarmă încetişor, ca o fetiţă.

Aşa cum bănuia, îl găsi pe băiat în sala de forţă, executând forma de luptă neînarmată Poarta Frântă – răsucire, lovitură cu călcâiul, atac şi aruncare! Era bun – mai mult decât bun, era ca argintul viu, lăsând Forţa să se adune ca într-o minge de energie şi explodând în opoziţie cu mişcările lui, suspendând-o într-un salt înalt, apoi trăgând-o în jos ca un fulger în ultima lovitură. Acolo unde aterizaseră tălpile băiatului, salteaua se crăpă şi bucăţele de spumă săriră în afară.

— Excelent, exclamă Jai în linişte.

Whie se răsuci, făcu un salt şi ateriză în poziţie de atac, cu mâinile deschise orientate în sus, păstrând Forţa ca pe un lanţ de fulgere între palme.

— Ce vrei?

Jai clipi.

— Aşa te adresezi unui Maestru Jedi, ucenic Padawan?

Whie se uită la el pierdut, cu pieptul ridicându-se şi coborând ritmic.

— Padawan?

— Ai ucide un alt Jedi? întrebă brusc Whie. Dacă ai

crede că a trecut de partea întunecată?

— Da.

— Aşa pur şi simplu? Nu ar trebui să fim cu toţii o familie?

— Tocmai pentru că a făcut parte din familie, sublinie Jai Maruk. Un Jedi care a trecut de partea întunecată nu este un infractor oarecare, Whie. Darul său şi pregătirea îi dau o putere uriaşă pentru a face rău.

— Nu i-ai da o şansă să se schimbe în bine?

— Odată ce partea întunecată te-a luat, băiete, nu îţi mai dă drumul.

Jai îşi ţinu capul drept. Spuse cu grijă:

— Sper, ucenic Padawan, să nu confuzi un moment de slăbiciune cu îmbrăţişarea întreagă a părţii întunecate. Cu toţii avem viciile noastre...

— Chiar şi Maestrul Yoda?

— Chiar şi Maestrul Yoda! Sau cel puţin aşa susţine el. Eu nu ştiu care ar fi acelea, deşii am observat că atunci când Maestrului Yoda îi este foame, temperamentul său nu se îndulceşte deloc.

Jai se strâmbă.

— Temperamentul meu nu este deloc constant. Poate fi descris ca furios şi nemulţumit. Sunt prea rapid în a condamna şi prea încet în a ierta. Am lovit oameni la mânie.

Cu un ton normal, atent însă să nu pună prea mult accent, continuă:

— Am avut sentimente pentru femei. Un lucru cât se poate de natural. Dar deşii partea întunecată îşi trage seva din astfel de sentimente, doar avându-le nu înseamnă că ai păşit pe calea greşită, înţelegi ce spun? Decizia de a domina, de a distruge, de a-ţi extrage puterea din slăbiciunea altor fiinţe semnalează de obicei o înclinaţie către partea întunecată. Întunericul şi lumina nu sunt un sentiment, ci o alegere.

O parte din energia furioasă se scurgea încet din

trupul tensionat al lui Whie. Umerii i se relaxară şi braţele îi căzură pe lângă corp.

— Întotdeauna am crezut că sunt o persoană bună, spuse el încet. Nu am înţeles niciodată rostul... furtului de mâncare de la bucătărie. Sau al copiatului la examene. Am fost un băiat bun.

Whie completă cu vocea îngreunată:

— Am crezut că este acelaşi lucru cu o virtute.

— Uimitor cât de uşor este să rezişti tentaţiilor altor oameni, nu crezi? întrebă Jai serios.

Simţea un şuvoi neaşteptat de milă pentru tânăr – o parte simpatie pentru Whie şi o parte compasiune pentru propriul său eu, aşa cum şi-l amintea la aceeaşi vârstă: reprimat, furios şi foarte puţin conştient de acest lucru. După o viaţă întreagă în care a tot pretins că este bun, de abia acum se trezea băiatul în faţa alegerilor dificile ale vieţii – cele cărora fiecare copil de comerciant trebuie să le facă faţă, darămite un viitor Cavaler Jedi.

— Nu îţi face griji, îl temperă Jai. Sunt moduri în care Maestrul Yoda şi Maestra Leem te cunosc mai bine decât o poţi face tu însuţi. Chiar şi eu ştiu câteva lucruri despre tine, tinere Whie. Viaţa pe lumea aceasta nu este niciodată uşoară, dar toţi vedem în tine ceea ce ai crezut că vezi şi tu: un om extraordinar, care într-o bună zi va ajunge un Cavaler Jedi extraordinar. Fă-ţi alegerile, Padawan. Nu toate vor fi corecte, cele mai multe însă da, şi nici unul dintre Maeştri nu se teme că vei ceda vreodată părţii întunecate.

O speranţă prevăzătoare lumină faţa băiatului, împreună cu o stare de uşurare.

— Mulţumesc, spuse el.

— Te întorci în patul tău? Ai încă vise pe care nu le-ai visat în noaptea aceasta.

Nu era o frază tocmai fericită. Faţa lui Whie se umbri din nou.

— Nuu, se bâlbâi el. Cred că voi sta treaz,

mulţumesc.

Îşi ajustă un aparat cu greutăţi rămas reglat pentru un corp cu aripioare.

— Dar Scout? Crezi că ea va ceda vreodată părţii întunecate?

Jai dădu din cap.

— Iartă-mă că trebuie să o spun aşa direct, dar pentru ea lucrurile nu au fost la fel de uşoare ca pentru tine, Whie. A trăit cu tentaţii ani întregi – să copieze, să se uite în lucrările altor colegi la examene, să îi pârască pe cei care avansau mai repede doar ca să pară ea mai bună. Poate că nu joacă după regulile normale, dar şi-a dedicat întreg sufletul unei vieţi onorabile, în ciuda limitelor ei evidente. Va reuşi, atât timp cât va rămâne în Ordin. Dacă ar fi exclusă, probabil că amărăciunea ar putea să o îndrepte spre partea întunecată. Dacă ar simţi că am trădat-o.

— Aşa am crezut şi eu, spuse Whie. Am crezut întotdeauna că va fi trimisă în Corpul Agricol, dar acum înţeleg de ce nu a fost trimisă. Nu doar pentru că Maestrului Yoda îi pare rău pentru ea, ci pentru că ea deja a trecut testul pe care noi ceilalţi încă trebuie să îl dăm, cu acest teribil război.

— Scout mi-a spus ieri că i se pare destul de enervant ca un băiat atât de tânăr să fie atât de înţelept, îi mărturisi Jai. Încep să înţeleg de ce spunea aşa.

Whie pufni şi se aşeză la aparatul cu greutăţi, împingând din greu timp de zece repetiţii rapide. Ridica greutăţile fără să utilizeze Forţa: antrena corpul animalic, care ardea în picioare, cu respiraţia îngreunată pe măsură ce fiecare celulă cerea tot mai mult oxigen. Era bine să împingă aşa, carnea împotriva metalului. Adevărul era că avusese încă un vis profetic, cel mai urât de până atunci. Mai rău chiar decât viziunea în care apăruse el împreună cu Scout, sângerând, într-o încăpere cu Asajj Ventress...

Nu. Împinge greutăţile. Nu mai gândi, nu mai gândi, nu mai gândi.

Dar imediat ce făcu o pauză între reprizele de ridicări, imaginile din vis îl inundară iarăşi.

— Maestre Maruk? îl strigă el pe Jai, văzându-l că se retrăgea spre cabină.

— Da?

— Te temi de moarte?

— Iată singurul lucru care nu mă îngrijorează, răspunse Jedi. Treaba mea este să trăiesc onorabil, să apăr Republica, să îi protejez populaţia, să am grijă de astronava mea, de arma mea şi de ucenica mea Padawan... Moartea mea, adăugă el cu un zâmbet discret, este responsabilitatea altcuiva.

Portul spaţial Phindar, poarta către Inelul Exterior. Phindinezii, cunoscuţi în toată galaxia pentru sarcasmul lor dur, erau înalţi, subţiri şi cu priviri plângăcioase în ochii galbeni dungaţi cu roşu, şi braţe lungi de care bagajele le atârnau pe podea atunci când umblau prin aglomeraţia din staţia spaţială. Din maşinile automate îşi puteau cumpăra pâine aerată, iar tonicul se găsea în bulbi presaţi la valori scăzute ale acceleraţiei gravitaţionale în loc de pahare ca în alte situaţii. Chiar şi aerul condiţionat din staţia spaţială mirosea diferit, iar vocea sintetizată care se auzea în difuzoare vorbea basica având o intonaţie sarcastică lungită care făcea ca pronunţia lor Coruscant să pară ciopârţită şi lătrată.

— Dacă vreţi ca droizii să vă fie reţinuţi şi cercetaţi nu aveţi decât să îi lăsaţi să umble neînsoţiţi.

— Ai auzit ce spune? întrebă Scout printre dinţi şi bătu cu unghiile în ţeasta unităţii R2. Aşa că fii cuminte.

Un fornăit înfundat şi revoltat se auzi din carcasa micului droid.

Aşteptau la rând să cumpere bilete pentru următoarea parte a călătoriei lor, de la Staţia Joran până pe Vjun, de data aceasta dându-se drept familia Coryx.

— În călătorie de afaceri sau de plăcere? întrebă funcţionarul cu o voce plictisită în momentul în care Jai Maruk ajunse în faţa rândului.

— De plăcere, în mare parte.

— Pe Vjun? întrebă funcţionarul. Da, sigur.

— Sper, explică Jai Maruk cu o ezitare bine regizată. Sunt chimist ca profesie şi întotdeauna mi-am dorit să studiez faimoasa ploaie acidă. Copiii vin şi ei să, ăă... să se joace pe plajă şi alte d-astea...

— Doamne, asta chiar o să fie distractiv, exclamă funcţionarul şi o privi pe Scout. Oricum ei nu poate să-i strice mai mult. Că tot vorbim de copii, nu văd decât unul. Ori eu sunt orb, ori tu nu ştii să numeri?

— Fiul meu s-a dus să folosească, ăă, facilităţile, răspunse Jai. Dar am documentele aici.

Funcţionarul le inspectă actele de identitate. Erau cele mai reuşite falsuri Jedi, dar Scout tot îşi simţea inima bubuindu-i în piept când îl văzu încruntându-se şi verificând actele în aparatul de control.

— Dacă vreţi ca droizii să vă fie reţinuţi şi cercetaţi nu aveţi decât să îi lăsaţi să umble neînsoţiţi.

— Totul este în regulă, sugeră Jai.

— Ei, na, imaginează-ţi ce uşurare pe mine, exclamă sarcastic funcţionarul şi le dădu actele înapoi. Urcaţi droidul pe cântar împreună cu bagajele, vă rog.

Scout tresări simţind o atingere pe umăr, iar când se întoarse îl văzu pe droidul julit pe care îl cunoscuse pe astronava Incertitudine Rezonabilă.

— Zgâriatule!

El îşi dădu capul pe spate într-un gest mustrător.

— Adică, Solis! Se corectă Scout. Te pui la bagaje?

— Este un fel de a spune, răspunse droidul. De fapt, mă întrebam dacă ai putea să îmi faci un serviciu.

Arătă spre terasa unde se servea mâncare, în sala de aşteptare de deasupra lor.

— Trebuie să mă întâlnesc cu un prieten acolo sus.

Nu durează mai mult de cinci minute să mergem până acolo, dar aparent Federaţia Comercială a atacat portul spaţial Greater Hub acum două zile şi ca urmare phindinezii au întărit securitatea pentru moment.

Scout se uită la el fără să înţeleagă.

— Ar trebui să umblu prin portul spaţial ca un droid neînsoţit, explică el.

— A! exclamă Scout. La asta nu mă gândisem.

— Phindar este renumit, printre alte lucruri, pentru biroul infracţiunilor comise de proprietatea inteligentă, care colectează cu entuziasm şi revinde relicve cu personalitate aşa cum sunt şi eu. Dar cum nu ţin deloc să fiu reţinut şi revândut, mă întrebam dacă ai vrea să mă însoţeşti până la locul de întâlnire?

Jai Maruk era ocupat cu aşezarea indignatului lor R2 pe cântar la ghişeul de bilete, dar Scout surprinse privirea celor trei ochi ai Maestrei Leem.

— Mergi, se învoi Granca zâmbitoare. Aşa o să faci o faptă bună pe ziua de astăzi. Şi adu-l pe fratele tău la întoarcere, dacă îl vezi.

Solis se înclină.

— Rămân foarte îndatorat.

Porniră împreună prin sala de aşteptare, Scout strecurându-se printre valurile de phindinezi cu droidul alături.

— Eşti acelaşi model ca droidul care pretinde că este slujitorul lui Whie, aşa este?

— Ai ochi buni.

— Ai fost cumva... Stai un pic. Droizii se ofensează?

— Nu în mod obişnuit, răspunse Solis ambiguu.

— Mm.

— Încearcă-mă.

— Păi, mă întrebam dacă ai fost, hm, dat la fiare vechi de proprietarul tău şi de aceea nu mai ai vopsea strălucitoare şi toate celelalte. Am o curiozitate morbidă faţă de astfel de treburi.

— Pe mine aproape erau să mă trimită la... să mă dea afară din şcoala pe care o urmez, adăugă ea grăbită.

— Nu am fost dat la fiare vechi. Deşii presupun că explicaţia ar fi că mi-am pierdut slujba.

Solis îi indică o scară şi porniră să urce amândoi spre terasa de la etaj.

— Amândoi am fost construiţi ca droizi slujitori, Fidelis şi cu mine.

— Droid personal aflat în serviciul stăpânului, îşi aminti Scout şi rânjii. Whie ne-a spus.

— Exact aşa. Am fost programaţi iniţial să executăm o serie destul de largă de... îndatoriri casnice. Fabricanţii de proprietăţi inteligente au descoperit că în cazul în care cineva deţine un model inteligent, îl echipează pentru un spectru larg de pricepere şi abilitate, apoi îl trimite în lume cu o sarcină care să solicite o anumită prevedere şi iniţiativă. Deci dacă îi permite cineva acestui model să trăiască, proprietatea are un obicei jenant de a-şi dezvolta o personalitate şi opinii proprii.

Scout nu înţelese dacă acest comentariu trebuia să sune ironic.

— În cazul nostru, din această cauză, fundaţia care stă la baza programării noastre este loialitatea, o loialitate faţă de cumpărător, care ne-a fost implementată în sistem.

— Numai că loialitatea nu s-a manifestat în ambele direcţii, spuse Scout, din moment ce înţeleg că familia ta te-a lăsat să pleci.

— Este un fel de a spune, acceptă Solis ajungând în capătul scărilor. Au fost asasinaţi.

Scout nu ştia ce trebuie să spună.

— A fost un mic război. Soldaţii şi-au croit drum în casă. Familia mea intenţiona să folosească un pasaj secret pentru retragere. Stăpâna mea m-a trimis să iau din seif bijuteriile familiei. Am spus că ar trebui să rămân să le asigur retragerea. Stăpâna mea m-a făcut prost şi a

invocat atunci protocolul special. M-am dus să iau bijuteriile, dar familia a fost trădată, iar pasajul secret nu mai era deloc atât de secret. Soldaţii i-au prins şi i-au împuşcat înainte să mă întorc. Când am ajuns, toată lumea era moartă. Am aruncat bijuteriile pe cadavre şi am plecat.

Un extraterestru chitinos şi înalt de un gen nedeterminabil se izbi de Scout şi ea îşi dădu seama că rămăsese în capul scărilor cu privirea pierdută.

— Stele! murmură ea o înjurătură. Ce s-a întâmplat cu soldaţii? Cei care ţi-au ucis familia?

— Nu îmi amintesc, răspunse Solis neafectat.

„Da, să ştii", se gândi Scout. Înghiţi în sec, întrebându-se oare cum se termina exact povestea droidului. Porniră din nou spre terasa unde se servea mâncare, iar fata se trezi că priveşte mai atentă găurile şi juliturile din carcasa de metal a droidului, întrebându-se câte dintre ele reprezentau uzura obişnuită şi câte trebuiau să provină de la focuri de blaster, proiectile perforante sau lame vibratoare.

— Fidelis are încă o familie, dar în afară de acest lucru sunteţi cam la fel?

— Deloc. Familia mea a fost ucisă cu mai mult de două sute de ani standard în urmă. Dacă ai fi avut o soră geamănă, ceea ce este foarte posibil să ştii, cât de diferit ar fi evoluat viaţa ei de a ta, în doar un deceniu?

— Două sute de ani?! întrebă Scout cu ochii aproape ieşiţi din orbite. Dar cât de bătrân eşti?

— Mai tânăr decât R2-ul tău, răspunse droidul cu o privire pătrunzătoare deloc confortabilă.

Scout se calmă dintr-o dată, deşii se simţea un pic neliniştită.

Ajunseră în zona circulară a meselor unde se servea de mâncare. Whie, care se presupunea că intrase în camera de igienizare, stătea de fapt la o masă cu Fidelis, ascultându-l cu capul plecat.

— Hei! îl strigă Scout. Ce faci aici?

Whie tresări brusc cu o mişcare involuntară şi vinovată.

— Nu este treaba ta, se răsti el. Stau de vorbă. Am voie.

— Nu este treaba mea?! Mi s-a părut mie sau tocmai am auzit vorbele acestea ieşind din gura Sfântului Whie? Ba este treaba mea dacă te prind vorbind cu străinii după ce ne-ai minţit. Sau ai uitat cumva cine îţi este adevărata familie?

Scout vorbise cu buzele strânse, arătând din cap către sala de aşteptare de dedesubt, acolo unde Jai se muncea să numere creditele cu care cumpăra biletele pentru Vjun.

— De unde stau eu pare că ne întreţinem la fel, contraatacă Whie când îşi reveni.

Dar îşi revenise într-un fel ciudat, totuşi, încă mânios şi defensiv. La cât de repede se enerva Scout de obicei, era ceva atât de ciudat în toată situaţia prezentă încât chiar îi venea teribil de greu să îşi stăpânească mânia.

— Ce ai astăzi? îl întrebă ea realmente stupefiată. Te-ai comportat ciudat toată ziua. Nu vreau să te scot din scorburica în care te ascunzi. Să fiu sinceră, nici nu ştiu dacă te pot scoate din lumea ta. Am fost doar surprinsă, atâta tot. Ce se petrece aici?

— Ai întârziat, îi spuse în treacăt Fidelis lui Solis.

Droidul uzat dădu din umeri. Întârziat? Se gândi Scout. Întârziat pentru ce?

Un mic pluton de phindinezi înarmaţi şi echipaţi în uniforme alb-albastre năvăliră în sala de mese purtându-şi ameninţător carabinele cu laser. Căpitanul lor, un phindinez cu faţa dură şi cu însemne de grad pe umăr, era singurul care îşi ţinea carabina atârnată la spate.

— Rămâneţi perfect calmi, îi instrui el pe cei de la masă. Sunt Maiorul Quecks, ofiţer SPCB din Portul Spaţial Phindar. Am primit un raport despre existenţa în staţie a

unui droid neînregistrat extrem de periculos.

Se uită spre Fidelis.

— Fabricantul, modelul şi numărul de serie, te rog.

— Stăpâne? îi ceru Fidelis ajutorul din priviri lui Whie.

Whie se uită siderat.

— Sunteţi proprietarul acestui droid? lătră scurt căpitanul.

— Da, răspunse Fidelis pentru Whie.

— Nu! se împotrivi Whie. Despre ce este vorba? Voi cine sunteţi?

— Echipa tactică a biroului infracţiunilor comise de proprietatea inteligentă, remarcă Solis. Poartă cu ei blastere standard şi anihilatoare de reţea neurală.

Atenţia echipei tactice se mută pe droidul uzat şi nevopsit.

— Acesta este cu mine, interveni Scout.

— Rămâne să determinăm dacă este aşa. Purtaţi vreunul dintre voi arme? îl întrebă apoi Maiorul Quecks pe Whie.

„Nu te uita la mine”, se gândi Scout ştiind că Whie aşa va face. Nu te uita în altă parte, minte-i pur şi simplu.

Whie se uită la ea.

— Scout?

— Doar nu ai uitat să îţi dai tunul cu laser la bagaje, frăţioare!

— Cât îmi place că ai simţul umorului, remarcă sarcastic Quecks. Noi ăştia din securitate adorăm glumele cu tunuri de laser purtate de extratereştri juvenili care călătoresc împreună cu droizi periculoşi. Sunt favoritele noastre.

Soldaţii strânseră paturile carabinelor mai puternic. Scout îl privi în ochi pe maior şi îşi concentră Forţa cât putea de bine.

— Nu, nu purtăm nici o armă, aşa este, Whie?

Whie îşi mări pupilele şi îi urmă exemplul lui Scout.

— Nu, domnule. Suntem doar copii, explică el.

Chiar şi Scout, care ştia că avea sabia de lumină ascunsă sub pelerină, vedea cât de absurd era ca un maior să se ia de doi copii atât de inocenţi. Cei opt soldaţi din spatele lui se uitară împrejur şi lăsară carabinele în jos.

Phindinezul se relaxă încet-încet. Braţele lui erau atât de lungi încât palmele, atunci când le ţinea atârnând pe lângă corp, aproape că îi atingeau gleznele.

— Foarte bine atunci. Rămâneţi aici la masă împreună cu droizii, vă rog, până când vă vom anunţa că este totul în regulă.

În mijlocul ultimei fraze a maiorului, Fidelis îşi lăsă capul într-o parte, ca şi cum ar fi ascultat nişte zgomote îndepărtate. Imediat Solis făcu la fel.

— Ce este? întrebă Scout nerăbdătoare. Ce s-a întâmplat?

— Ideea securităţii portului spaţial, remarcă Solis, este că trebuie să ţină pasagerii departe de personalul astronavelor.

Acum chiar şi Scout putea să distingă împuşcături distante cu armele de laser şi mirosul ozonului ars de explozii.

— În loc să fie în acest caz invers, încheie droidul.

Într-un nor de metal şi ceramică de înaltă tehnologie, un pluton de droizi de luptă năvăli pe coridorul dinspre zona de îmbarcare, trecu de liniile de securitate şi se desfăcu în poziţie de luptă cu întreg arsenalul de lame, blastere, lansatoare de grenade şi alte arme pe care Scout nici măcar nu le cunoştea. Droizii înşişi erau mai înalţi cu jumătate decât oamenii, construiţi ca nişte exoschelete ascuţite şi îşi ţineau capetele ţuguiate precum vârful ascuţit al unei seceri. Luminile fluorescente ale portului spaţial se reflectau de pe fiecare suprafaţă mortală.

Mulţimea amestecată de nativi phindinezi şi călători

galactici care treceau în acel moment prin portul spaţial se opriră secunde bune, zgâindu-se transfiguraţi la acele maşinării care aduceau moartea şi care se deschiseseră asupra lor. O serie de bipuri alarmante rupse tăcerea sălii.

— Ia uite la ei, observă sec Solis. Au activat detectoarele de metal.

Apoi se declanşă măcelul.

Două lame gemene de lumină apărură atunci când Maestrul Maruk şi Maestra Leem îşi scoaseră săbiile de lumină, pregătindu-se să respingă proiectilele de energie din blasterele droizilor de luptă. S-a dus deghizarea noastră, se gândi Jai Maruk.

— Nu intraţi în panică! strigă el, punându-şi Forţa în voce pentru a genera un ton de comandă absolută.

În astfel de momente, civilii puteau fi la fel de periculoşi pentru ei ca şi droizii de luptă, considerând că ar fi aflat degrabă rostul acelei adunări de bun venit. Să fi fost o ambuscadă pregătită de trădătorul Dooku sau pur şi simplu ghinion?

— Lăsaţi-vă în jos şi căutaţi ieşirile!

Mulţimea terifiată, ţinută din scurt într-un fel de ordine cu forţa voinţei lui, se aplecă pe vine şi sutele de călători porniră ca nişte păianjeni-gândaci către lateralele marii săli principale, dispărând în interiorul magazinelor de cadouri, alergând spre turbolifturi sau înghesuindu-se în camerele de igienizare în căutarea unui ascunziş cât de mic.

Şase dintre droizii de luptă ocupară flancurile, doborând corpurile călătorilor în drumul lor, pentru a porni foc încrucişat împotriva lui şi a Maestrei Leem.

— Super droizi de luptă Ohma-D'un? întrebă ea.

Jai Maruk dădu din cap şi o corectă.

— Droizi asasini ai Confederaţiei! strigă el să se facă auzit în gălăgia sălii.

Îi recunoscuse dintr-un raport al lui Anakin

Skywalker după misiunea întreprinsă pe Jabiim. Inamicii lui Anakin erau dotaţi cu armamentul standard – de obicei un blaster de mână şi unul de rezervă montat pe umăr. Plutonul acesta însă avea un arsenal mult mai sofisticat – pe lângă blasterele montate din fabricaţie, văzu şi lansatoare de săgeţi perforante, grenade sonice, două aruncătoare de flăcări, chiar şi două tuburi goale, groase, despre care credea cu convingere că sunt prototipuri tactice ale unor raze tractoare.

Un echipament pregătit special. Exact armele cu care ţi-ai dota droizii de luptă dacă ai porni la vânătoare de Jedi, mai ales când ai auzit despre ei că sunt foarte buni la devierea proiectilelor de blaster, se gândi Jai ameninţător.

Doi dintre droizii asasini ridicară şi acţionară nişte aparate care semănau cu două antene parabolice, nu mai largi decât nişte farfurii de mâncare. Un tunet instantaneu explodă în ţeasta lui Jai – o erupţie dureroasă de sunet, agonizant de tare, îi sparse timpanele şi îl făcu să cadă în genunchi. Zgomotul era stupefiant – suficient de tare încât să răstoarne mica unitate R2; atât de tare încât forţa brută a asaltului sonic îl lovi pe Jai ca o rangă în faţă. Maks Leem scăpă sabia de lumină din mână. Gura îi era deschisă şi probabil că urla de durere, dar Jai nu o putea auzi. Bănui că nu va mai putea auzi nimic foarte mult timp de acum încolo.

Concentrează-te.

Nu putea să gândească nimic. Capul i se frângea în felii, oasele ţestei vibrau precum cioburile de porţelan spart. Arme sonice – citise rapoarte despre ele, dar nimic nu îl putea pregăti pentru aşa ceva.

Ceva umed pe grumaz. Sânge. Sângele începea să îi curgă din urechi.

Concentrează-te.

Un şuvoi de energie trecu printre el şi Maks Leem atunci când raza tactică tractoare lovi unitatea R2 şi o

aruncă în aer ca pe un cazan de tablă spulberat de un glonţ tras dintr-un aruncător. Apoi raza se egaliză şi coborî spre podea carcasa unităţii R2 strânsă puternic într-o menghină electromagnetică.

Droizii ştiau că Maestrul Yoda era înăuntru.

Pe el îl vânau deci.

Lângă Jai, Maestra Leem îşi întinse mâna. Buzele i se retrăseseră pe maxilarul lung, într-o grimasă de concentrare. Sabia de lumină îi zbură înapoi în palmă. Cu o singură lovitură tăie capătul unuia dintre stâlpii de metal de care erau legate benzile care delimitau rândurile de acces. Bucata de metal sări în sus. Granca o prinse cu cealaltă mână, se răsuci şi o azvârli cu precizie într-una dintre parabolele proiectoarelor sonice. Antena explodă într-o ploaie de scântei.

Jai nu putea spune dacă celălalt proiector sonic mai producea zgomotul acela infernal. Deocamdată partea auditivă a creierului său avea o siguranţă arsă – totul se întâmpla rapid, dar în tăcere, într-un final senzaţia de cioburi din ţeastă se domoli, iar el reuşi să îşi găsească un punct de calm, ca un centru de linişte şi pace în mijlocul unui maelstrom. O viaţă întreagă de antrenament puse stăpânire pe simţurile lui şi începu să alerge, să sară, să se răsucească în aer printr-o furtună de săgeţi perforante care îi deschiseră zeci de răni în corp. Totul clar precum cristalul, dar în tăcere, ca şi cum se întâmpla în spatele unui panou de transparoţel. Curios de impersonal în acest moment: ultima bătălie din viaţa lui.

Ateriză în faţa droidului care ţinea cel de-al doilea proiector sonic, iar sabia lui de lumină îl ciopli într-o ruină fumegândă.

Terminalul portului spaţial devenise un pandemoniu de urlete şi ţipete. Mulţimea, văzându-l pe Jai prăbuşit în genunchi şi cu sângele ţâşnindu-i din urechi, îşi pierduse subit ordinea aparentă, iar oamenii se îmbulzeau prin

sala de aşteptare ca nişte mermyni fugind dintr-un cuib în flăcări.

La nivelul următor, în zona sălii de mese, Scout îşi mută privirea de la tot balamucul acela şi începu să se gândească din nou.

— Hei, domnule Maior! îi strigă ea comandantului SPCB. Cei de acolo arată ca o Proprietate Inteligentă destul de periculoasă. Deschideţi focul!

Soldaţii trupei tactice se uitară indecişi spre Maiorul Quecks. Unul dintre ei îşi aduse carabina în poziţie de tragere şi ochi spre sala de aşteptare de dedesubt. Un droid asasin al Confederaţiei îl observă imediat şi o jumătate de secundă mai târziu militarul se prăbuşi în faţă cu un crater arzând acolo unde mai devreme avea capul. Maiorul Quecks se uită lung la cadavru.

— Ajunge, exclamă el nesigur.

Îşi scoase anihilatorul de reţea neurală de la şold şi îi acoperi pe Solis şi Fidelis cu o mână tremurândă.

— Luaţi unităţile acestea în custodie şi retrageţi-vă până când ne vin întăriri.

— Pare a fi o idee bună, spuse Solis. Cu excepţia primei părţi.

Urmă o serie scurtă de mişcări, incredibil de rapide, ca focul automat al unui blaster, şi brusc maiorul îşi privi degetele rupte ale mâinii drepte din care anihilatorul neural trecuse în posesia lui Solis.

— Vrei să trăieşti? îl întrebă droidul.

— D-d-da!

— Şi eu, adăugă droidul şi fărâmă arma în bucăţele.

Nu strânsese încet, forţând metalul să se îndoaie şi să se rupă. Fusese o mişcare instantanee şi fără nici un efort, ca şi cum anihilatorul căzuse sub talpa gigantică a unui transportor AT-PT.

Militarii din trupa de intervenţie cedară şi se împrăştiară care încotro.

Încă un pluton de droizi asasini mărşăluia pe

culoarul dinspre terminalurile de andocare. Câteva lumini de avertizare şi sirene de alarmă îi salutară în timp ce treceau prin detectoarele de metal în două grupe de câte patru. Între ei umbla o femeie cheală cu ţeasta tatuată. Zâmbea în timp ce se apropia de zona de conflict. Numai că nu era deloc un zâmbet frumos.

Cei optsprezece droizi asasini – cantitatea completă pe care Ultimul Apel o putea transporta în calele de la bord – se regrupară acum în patru subgrupe distincte. Patru dintre ultimii veniţi rămaseră cu Asajj. Alţi patru se despărţiră de ceilalţi şi urcară scările pentru a asigura terasa şi zona de mese. Alţi cinci se angajaseră în luptă directă cu cei doi Jedi, chiar pe locul unde cel pe care îl doborâse Jai zăcea într-un morman de fiare fumegânde. Doi controlau raza tractoare, ţinând unitatea R2 fixată pe podea la o distanţă sigură de grup, în timp ce alţi doi se apropiaseră suficient de mult încât să detoneze grenadele sonice la câţiva centimetri de carcasa droidului. Grenadele explodară cu o vibraţie perforantă, unduind podeaua sub R2 şi strâmbându-i carcasa.

Era ceva neplăcut în toată treaba aceea, simţea Ventress. O parte din ea ar fi vrut să se angajeze direct în luptă cu bătrânul Jedi: Asajj Ventress şi Maestrul Yoda, hanger de lumină contra sabie de lumină, câştigătorul ia totul. Dar Dooku, deşii un om elegant cu un profund simţ estetic, nu confunda niciodată calitatea cu eficienţa şi nu accepta niciodată stilul în locul substanţei. Acum era vorba să îl ucidă pe Yoda, şi dacă actul în sine devenea brutal şi un pic superficial, era oricum mult mai de preferat decât să îi acorde chiar şi cea mai mică şansă de a rămâne în viaţă.

Şi totuşi, nimic nu făcea partea următoare extraordinar de plăcută. Asajj nu se dădea în vânt deloc după standardele obişnuite, dar nici nu avea chef să privească ce putea face o pereche de grenade sonice cu mulţi decibeli unui corp bătrân închis într-o astfel de

carcasă de metal – dacă într-adevăr bătrânelul acela mic supravieţuise exploziei sonice şi trântei pricinuite de raza tractoare. Dar actul trebuia dus la bun sfârşit. Flancată de gărzile sale, Asajj se apropie de unitatea R2, îşi activă cele două hangere de lumină şi desfăcu metalul carcasei din câteva tăieturi largi, astfel încât să cadă în bucăţi, ca petalele unei flori în adierea vântului.

Era un moment dramatic de nepreţuit, stricat în totalitate de surpriza neplăcută de a descoperi carcasa goală.

Asajj clipi de uimire. Acolo unde ar fi trebuit să fie fundul unităţii R2 se vedea o gaură perfect circulară. Yoda îşi tăiase un capac de ieşire prin podea şi se aruncase în bezna hangarului de dedesubt, acolo unde se parcau astronavele.

Ventress mârâi ca o panteră de nisip căreia îi scăpase prada şi tăie repede o gaură mai mare în podea pentru a le permite droizilor asasini să treacă prin ea.

— Intraţi imediat dedesubt! se răsti ea.

Primul dintre droizii care o flancau sări prin gaură cu picioarele înainte şi dispăru în întuneric. Se auzi o izbitură metalică. Apoi o străfulgerare. Câteva scântei săriră prin gaură, urmate de alte câteva izbituri şi o cădere.

Tăcere.

— Droidul Asasin A-Şapte-Şapte, raportează! ceru conducătorul plutonului de droizi asasini cu vocea sa mecanică.

După o scurtă pauză, căpăţâna lui A77 sări prin gaură, lovi podeaua cu un zgomot metalic şi se rostogoli câţiva paşi mai încolo.

Asajj studie capul, apoi îi trase un şut furioasă, azvârlindu-l de-a lungul sălii. Inspiră adânc.

— Prea bine atunci. Cred că va trebui să facem o gaură mult mai mare.

Timpul trecea încet pentru Maks Leem. Sângera din

zeci de mici tăieturi produse de ploaia de săgeţi perforante aruncate de droizii asasini. Nici o rană nu era severă, dar trebuia să pareze mai întâi lamele aruncate spre ochi, timp în care ceilalţi o nimereau cu o altă ploaie de proiectile metalice. Devenise o ţintă mişcătoare deja, nu mai era împietrită de generatoarele sonice, dar lansatoarele de săgeţi perforante constituiau o armă bine aleasă – imposibil de blocat complet, dificil de evitat total. Iar săgeţile perforante erau destul de uşoare încât droizii nu trebuiau să îşi facă griji că o prinseseră într-un foc încrucişat; proiectilele minuscule se loveau şi săreau din exoscheletele lor de transparoţel, lăsându-le doar mici julituri. Pentru carne şi sânge pericolul era considerabil mai mare. Mai devreme sau mai târziu, dacă Maks avea ghinion, o ploaie de săgeţi perforante avea să îi nimerească tendoanele din spatele genunchilor sau de la gleznă, iar atunci situaţia va deveni foarte dificilă.

Se simţea înceată. Parcă nu era în formă suficient. Acum, în claritatea luptei, era evident pentru ea că ura pe care o manifesta faţă de război îi generase o rezistenţă subconştientă la toată ideea de luptă. Se antrenase, sigur că se antrenase. Dar nu suficient – nu suficient pentru acest scenariu complet nou, în care adevărata chemare Jedi fusese viciată, iar ei transformaţi din apărători ai păcii în nişte mercenari.

Făcu un salt înalt, primind o ploaie de săgeţi chiar într-o parte, şi ateriza ca un tunet, cu sabia de lumină izbind ca un fulger. Căpăţâna droidului asasin i se oferea pe tavă, numai să o despice, dar nu îşi putea permite deocamdată acest lux. Tăie în schimb braţul, apucându-l în cădere. Îl prinse şi trecu mai departe pe lângă droidul surprins de atac, deschizând focul cu blasterul încă ataşat de el, degetele apăsând ghearele de metal pe trăgaci. Un foc, al doilea, al treilea, în spatele droidului care trăgea asupra lui Jai Maruk, fiecare puls de energie lovind în acelaşi punct până când armura explodă din

interior.

Focul izbucni precum sângele prin gura şi ochii maşinăriei.

În mijlocul măcelului Jai părea parcă mai fericit, se simţea ca acasă, de parcă violenţa ar fi fost elementul său natural, iar acest moment părea aşteptat de foarte mult timp. Faţa îi era brăzdată de stropi de sânge, dar îi zâmbi scurt şi îşi împunse sabia de lumină prin pieptul altui droid asasin. Şi-ar fi dorit să simtă şi ea acea bucurie. Un pic din savoarea nebuniei luptei n-ar fi stricat, dar ea nu era construită în acest fel. Cu cât încerca să îşi păstreze stăpânirea de sine tipică Jedi, tristeţea începea să erupă din sufletul său, curgând prin sutele de tăieturi care îi pătau pelerina.

O altă ploaie de săgeţi ucigaşe o nimeri din spate şi se prăbuşi cu un genunchi în podea.

— Haide! ţipă Scout. Trebuie să îi ajutăm!

Se prinse cu mâinile de balustrada de la marginea de deasupra sălii de aşteptare şi încercă să sară peste ea, doar că muşchii gândeau mai repede decât creierul şi nu se simţeau pregătiţi să rişte o cădere de opt metri. Se răsuci şi se uită la Whie.

— Du-te tu pe aici, tu poţi să sari. Eu am să cobor pe scări; oricum este mai bine dacă apărem din direcţii diferite. Solis, tu vino cu mine!

— Nu, răspunse scurt droidul.

Scout se întoarse.

— Poftim?

Droidul ridică din umeri.

— Nu este lupta mea.

— Dar prietenii mei mor acolo!

— Animalele mor. Asta vi se întâmplă vouă. Maşinăriile, în schimb, funcţionează atâta timp cât sunt păstrate în stare bună. În tabloul general, viaţa mea ar părea nesemnificativă, dar m-am străduit din toate puterile şi cu toate schemele timp de patru sute de ani

standard să înşel moartea. M-am ataşat prea mult de propria-mi existenţă şi nu o voi risca pentru ceva atât de fără sens cum este amânarea inevitabilului sfârşit al cărnii.

Expresia de furie necontrolată de pe faţa lui Scout se pierdu treptat într-un dezgust.

— Dacă aceasta este ideea ta despre viaţă, eşti bine-venit să o trăieşti.

Fidelis tremură, aprobând-o din toată inima.

— Lipsă şocantă de valori, exclamă el într-un limbaj protocolar. Există câte unul ca el în fiecare serie ieşită de pe linia de producţie.

Scout îşi păstră respiraţia pentru luptă şi alergă spre scări.

În spatele ei, Whie puse o mână pe balustradă, trecând în revistă lupta care se desfăşura jos pentru a decide unde i s-ar fi terminat saltul. Patru dintre droizii veniţi mai târziu îşi croiau drum spre scări. Foarte bine – dacă lupta avea să vină spre ei, cu atât mai bine. Putea să alerge de-a lungul balustradei, să facă un salt în aer şi să sară în spatele ultimilor doi. Spera ca elementul surpriză să îi dea ocazia lui Scout să le producă distrugeri celor doi din faţă.

O bandă de oţel i se închise peste încheietura mâinii. Se uită nedumerit. Mâna lui Fidelis îl prinsese de încheietură, fixând-o de balustradă atât de eficient de parcă era bătută în cuie.

— Ce te-a apucat?

— Nu eşti în siguranţă, îi spuse Fidelis.

— Dar...

— Nu am aşteptat zece ani în afara Templului doar ca să te las să îţi dai viaţa fără rost pentru a apăra doi Jedi depăşiţi numeric, spuse droidul ca şi cum ar fi explicat ceva unui copilaş. Dacă droizii nu reuşesc să îi doboare, atunci o va face Asajj Ventress.

— Eşti nebun!

Whie îşi duse cealaltă mână spre sabia de lumină, dar droidul i-o fixă şi pe aceasta la fel de puternic.

— Nu, Stăpâne. Doar raţional.

Whie o auzi pe Scout strigând:

— Vin şi eu, Maestre Maruk!

O clipă mai târziu coborî ca o furtună pe scări, atacându-i pe toţi patru deodată, cu sabia de lumină activată în mâini. Oare îşi dăduse seama că urma să se confrunte cu o grupă formată din patru droizi asasini?

— Uite ce este, şuieră el, dacă sunt Stăpânul tău, trebuie să faci ceea ce îţi spun, corect?

— Ei! ciripi Fidelis. Acum ne apropiem mai bine. Admiţi deci că eşti Stăpânul meu?

— Da, da! Orice spui tu, dar acum trebuie să mă laşi să mă duc.

— Mult mai bine, spuse Fidelis satisfăcut. Dar trebuie să îţi spun, domnule, în capacitatea mea de consilier, care nu este o parte puţin considerabilă a rolului pe care îl am de slujitor personal, că implicarea în cursul acestei lupte nu este o acţiune pe care v-o recomand. Şansele sunt prea mici, domnule. Mult prea mici.

Scout se grăbea deja către mijlocul scărilor când se trezi faţă în faţă cu patru droizi asasini dotaţi cu arsenalul standard la doar zece metri distanţă, dar apropiindu-se rapid. Se opri brusc, căutându-l în jur pe Whie. Privirile li se întâlniră şi ea se uită la el cum stă încă la adăpost pe terasă, cu o expresie de surpriză amestecată cu furie şi teamă copleşitoare.

Dacă ea ar fi murit, îşi dădu Whie seama, privirea aceea l-ar fi urmărit pentru tot restul vieţii.

Scout şi droizii se priviră timp de câteva bătăi de inimă. Apoi fata pivotă pe călcâie şi o luă la fugă înapoi în sus, ferindu-se şi sărind într-o parte şi în cealaltă pentru a evita proiectilele de laser care fulgerau şi loveau în jurul ei.

— Îmi cer iertare, spuse Fidelis, dar consider că a vă da sfaturi face parte din îndatoririle mele.

— Lasă-mă să plec! se rugă Whie.

Fidelis ezită, prins între ordin şi datorie.

— N-am s-o fac, răspunse Fidelis liniştit.

Dar momentul de indecizie fusese suficient. Whie îşi folosi Forţa pentru a deschide degetele droidului din încleştare, sări în sus şi alergă pe balustradă până la marginea scărilor.

— Vin şi eu, Scout!

Fata se întoarse, cu atenţia distrasă doar pentru o clipă la auzul numelui său. Un proiectil de laser o atinse şi Scout căzu şi se întinse pe trepte.

8

Puntea docului de andocare se afla în burta slab luminată a portului spaţial Phindar. Astronavele de capacitate mare – transportoarele comerciale, feriboturile de pasageri, navele militare pentru trupe – rămâneau în afara portului, folosind pasarele extensibile pentru debarcarea pasagerilor. Astronavele mai mici, de la cele de marfă cu un singur pilot până la iahturi luxoase de până la treizeci de pasageri, intrau prin cleştii porţilor pentru a andoca în hangarul dinăuntrul portului. După ce se fixau de puntea de ranforsare, aşteptau ca aerul şi presiunea să revină într-un ciclu normal în interiorul hangarului, apoi lăsau droizii piloţi să le parcheze automat conform planurilor de zbor aprobate. Asajj Ventress, preferând un loc lângă porţi pentru a putea decola mai repede, alesese să nu folosească serviciul de andocare. De fapt, un morman de nituri, pompe de ulei, bucăţi de metal şi bălţi de lubrifiant încins erau tot ce mai rămăsese din droizii de serviciu.

Camerele de supraveghere atârnau de tavan ca nişte ochi smulşi din orbite, nişte resturi de cabluri înnegrite de fum având la capăt globuri sparte de sticlă fumegândă. Dacă ar mai fi funcţionat, ar fi înregistrat două siluete remarcabile apropiindu-se una de alta. Dintr-o parte, trecând rapid printre astronavele parcate, venea Maestrul Yoda cu lumina verde a furiei luptei strălucind ameninţător în ochii mici.

Yoda – un Yoda diferit – cobora şi el pe scară din carlinga Ultimului Apel. Acest Yoda arăta cât se poate de rău, obosit, învineţit, murdar şi deshidratat. Gleznele şi încheieturile mâinilor îi erau încă legate, iar o ureche i se desprinsese, atârnând trist într-o parte a capului,

fluturând dezordonat şi necontrolat.

Primul Yoda îşi ridică sabia de lumină ca un baston de semnalizare şi studie silueta obosită care îl parodia.

— Hm, pufni el. Obosit şi epuizat arăt!

— Pe toate stelele! croncăni Palleus Chuff. Sunt eu! Adică, tu!

Undeva în întunericul distant apăru o lumină, urmată de o serie de zgomote: unul, doi, trei, patru droizi asasini cădeau opt metri de la nivelul sălii de aşteptare în adâncul hangarului de andocare.

— Acum doi ca noi suntem, mormăi Yoda. Curând fi-vom zero, pentru că dacă să ne mişcăm repede nu reuşim.

Îşi flutură degetele şi Palleus Chuff se uită uimit cum legăturile de la încheieturi şi de la glezne se desfac singure. Ţipă când ultimele bucle de bandă se dezlipiră de pe piele, smulgând şi câteva smocuri de păr.

— Poate ciupeşte, adăugă Yoda.

Paşi de metal clămpăniră spre ei în beznă.

— Este Ventress! exclamă Chuff. A venit aici să te ucidă pe tine. Pe mine m-a luat prizonier gândindu-se că eram tu, dar a aflat cumva că urma să ajungi aici şi a venit pentru cel adevărat. A greşit la calcule totuşi.

Gâfâi triumfător.

— M-a lăsat singur în astronavă. Nu s-a gândit că pot să îi produc stricăciuni, o nu! Nu Chuff, bietul actoraş. Dar i-am programat oribila astronavă să se autodistrugă!

Un proiectil de laser lumină brusc întunericul ca un fulger. Yoda îl respinse fără efort.

— Autodistrugă?

— Da! Am făcut acelaşi lucru în Jedi! Actul al treilea, scena a doua, atunci când scăpai de urmărirea tholinezilor...

Chuff făcu o pauză.

— Nu crezi că ai putea să stingi sabia aceea? Parcă atrage toate...

Yoda folosi Forţa să se ridice amândoi în aer peste Ultimul Apel înainte ca o ploaie de săgeţi perforante să se năpustească asupra lor şi să ciupească scutul metalic al astronavei.

— Potrivit asta să explodeze? întrebă Yoda din nou.

— Da. Am reglat cronometrul să pornească hipermotoarele...

Palleus Chuff se opri.

— Deşii, să ne aducem aminte, în Jedi! Astronava se afla în spaţiu deschis, iar tu aveai la dispoziţie un modul de salvare. Crezi că dacă motoarele Ultimului Apel pornesc şi accelerează într-un hipersalt aleator din interiorul staţiei spaţiale este un lucru rău?

Era greu să citeşti exact expresia de pe faţa Maestrului Jedi în străfulgerările proiectilelor de laser care îi atacau continuu, dar Chuff, care studiase imagini cu Yoda timp de luni de zile, îşi dădu seama că toate cutele bătrânului Jedi sugerau o ameninţare adevărată.

La nivelul principal, Whie sări de pe balustrada terasei cu un urlet puternic, sperând să îi distragă astfel atenţia droidului asasin care ţintea cu lansatorul de săgeţi perforante spre Scout. Droidul se întoarse, ţeava mitralierei începu să scuipe foc şi o ploaie de trasoare ascuţite ca nişte lame izbi aerul în direcţia lui Whie. Băiatul se răsuci, folosind Forţa pentru a respinge şuvoiul de metal ucigător spre tavan. Acceleraţia gravitaţională artificială din interiorul staţiei spaţiale avea o valoare destul de mică, doar 0.69G, mărind astfel senzaţia de plutire graţioasă a băiatului. Coborî furtunos cu sabia de lumină activată într-o spirală verzuie. Cei patru droizi de pe scări se împrăştiară: doi se retraseră sub atacul lui Whie iar ceilalţi doi se aruncară în sus spre Scout. Unul se întinse să îi apuce glezna, vrând să o frângă în mâna sa de metal, dar nu reuşi decât să şi-o piardă de la încheietură sub lovitura piezişă a sabiei ei de lumină.

Droidul îşi ridică braţul schilodit. Scântei săreau din

motoraşe şi cabluri. Scout fandă spre el, încercând să îi înfigă sabia de lumină prin armura pieptului, dar el se răsuci într-o parte, lăsându-i lama să treacă pe lângă el, apoi se întoarse spre ea cu o lovitură fantastic de dură care i-ar fi smuls capul de pe umeri dacă braţul ar mai fi avut ataşat la capăt pumnul de metal. Aşa, trecu doar pe lângă faţa ei, şuierând şi aruncând scântei.

Anii de antrenament cu Palma de Fier îşi făcură efectul. Lăsând fără să ezite sabia de lumină să cadă la pământ, apucă ciotul care încercase să o lovească, îl trase lângă corp şi îşi lăsă toată greutatea într-o răsucire în sens invers în josul scărilor, folosind momentul inerţial al droidului pentru a-i propti corpul masiv peste balustradă. Păru să rămână atârnat în spaţiu, apoi plonjă şi se izbi puternic de podeaua aflată la şase metri mai jos.

— Frumoasă aruncare, o gratulă o voce metalică.

Scout se întoarse exact în momentul în care cel de-al doilea droid îşi înfigea mâna metalică în gâtul ei.

Maks Leem zăcea gâfâind pe podeaua sălii de aşteptare, sângerând din sute de răni. Sabia ei de lumină rămăsese acolo unde o scăpase atunci când ultimul puls de rachete perforante îi zdrobise mâna în care îşi ţinea arma.

Doi droizi asasini mai rămăseseră din cei şase care fuseseră însărcinaţi să îi anihileze pe ea şi pe Jai Maruk.

Călătorind incognito prin portul spaţial, ea şi Jai nu purtau vreo armă cu care să poată deschide şi ei foc la distanţă, astfel că oponenţii lor beneficiaseră de acest avantaj. Droizii de luptă mai proşti ar fi şarjat cu tot arsenalul de arme disponibil; aceşti super droizi asasini însă stătuseră confortabil în afara razei de acţiune, foarte mulţumiţi să tragă de la distanţă şi protejându-se în spatele agenţilor de bilete sau ofiţerilor de securitate pe care îi prinseseră încercând să fugă din calea lor. Foarte bună programare, foarte bună instruire tactică sau poate

amândouă.

Droidul care o doborâse în cele din urmă îl aruncă pe pilotul cu care se proteja şi se apropie la cinci metri. Nu mai aproape, bineînţeles. Sângele curgea printre cei trei ochi ai Grancei care se uita după sabia de lumină. Nu era sigură dacă avea rost să o tragă înapoi cu ajutorul Forţei. Oricum ar fi trebuit să se lupte cu mâna stângă, iar droidul nemilos ar fi stat departe, aşteptând oricât era nevoie ca ei să îi vină sfârşitul.

— Vei fi dezasamblată, remarcă el şi îşi ridică blasterul.

— Ştiu, răspunse Maks. Dar nu de tine.

Şi îşi folosi Forţa pentru a executa rapid două strânsori succesive: prima, şi cea mai grea, să îi preseze generatorul blasterului. Această strânsoare a fost dificilă, dar odată ce a reuşit să închidă gura metalică a generatorului de laser, să apese trăgaciul şi să îl ţină strâns a fost doar o joacă de copil.

Blasterul explodă, smulgându-i braţul droidului şi aruncându-l cu totul pe spate.

Apoi făcu acelaşi lucru şi cu blasterul de calibru mare montat pe umăr. A doua explozie îi sparse pieptul, aruncând bucăţi de metal în toate direcţiile.

Jai Maruk se întoarse la auzul primei explozii,rânjind triumfător. Când se produse şi a doua explozie, era deja pregătit. Îşi folosi Forţa şi preluă suflul, ghidând fragmentele topite din droidul explodat ca pe nişte ghiulele drept în corpul celui de-al doilea droid asasin care îl chinuia pe el. Impactul trânti maşinăria de perete, căscând un găuroi în placa de transparoţel. Jai folosi Forţa în continuare pentru a ţine droidul fixat acolo şi alergă spre el. Mânat de o furie aflată la marginea părţii întunecate, sabia lui de lumină străluci şi căzu într-o tăiere puternică, ciopârţind droidul asasin în două jumătăţi fumegânde.

Rămase deasupra inamicului său, răsuflând din greu

şi horcăind adânc din gâtlej. Avea gura plină de sânge. Scuipă. Era doar o maşinărie, îşi spuse. O unealtă. Inamicul său real era mintea care îi adusese şi îi instruise pe aceşti ucigaşi.

O singură pereche de palme îi aplaudă moale reuşita în complexul aproape pustiu.

— Excelent, Jedi! se auzi o voce sarcastică.

Maestrul Maruk se întoarse încet. Imensa sală de aşteptare era aproape goală. O mână de oameni se ascunseseră terifiaţi în spatele ghişeelor de bilete şi după caruselele de bagaje. Dincolo, lângă oficiul de informaţii, Maks Leem se lupta să se menţină pe genunchi. Stropi din sângele ei pătau dalele podelei împrejurul său, pete roşii pe fond alb. Cele cinci forme ale droizilor asasini pe care îi distruseseră zăceau inerte în mijlocul sălii de aşteptare. Cel de-al şaselea se chinuia să se redreseze, scoţând scântei la marginea scărilor. Încerca să se ţină pe picioare, dar ceva se rupsese în încheietura piciorului sau a şoldului. În loc să se ridice, se învârtea în loc în cercuri frânte, ca o jucărie stricată.

Nicăieri nu se vedea Maestrul Yoda.

În toată acea scenă de distrugeri, o singură siluetă rămăsese verticală şi calmă: Asajj Ventress, la fel de înaltă, zveltă, elegantă şi mortală cum şi-o amintea.

— A, sunt şaptesprezece, nu-i aşa? îl întrebă ea cu voce plăcută.

O pereche de hangere scuipară şi prinseră viaţă în mâinile ei.

— Acum sunt mulţumită că droizii nu v-au terminat. Mi-ar fi stricat numărătoarea.

— Îţi numeri victimele? întrebă Jai. Păi ţi-ar trebui o armată de contabili.

— Oho, sunt doar o artistă care prezintă un monolog, plus că îmi place să călătoresc fără prea multe bagaje.

Îşi flexă încheieturile şi trasă două arce luminoase în

aer.

— Îi număr doar pe Jedi ucişi şi consider că îmi ajunge cât să le estimez moartea.

În hangarul de andocare de dedesubt, Palleus Chuff reglase cronometrul Ultimului Apel să pornească motoarele după zece minute.

Trecuseră deja cel puţin cinci minute, şi cu cât actorul se gândea mai mult la cum aveau să se aprindă motoarele acelea gigantice în interiorul hangarului, cu atât începea să creadă că poate ideea pe care o avusese nu era chiar cea mai bună.

Yoda lucra foarte repede. Ultimul Apel era ancorat de platformă cu ajutorul unor magneţi imenşi sprijiniţi pe cinci coloane. Bătrânul Jedi începuse să îi taie unul câte unul.

— De ce faci asta? îl întrebă Chuff uitându-se mai îndeaproape, dar în acest fel băgându-şi capul chiar sub colţul astronavei rămas fără sprijin.

Yoda chiţăi şi îşi umflă obrajii într-un efort de a susţine Ultimul Apel cu ajutorul Forţei astfel încât să nu cadă peste Chuff şi să-l strivească într-o pată uleioasă de podeaua hangarului.

— Dă-te înapoi! se răsti el.

— Nu trebuie să te enervezi pe mine.

Un şuvoi de plasmă fierbinte izbucni spre Chuff, curbându-se misterios în ultimul moment.

— O! Ce noroc am!

Yoda pufni nervos. Îl apucă pe actor de încheietura mâinii şi îl trase la adăpostul astronavei, lăsând-o să cadă acolo unde stătuseră o secundă mai devreme. Aerul şuieră şi o salvă de rachete perforante se înfipse în burta astronavei.

— Nu crezi că ar fi mai bine să distrugi droizii ăia? ţipă Chuff. Nu că aş încerca să te învăţ meserie, dar ţinând cont de condiţii...

O grenadă sonică se rostogoli sub chila astronavei.

Cu un suflu al Forţei, Yoda o trimise înapoi.

— Dacă motoarele astronavei se aprind, portul spaţial îl vor rupe, mormăi bătrânul.

— Aha, exclamă Chuff umil. Cred că nu m-am gândit...

— Adevărat! se răsti Yoda şi cu încă un suflu de Forţă se ridicară pe un alt colţ al astronavei, dispărând din calea unui alt jet de plasmă.

Apoi coborâră la loc pe podea, pe care o simţiră fierbinte sub picioare.

— Am să mă ocup de maşinării, îi spuse Yoda cu ochii aprinşi de furie.

Îşi stinse sabia de lumină şi i-o întinse lui Chuff.

— Ia asta. Să tai ultimul picior trebuie, pentru ca astronava în afara hangarului să o pot împinge. Apoi du-te la turbolifturi.

— Eu!? exclamă actorul surprins. Dar...

Yoda îi luă mâinile actorului şi i le strânse în jurul mânerului sabiei de lumină.

— Să îţi trăieşti rolul acum poţi. Să fii un erou Jedi trebuie!

Şi cumva, putere, curaj şi încredere păreau să treacă din mâinile bătrânului, iar Chuff se simţi mai viu ca niciodată, ca şi cum curajul ar fi fost un foc, iar el stătea prea aproape de Yoda încât să nu se aprindă.

Ochii îi străluciră, iar gura se curbă în zâmbetul devastarea veselă al lui Yoda.

— Forţa fie cu tine, Maestre Yoda.

Bătrânul Jedi chicoti.

— Întotdeauna este!

Apoi zgomotul unei mitraliere clănţăni în linişte hangarului, scoţând scântei acolo unde lovea podeaua, şi Yoda dispăru. O clipă mai târziu unul dintre droizii asasini fu ridicat parcă de o mână invizibilă şi trântit peste un altul. Trasoarele mitralierelor se concentrau asupra unei umbre care se îndepărta de lângă Chuff.

„Cât timp mi-a mai rămas?” Se întrebă actorul. „Trei minute? Două?” inspiră adânc. Se îndreptă în linişte spre ultima ancoră magnetică a astronavei.

Hangarul de andocare se umplu de zgomotul unei astronave mici târâtă de-a lungul podelei. Yoda îi atrăgea pe droizi în altă parte.

Chuff se apropie de ultimul picior de susţinere. După zile întregi în care Ventress îl ţinuse legat în astronava ei, îşi simţea întreg corpul anchilozat, îl dureau toate încheieturile. Pielea pe spate îi tremura, aşteptând din clipă în clipă un proiectil care să îl doboare. Se forţă să ignore tremurul spasmodic, hotărât să nu îl dezamăgească pe Yoda.

Focurile blasterelor luminau colţul îndepărtat al hangarului ca nişte fulgere în furtună, apoi o grenadă sonică explodă, adăugându-şi urletul de bas ţăcănitului şi gemetelor mitralierelor. Fără măcar să aibă sabia de lumină, Maestrul Yoda le dădea droizilor cât nu puteau duce.

Când Chuff ajunse la coloană, avu un scurt moment de panică, gândindu-se că nu va şti cum să activeze sabia de lumină. Apăsă butonul pe care îl ştia de la sabia de recuzită pe care o folosise în cele 1.437 de reprezentaţii cu piesa Jedi! Spre plăcuta lui surpriză arma prinse imediat viaţă.

— Pe toate stelele, murmură el şi îşi potrivi pe figură cel mai reuşit zâmbet Yoda cel atoateştiutor. Forţa chiar este cu mine.

Tăie imediat suportul de susţinere apoi stinse sabia de lumină pentru a nu îşi trăda poziţia, aruncându-se la pământ chiar înainte să vină spre el mugind un foc de energie. Ultimul Apel căzu pe podea, eliberată de ancorele magnetice.

Când Chuff plecă spre turbolifturi, cronometrul din mintea lui ajunsese cu numărătoarea la zero, avertizându-l că motoarele puteau să se aprindă din clipă

în clipă. Avu instantaneu imaginea a ceea ce se putea întâmpla: energia magnetică şi exploziile generate de fuziunea atomică ar fi izbit hangarul, iar astronava ar fi zburat necontrolată dintr-un perete într-altul. Apoi cu energia eliberată pentru saltul aleator în hiperspaţiu, Forţa să îi ajute pe toţi cei prinşi într-un spaţiu atât de mic.

Chuff înghiţi în sec. Să se joace de-a eroul cu sabia de lumină a lui Yoda îi dăduse curaj până în acel moment, dar curajul începea să se epuizeze şi în locul lui rămânea doar tremurul necontrolat. Se chirci într-un colţ şi îşi întoarse faţa spre zid pentru a nu vedea strălucirea puternică a motoarelor atunci când urmau să se aprindă.

Simţi o mână atingându-l pe umăr. Tresări, se întoarse şi îl văzu pe Yoda privindu-l vesel. Yoda îl prinse pe Chuff şi se aruncară în turbolift chiar înainte ca o salvă de săgeţi perforante să izbească şi colţul acela.

Luminile se aprinseră intermitent în Ultimul Apel şi un huruit înfundat începu să crească în interiorul motoarelor. Astronava se târî necontrolată pe podeaua hangarului, prinse viteză şi, cu un urlet metalic înfiorător, lovi peretele staţiei spaţiale. Ultimul Apel ieşi apoi prin porţi şi eliberă o furtună de cioburi de transparoţel, bucăţi din stratul de izolare şi cabluri smulse din pereţi. Prinse viteză, orientându-se în direcţia opusă portului, cu motoarele preliminarii pornite.

Explozia decompresiei scoase tot aerul din hangarul de andocare şi odată cu el tot ce nu era ancorat sau fixat, scaune, hârtii, astronave mai mici şi, cel mai important, pe cei patru droizi asasini, aruncându-i în imensitatea întunecată a spaţiului. Vântul aproape că îl absorbi şi pe Chuff din turbolift, încercând să îl trimită după ei, dar mâna Maestrului Yoda îl ţinu bine pe loc. Un cub de aer rămase în interiorul liftului, ţinut şi el prin voinţa puternică a lui Yoda.

Afară, în lunga întunecime a spaţiului, droizii asasini

se roteau şi se rostogoleau încet pe măsură ce se îndepărtau tot mai mult, până când trasoarele blasterelor nu se mai văzură decât ca nişte licăriri pierdute.

Yoda se întoarse spre Chuff.

— Mulţumesc, îi spuse bătrânul.

Pe scările care duceau din sala de aşteptare pe terasa unde se servea mâncare, mâna metalică a droidului ucigaş strângea rece grumazul lui Scout. Îşi simţea vertebrele trosnind când droidul începu să o ridice de gât în aer. Whie se uita împietrit la ea. Ceilalţi doi droizi zăceau fărâme lângă el.

— Aruncă arma, îi ordonă droidul lui Whie.

— Nu-l asculta, gemu Scout înecată. Eu nu sunt import...

Degetele droidului strânseră încă o fracţiune, cât să înăbuşe orice vorbă. De abia mai putea să respire. Având experienţa strangulărilor, calculă că îi mai rămâneau treizeci de secunde până când avea să îşi piardă cunoştinţa. Doar dacă droidul nu se hotăra să strângă o dată, brutal; atunci ar muri mai devreme, bineînţeles.

Whie analiză situaţia. Chiar numai privind-o i se îngreunase şi lui respiraţia. Aprobă scurt din cap şi sabia lui de lumină licări scurt şi se stinse.

— Dacă îi faci vreun rău am să... te dezasamblez.

— Acest lucru este irelevant, spuse droidul cu voce monotonă. Doar misiunea este relevantă. Nu trebuie să interferezi cu misiunea.

O pâclă de negură se forma în privirea lui Scout. Se lupta să îşi păstreze luciditatea. Droidul stătea pe trepte, ţinând-o cu o mână în aer cu o uşurinţă mecanică, un avertisment clar pentru Whie, care rămăsese cinci trepte mai jos.

Dar era ceva ciudat legat de tâmpla droidului. Scout clipi şi se forţă să scape de ceaţa care îi împăienjenea ochii. Da, vedea bine: un punctuleţ roşu, ca vârful unei raze de ochire, centrat pe tâmpla droidului. Ciudat.

— Avem vreo problemă aici? îl auzi pe Fidelis întrebând în timp ce cobora scările.

— Orice interferenţă cu misiunea va avea ca rezultat terminarea acestei unităţi, ameninţă droidul şi îşi sublinie ideea strângând mâna cu care o ţinea pe Scout şi provocând-o să schelălăie înăbuşit.

Fidelis se apropie încet.

— Fata nu mă interesează pe mine. Eu îl slujesc doar pe Stăpânul Malreaux, cel care stă în spatele tău. Tu şi tovarăşii tăi l-aţi tratat cu violenţă.

— A încercat să interfereze cu misiunea, răspunse droidul.

Părea să nu sesizeze punctuleţul roşu care i se fixase pe tâmplă.

— Oricine interferează cu misiunea trebuie să fie reprimat. Stai deoparte sau vei fi şi tu dezasamblat.

— Câtă lipsă de politeţe, remarcă Fidelis.

Degetele lui se ridicară brusc, pătrunseră prin ochii droidului asasin şi îi rupseră capul. În aceeaşi clipă, Whie aprinse flama verzuie a sabiei de lumină şi Scout se prăbuşi pe trepte cu mâna metalică retezată încleştată încă în jurul gâtului. La jumătate de metru de ea văzu mecanismele şi cablurile de acţionare ale braţului ciont încercând să cupleze şi să închidă pumnul pentru a-i sfărâma gâtul. Droidul fără cap şi fără o mână se bălăngăni pe picioare.

— Cred că nu, se hotărî Fidelis.

Slujitorul personal îşi vârî mâna prin gâtul droidului asasin şi o scoase împreună cu tot ce se găsea înăuntru, tuburi şi cabluri, ca o inimă smulsă din corp împreună cu ventriculele încă pompând. Fidelis strânse pumnul cu aceeaşi forţă instantanee care pulverizase arma ofiţerului SPCB, reducând măţăraiele droidului ucigaş la un ghemotoc cât un cub de zahăr.

Droidul se prăbuşi pe trepte ca un morman inert de fiare.

— Bandiţi nenorociţi, pufni Fidelis. Teribil de slab construiţi.

Whie se uită cu stupoare la slujitorul său.

— Tu ce eşti?!

— Droidul personal aflat în slujba dumneavoastră, domnule.

— Mm, un pic de ajutor aici? mormăi încă strangulată Scout.

Whie lăsă vorba şi îşi folosi Forţa pentru a descleşta degetele metalice strânse în jurul gâtului fetei. Scout inspiră cu nesaţ aerul. Searbăd, metalic şi reciclat cum o fi fost, dar nici o briză oceanică nu îi păruse vreodată mai dulce. Privi spre mormanul de fiare de la baza scărilor. Whie făcuse o treabă bună cu sabia de lumină în timp ce ea se întinsese pe jos şi încercase apoi să rupă cu gâtul nişte degete de metal.

— Îţi mulţumesc că m-ai salvat, chipeş prinţ.

Whie rânjii. Scout se convinse că atunci când el nu încerca să fie stăpân pe sine şi deasupra tuturor, băiatul chiar avea o faţă plăcută. El o apucă de mână şi o ajută să se ridice în picioare.

— Doar o treabă de rutină ca în fiecare zi, prinţesă.

Apoi se uitară amândoi spre carnajul din sala de aşteptare principală. Nu se vedea nicăieri mica unitate R2 în care se ascunsese Maestrul Yoda. În toată sala erau împrăştiate resturi de droizi. Podelele de feroceramică erau găurite şi arse de proiectilele de laser. În jurul Maestrei Leem dalele erau stropite cu sânge. Câţiva phindinezi încă mai încercau să se târască în afara zonei de conflict. Sirene de alarmă sunau în depărtare. Apoi se auzi un zgomot înfundat, dar puternic de undeva de dedesubt, din hangarul de andocare.

Jai şi Maks aveau necazuri. Maestra Leem încerca să se ridice pe picioare, dar chiar şi de la distanţă puteau vedea din mişcările ei nesigure că încerca să nu îşi piardă cunoştinţa. Treizeci de metri mai încolo de ea, Jai

Maruk era angajat într-o luptă feroce cu Asajj Ventress, sabia lui de lumină albastră precum cerul înfruntând cele două hangere de lumină, roşii ca sângele. Asajj câştiga.

Whie şi Scout se uitară unul la altul îngrijoraţi.

— Să mergem! îl îndemnă Scout.

Jai Maruk surzise, iar acum se mişca într-o ceaţă albă în care singurul zgomot îl făcea propriul său sânge pulsându-i pe sub piele.

Nu luptase mai greu ca acum niciodată. Droizii fuseseră doar de încălzire, un exerciţiu să-şi dezmorţească oasele care l-a costat o ceaşcă de sânge şi un pic din mobilitatea pe partea dreaptă, mulţumită unei săgeţi perforante înfipte în şold.

În cele unsprezece săptămâni şi jumătate de când o văzuse prima oară pe Ventress, a tot revăzut întâlnirea lor şi a catalogat fiecare greşeală, analizând tot ce îşi putea aminti din acea primă întâlnire sălbatică. Întors pe Coruscant, a reuşit într-un târziu să înţeleagă că o subestimase. În faza de tatonare a confruntării lor el căutase să o dezarmeze; când şi-a dat seama că făcea o greşeală, ea preluase iniţiativa şi îl presa cu un atac neobosit. Blocajele lui deveniseră necontrolate şi în cele din urmă mişcările sale exagerate i-au erodat postura de apărare şi echilibrul.

Şi-a imaginat revanşa de o sută de ori: a contemplat îndelung cu ce poziţii de gardă să înceapă, care atacuri ar avea mai mult succes, ce avantaj ar fi fost posibil să îşi creeze. Îndemânarea ei şi tehnica celor două săbii pe care le folosea erau admirabile, dar din experienţa lui aceşti luptători aveau tendinţa să se bazeze exclusiv pe lamele lor, acordând mai puţină atenţie Forţei.

Exista însă un singur fapt pe care nu l-a admis niciodată în analiza sa. Ea era mai bună decât el.

Pur şi simplu mai bună.

Pe drumul lung către casă îi fusese uşor să omită acest fapt. Şi zăcând în aşternutul său din Templul Jedi,

plănuind combinaţii şi deplasări, a trecut cu vederea acest detaliu aparent critic.

Ea era mai bună.

Mai rapidă. Mai elegantă. Se deplasa mai bine. Lupta mai precis cu lamele ei. Să cedezi părţii întunecate a Forţei putea fi o decizie nereuşită în viaţă, dar chiar şi aşa contactul ei cu Forţa era mult mai bun decât al lui: mai puternic, mai subtil, mai nuanţat şi – ceea ce părea cel mai greu de acceptat – înţeles mai bine. Ea îşi înţelegea propria sa natură, tehnicile şi slăbiciunile mai bine decât se cunoştea Jai pe el însuşi.

Pur şi simplu mai bună.

Ca un vis, cunoaşterea aceea pierise din mintea lui imediat ce părăsise Vjun. Nu era un fapt pe care să îl creadă aşa uşor. Dar acum, exact ca un coşmar uitat în timpul zilei, dar care îşi face loc în minte în timpul nopţii, profundul adevăr că Ventress avea să îl omoare îi înjunghia înţelegerea lui Jai Maruk, brutal şi tăios ca un pumnal înfipt adânc în inimă.

După doar trei încleştări ea reuşise să puncteze o rană lungă pe braţul lui atunci când Jai executase unul dintre blocaje prea târziu. Atunci începuse deja să fie evident că simpla tehnică nu avea să îl salveze. Aşa că a încercat un şiretlic, folosind Forţa pentru a culege o bucată imensă dintr-un droid distrus şi izbind-o cu ea pe la spate. Dar nu se ştie cum ea i-a simţit intenţia, s-a răsucit ca o dansatoare askajineză şi a azvârlit bucata de metal spre el. El a încercat să o respingă, dar nu a reuşit decât să o taie cu sabia de lumină în două, iar una dintre jumătăţi l-a lovit foarte rău în piciorul drept.

Atunci a trecut de la şiretlic la voinţă pură. În felul acesta mai câştigase şi în alte dăţi. Încă din copilărie, voinţa implacabilă şi nestăpânită fusese atuul său. Câştigase întrecerile încă de la vârsta de şapte ani pentru că a vrut să îşi ţină ochii deschişi chiar atunci când îl ardeau, uitându-se neobosit până când durerea

lui era prea greu de îndurat de oponent. Aşa era Jai Maruk. Îl porecliseră Şoimul-Liliac, din pricina acelei priviri fixe şi sălbatice.

Nu era suficient.

Ura să nu poată face mai mult. Femeia aceasta era diavol. Merita tot dispreţul. El îşi dedicase întreaga viaţă principiilor dreptăţii, adevărului şi cunoaşterii, alesese să îşi creeze din trup un fel de lamă, un spirit-sabie, pătrunzător şi rapid.

Dar nu era suficient.

Femeia aceasta, mai tânără decât el cu cinci sau mai mulţi ani, această criminală plină de batjocură era pur şi simplu mai bună, iar el ura acest fapt. Cu o furie întunecată atacă din nou, împingând-o înapoi, dezlănţuindu-se într-un fel cum nu o mai făcuse niciodată, dominând-o, pe jumătate orbit şi înnebunit de ură. A forţat-o să se retragă de-a lungul podelei stropite cu sânge.

Atunci s-a produs o izbitură puternică, toată sala de aşteptare a fost străbătută de un val de energie, iar el a făcut un salt înalt, aducând-o pe Ventress acolo unde stătea sângerând Maks Leem, partenera lui cea bună şi amabilă din care se scurgea viaţa picătură cu picătură, la marginea unei găuri în podea. Ea fusese prea moale şi avea să moară din această cauză, pentru că la sfârşitul confruntării ucigaşii sunt întotdeauna cei mai duri.

Ventress zâmbea. Gura i se mişcase. El nu putea să o audă, desigur, dar putea să îi perceapă mişcarea buzelor. Perfect, spunea ea, şi aşa ajungem la şaptesprezece.

Ventress se răsuci, mai mult de formă, şi tăie o linie fumegândă de-a latul abdomenului Maestrei Leem. Granca se prăbuşi. Nici măcar nu se uită la rană. Îl privea pe Jai, iar cei trei ochi ai săi erau trişti, trişti. Buzele ei şopteau, Nu ceda, Jai.

Încă un cutremur scutură sala: el nu putu să îl audă,

dar îl simţi în tălpi. Apoi se porni un uragan, un vânt atât de puternic încât absorbea tot aerul prin gaura din podea. Izolarea staţiei spaţiale a fost străpunsă, se gândi Jai.

Fumul începu să se ridice încet din abdomenul Maestrei Leem. Dar ea încă îl privea. Nu ceda, Jai.

Numai tăcere. Numai nemişcare.

Deschizându-se din mijlocul nemişcării, un adevăr înflorea în pieptul lui Jai: urma să moară.

El urma să moară aici. Acum.

Nu se va mai produce nici o salvare miraculoasă. Nu va reuşi nici o evadare uimitoare. Amândoi urmau să moară. Ventress avea să îi ucidă, iar întrebarea de pe faţa Maestrei Maks Leem era: Va muri el oare ca un Jedi sau îşi va trăi ultimele secunde din viaţă cedând pentru totdeauna părţii întunecate?

Pentru că atât de aproape ajunsese acum. La marginea acestui loc nemişcat din sufletul său Jai putea să simtă toată ura. Şi disperarea, da, sigur că da. Risipa criminală a gândului pervers şi oribil că Ventress urma să câştige. Era clar fiecare motiv de care avea nevoie să admită că partea întunecată era mai puternică. Şi să cedeze.

O mică ezitare în atacul lui. Corpul Maestrei Maks Leem fu absorbit în gaura din podea. Nu se mai putea uita la Jai, îşi turna ultimele picături de energie în Forţă pentru a sigila gaura, pentru ca aerul să rămână în interiorul sălii de aşteptare. Nu voi ceda, spuse Jai. Dar nici el nu se auzea. Nu voi ceda, urlă el şi înţelese că Maks Leem, surdă şi cu viaţa scurgându-se din ea, îl auzise şi murea împăcată.

Nimeni nu va şti vreodată cât de aproape ajunsese Jai să facă ultimul pas spre partea întunecată. Nimeni în afară de Maks nu va şti că a rezistat până la sfârşit. În câteva minute vor fi amândoi morţi, iar pentru univers, alegerea lui nu va conta câtuşi de puţin.

Pentru Jai Maruk, a însemnat totul.

Ultimele treizeci de secunde s-a luptat mult mai frumos decât a făcut-o vreodată, şi când Asajj l-a tăiat până la urmă mortal, el a pierit cu zâmbetul pe buze.

Whie avea un echilibru fenomenal care l-a ajutat să nu cadă pe scări atunci când primul jet de aer a început să iasă ca un vârtej prin gaura din podeaua sălii de aşteptare. Scout nu a avut acelaşi noroc. Aerul absorbit a doborât-o şi a târât-o pe trepte. A trebuit să îndure câteva izbituri în ceafă înainte de a se sprijini iar pe picioare. În acel moment, Maestra Leem părea deja să controleze spărtura, iar Whie o luase mult înainte, îndreptându-se spre Asajj Ventress.

Scout îşi reluase alergarea când Ventress l-a ucis pe Jai. Maestrul Maruk a ridicat sabia de lumină să blocheze o lovitură joasă cu unul dintre hangere; cel de-al doilea însă a trecut neoprit prin jumătate din pieptul lui, într-o tăiere ca de coasă care l-a culcat la pământ ca pe un spic de burrmillet.

Lui Scout i s-a oprit respiraţia de parcă o lovise un repulsor. Nu s-a gândit măcar să îşi facă griji pentru ea mai departe. Jai Maruk era dintr-o dată mort. Maestrul ei, faţă de care depusese jurământ solemn de onoare şi protecţie. Cu o oră înainte ea se plânsese de el, dar în faţa testului adevărat ea a demonstrat că tot ce a afirmat el despre faptul că nu era suficient de pregătită era adevărat. A alunecat pe scări, şi-a scăpat sabia de lumină, a pierdut timp doar pentru că a lăsat un droid imbecil să o strângă de gât: o serie de nereuşite ridicole, una după alta, fiecare consumând secunde preţioase care contau foarte mult în timpul pe care îl mai avea Maestrul ei.

Iar acum el murea sau era deja mort.

Whie se împiedică şi se opri.

— Stele, înjură el şoptit chiar când îl ajungea Scout.

Faţa îi era palidă ca de mort şi se zgâia la Asajj

Ventress.

— Ceva nu este bine. Nu ar trebui să se întâmple aici.

Încă un cutremur izbucni de dedesubt. Aerul nu se mai scurgea fluierând prin spărtura din podea. Concentrarea rigidă părăsi trupul Maestrei Leem. Căzuse în spărtură, cu respiraţia accelerată şi necontrolată.

Ventress se întoarse de lângă trupul lui Maruk şi merse până unde zăcea Maks Leem.

— Ce gest nobil, dar cineva se pare că a reuşit să acopere spărtura din peretele izolator.

Străpunse cu hangerul de lumină pieptul Maestrei Leem.

— Optsprezece, adăugă ea.

Cu un urlet de furie Whie plonjă spre ea, sabia de lumină arzându-i înfometată. Ventress păşi înapoi.

— Nu face asta, îi spuse ea calm.

El atacă, orbitor de rapid. Ea era însă mai rapidă. El plonjă, ea păşi în lateral, îi întoarse lama, îl înconjură cu ajutorul Forţei şi îl azvârli într-un ghişeu de bilete suficient de puternic încât să îi scoată aerul din plămâni, astfel că rămase atârnând acolo, neputând să respire, cu diafragma chinuită de spasme.

— Nu ţin neapărat să te omor, îi spuse femeia, dar o voi face dacă insişti.

Aerul reveni în pieptul lui Whie cu un vâjâit.

— Aici nu, n-ai s-o faci, gemu el. Nu astăzi. Eşti Jedi?

Ventres scuipă.

— Nu.

— Dar porţi sabie de lumină.

— Primul meu Maestru a fost Jedi. Ordinul l-a abandonat să moară în chinuri. Aşa că nu este un club în care să mă grăbesc să mă înscriu.

Whie râse. Nu era un sunet plăcut. Râde isteric, se gândi Scout. Să o vadă pe Maestrei Leem ucisă i-a rupt echilibrul.

— De obicei nu trebuie să te înscrii în Ordinul Jedi. La naiba, eu nu am făcut-o. De obicei ei... te înscriu din oficiu.

Ventress îl studie atent, apoi rămase cu ochii pe Fidelis care venise să stea la dreapta Stăpânului său.

— Forţa este puternică în tine, remarcă ea.

— Aşa îmi spun toţi. Am un talent neobişnuit. Visez viitorul. Noaptea trecută, spre exemplu, mi-am visat propria moarte. Şi nu era aşa.

Scout făcu ochii mari. Nu era de mirare acum că Whie se comportase ciudat toată dimineaţa.

— De fapt şi de drept, şi cred că ţi se va părea amuzant ce spun, am aflat că voi muri de mâna unui Jedi, aşa că îmi este teamă că nu ai noroc. Nu înseamnă însă că nu te pot omorî eu pe tine.

— Ţii neapărat?

— Tu ai omorât-o pe cea la care ţineam cel mai mult pe lumea aceasta, se răsti Whie. Ai înjunghiat-o în piept în timp ce zăcea neajutorată. Consider că am motive suficient de bune.

— Cred că ai avea, spuse Ventress studiindu-şi unghiile. Dar în felul acesta nu demonstrezi deloc sentimentul de neataşare al unui adevărat Jedi, nu crezi?

Încă privindu-l – şi încă mai atent pe Fidelis – începu să umble încolo şi încoace în timp ce vorbea, subliniindu-şi cuvintele cu ţăcănitul tocurilor cizmelor pe podea.

— Vreau să spun că un adevărat Jedi nu ar ataca, nu? Un adevărat Jedi ar analiza tactic situaţia: să îşi respecte responsabilitatea faţă de fată; să îşi respecte nevoia de a se păstra ca o resursă valoroasă şi scumpă a Republicii. Un adevărat Jedi ar încerca să îl găsească pe Maestrul Yoda. Un adevărat Jedi ar fi un laş.

Nu mai era nici un pic de sarcasm în vocea femeii. Părea să fi căzut pe gânduri. Cizmele ţăcănind ca un pendul, împărţind timpul în secunde.

— Un adevărat Jedi le-ar lăsa cadavrele aici.

Se uită curioasă la băiat.

— Chiar vrei să fii un adevărat Jedi?

El o privi cu ură.

— Nu prea cred asta, răspunse Ventress în locul lui.

Clic, clac.

— Eşti încă tânăr. Nu te-au îndoctrinat încă total. Şi cred că undeva în adâncul sufletului tău ştii despre calea Jedi că este o minciună. Chiar vrei să nu îţi pese că ţi-am ucis Maestra? Vrei să fii persoana căreia să nu îi pese?

Clic, clac. Clic, clac. Cizme negre. Paşi măsuraţi. Voce calmă, ciudat de blândă, ciudat de emoţionată, ca şi cum s-ar fi regăsit pe ea însăşi în furia palidă a lui Whie. În privirea îngrozită a lui Scout.

— Lasă-mă să îţi spun eu despre partea întunecată, rosti încet Ventress. Propaganda tipică Jedi o denumeşte aşa. Dar hai să îi dau eu un alt nume.

Clic, clac.

— Hai să îi spunem adevărul.

Făcu o pauză pentru a studia cadavrul Maestrei Leem cu o expresie care aducea a tristeţe.

— Adevărul este că îţi pasă de moartea acesteia. Aşa trebuie. Adevărul este că ai fi mai puţin viu dacă nu ţi-ar păsa. Adevărul este că principiile care par a fi corecte pentru un ipocrit în vârstă de opt sute de ani care poate va trăi veşnic nu au nici un sens pentru noi ceilalţi care trăim, suferim şi murim în această lume. Vremea noastră aici este atât de scurtă, atât de preţioasă, atât de dulce. Să îi întorci spatele, să te târăşti înapoi în mănăstire şi să te înveţi să nu simţi. Ce risipă.

Vocea îi tremură.

— Ce... blasfemie. Dacă universul iubeşte binele aşa cum vrea Jedi să te facă să crezi, dacă moralitatea celor slabi guvernează într-adevăr dansul stelelor şi dacă viaţa este dreaptă, de ce atunci eu trăiesc în timp ce Maestra ta zace moartă?

Pentru o clipă păru că vrea să atingă trupul inert al

Maestrei Maks Leem cu piciorul. Dacă ar fi făcut-o, Whie ar fi ucis-o chiar acolo unde era sau ar fi murit şi el încercând. Dar femeia îşi reluă mersul, pas cu pas, acel clic, clac hipnotizant răsunând cu ecou în linişte sălii de aşteptare.

— Adevărul este că nu există bine şi nici rău, continuă ea cu un zâmbet şters. Există doar viaţă... sau nu. Cei puternici îi păcălesc întotdeauna pe cei simpli cu promisiuni de putere. Acesta este cel mai uşor mod de a convinge pe cineva să vadă partea întunecată. Cedează mâniei! Este un şiretlic simplu şi încă unul eficient pentru că funcţionează. Când oamenii încetează să mai nege ceea ce în sufletul lor au ştiut întotdeauna că este adevărat ajung într-un fel la propria lor putere. Dar nu aici se încheie călătoria. Este doar începutul. Acea disperare, acel moment furios când ţi se deschid ochii şi vezi lumea aşa cum este în realitate... un prim pas necesar, atâta tot.

Se uită de la Whie, la Scout şi înapoi la băiat.

— Priviţi: vă dau darul vieţii. Urâţi-mă dacă vreţi. Urâţi din toate puterile aceste fapte.

Arătă spre cadavrele celor doi Jedi.

— Aşa trebuie. Vă dau darul durerii mele. Dacă învăţaţi din ea, dacă puteţi face faţă golului din univers, atunci aveţi o şansă să vă maturizaţi.

Apoi dădu din umeri.

— Dar dacă, precum nişte copii speriaţi, nu puteţi da drumul mâinii bătrânului Yoda şi vreţi să vă târâţi înapoi să vă spună poveşti de adormit copiii şi minciunele, aşa să fie. Dacă având şansa să vedeţi adevărul alegeţi conştient să mergeţi pe calea Jedi, voi şti ce trebuie să fac data viitoare când ne vom mai întâlni şi am să îmi duc la îndeplinire sarcina cu mult mai puţină părere de rău decât am avut faţă de aceste execuţii.

Un mic emiţător sună la încheietura mâinii. Asajj îl ridică spre gură.

— Da?... Unde sunteţi?... V-aţi lăsat... Vă rostogoliţi în spaţiu?!... Nu, nu mă voi opri să vă recuperez.

Mai ascultă câteva clipe în receptorul minuscul, privindu-i în acelaşi timp pe cei doi ucenici Padawan, apoi închise comunicaţia şi oftă.

— Yoda mi-a distrus astronava şi mi-a aruncat droizii prin supapa de presiune. Câteva crucişătoare militare phindineze se îndreaptă încoace. Datte fiind şansele...

Ochii îi fugiră din nou spre Fidelis.

—... ar trebui să fur o altă astronavă înainte să se întoarcă Maestrul Yoda.

Cu o mână tremurândă, Scout apăsă butonul de activare al energiei de pe sabia sa de lumină.

— Ba nu pleci nicăieri.

Ventress scoase un pistolet cu săgeţi de la cingătoare şi trase spre zid. O încărcătură corozivă sau incendiară trebuie să fi fost armată în vârful săgeţii, pentru că acolo unde lovi, zidul cedă şi explodă în afară.

— Pierdere de presiune, anunţă Ventress veselă în timp ce aerul pornea să vâjâie din nou ieşind prin spărtură. Eu aş repara-o să fiu în locul vostru.

Le întoarse spatele şi alergă repede printre aparatele de control spre terminalurile de andocare ale portului spaţial. Cu o ultimă grimasă de furie, Whie îşi întoarse atenţia asupra zidului crăpat. Cu ajutorul Forţei, se concentră să păstreze presiunea în jurul spărturii până când avea să se întoarcă Maestrul Yoda.

— Scout? se auzi o şoaptă în agonie.

Scout tresări. Jai Maruk încă nu murise şi încerca să îi pronunţe numele. Alergă spre el şi îngenunche lângă muribund. Asajj Ventress îi dăduse o lovitură mortală care îi desfăcuse îngrozitor pieptul. Gâfâia, respirând din ce în ce mai pierdut.

Zâmbi când îi zări faţa deasupra lui. Se încruntă la vederea sângelui, vânătăilor de pe cap şi din jurul gâtului. Gura formă cuvinte.

— Încă... reuşeşti să câştigi... cum este mai greu, şopti el şi se uită spre corpul său răvăşit. Şi eu...

Maestrul zâmbea. Scout nu îşi amintea să îl fi văzut vreodată zâmbind. Lacrimile dădură buzna în ochii fetei.

— Nu încerca să vorbeşti. Va fi bine, Maestre. Maestrul Yoda se va întoarce curând şi va avea grijă de tine.

Lacrimile picurară pe pieptul rănit. Se auzi un sâsâit prelung în respiraţia muribundului. Ochii i se închiseră.

— Maestre Maruk? Maestre Maruk! Nu pleca! urlă Scout. Nu mă părăsi!

Jai deschise ochii şi zâmbi din nou.

— Niciodată, şopti el. Niciodată... ucenica mea Padawan.

Ochii i se închiseră şi sufletul îl părăsi.

9

Contele Dooku se trase cu scaunul în spate de la masa la care îşi servea cina în Castelul Malreaux, ştergând vinul care se vărsase pe masă. De parcă aşteptase ca el să verse băutura, nebuna Whirry se repezi în sală, potrivindu-şi o etolă din coadă de vulpe împrejurul umerilor uzaţi şi murdari ai capotului roz.

— Căci pot să curăţ mizeria pentru Milord, nu-i aşa că pot, cu dragă inimă?

Dooku oftă. După toate aparenţele – iar el era un om destul de rezonabil – fusese vina lui că se vărsase vinul. Fusese preocupat, trecând în revistă progresele obţinute în război. Lucrurile mergeau relativ bine în Inelul Exterior, presa Republicii cerea să se întreprindă acţiuni în acea zonă, înainte ca întregul Inel să fie pierdut de tot sub dominaţia Confederaţiei. Într-adevăr, uneori Dooku avea impresia că Darth Sidious punea la cale comploturi inutil de complexe, începuse să se vadă deja un lucru aproape evident, cum putea Dooku să câştige foarte simplu: îşi trimitea droizii de luptă să ocupe planeta Coruscant şi apoi lua în stăpânire întreaga Republică.

Nu că ar fi pus la îndoială vreodată puterea lui Darth Sidious sau secretele întunecate pe care le stăpânea. Dar fiecare individ cu ce se pricepea mai bine: dă-i o problemă soldatului şi vei obţine o rezolvare militară; aceeaşi problemă îţi va aduce diplomaţie din partea unui diplomat şi haine de la un croitor. Darth Sidious avea mintea unui complotist, aşa că îşi punea toată încrederea în schemele sale.

Dooku îşi temperă pornirile. Gândul era departe de a fi corect. Darth Sidious, singur în galaxie, cunoştea cel mai intim toate pornirile întunecate din sufletele

diverselor creaturi. Era un expert în dezintegrare personală – într-un aşa fel încât ajungeai să te trădezi chiar pe tine însuţi. Nu era de mirare atunci că o confruntare între imperii devenea în planurile lui Sith o bătălie psihologică fundamentală, care putea fi câştigată sau pierdută la nivelul puterii sau a slăbiciunii interioare a fiecărei fiinţe. Dooku însuşi – deşii cu siguranţă era psihologic acut, atât natural cât şi în urma antrenamentului Jedi, iar ceva mai recent datorită înţelepciunii lui Sith – fusese şi el născut şi crescut în bogăţie şi putere, având de ani buni sub comanda sa grupuri numeroase de adepţi, atât în armate cât şi în corporaţii. I se părea şi lui că natura interioară a unei fiinţe, fie ea de spiţă nobilă sau fără rang, arăta la fel dacă fiinţa respectivă era strivită sub şenila unui tanc. Când ai suficientă forţă, nu mai ai nevoie de alte scheme.

— Oo! exclamă Whirry.

Se întinsese să şteargă picăturile de vin cu o cârpă veche – era împotriva stelelor să păteze cu vin şervetele minunate ale casei Malreaux – dar mâna i se oprise în aer, ezitând deasupra stropilor de vin de Burgundia de pe masă.

— Aţi dat de bucluc.

— Whirry, începu Dooku cu severitate, ţi-am mai spus de câteva ori că nu îmi plac astfel de...

Consola de comunicaţii începu să sune delicat. Uitându-se spre aparat, Contele văzu cine era apelantul şi renunţă să îi mai facă morală bătrânei nebune.

— Am să răspund din cabinetul meu, spuse el scurt.

Minute bune Darth Sidious nu îi vorbi deloc. În schimb, îi trimitea prin consolă ultimele holoştiri. Un Palleus Chuff zâmbitor, învineţit, dar modest de triumfător. Secvenţe lungi filmate în Portul Spaţial Phindar: reporteri care arătau cu entuziasm către săgeţile perforante şi urmele arsurilor de plasmă. Găuri peticite pe fugă în podea şi în perete. Prim-planuri ale

Maestrului Yoda – încă un capitol strălucitor din cariera sa legendară. Înregistrări ale sistemului de securitate arătând droizi asasini ai federaţiei Comerciale declanşând măcelul; doi Cavaleri Jedi luptându-se eroic să salveze civilii fără apărare înainte să fie ei înşişi tăiaţi în bucăţi. Asajj Ventress, bineînţeles. O imagine preluată de la camerele montate în afara staţiei spaţiale: Ultimul Apel rostogolindu-se prin spaţiu, accelerând şi executând un salt în hiperspaţiu către un loc de veci necunoscut. O astronavă extraordinar de modernă construită pe cheltuiala personală a lui Dooku – a treia pe care o pierdea femeia, dacă punea la socoteală şi astronava pe care Anakin şi Kenobi i-o furaseră.

Dooku şi-ar fi dorit ca Darth Sidious să îi vorbească.

Fusese vina lui Ventress. Femeia era imposibilă. Talentată, ce-i drept, dar până la urmă un batalion de droizi se dovedea în multe situaţii mult mai practic. Iar în ritmul acesta şi mai economic. Trebuia deci să termine cu ea.

Figura fără milă de sub glugă tremură ca o stafie deasupra consolei holografice.

— Nu am ştiut nimic. Mulţumesc că mi-aţi arătat ce s-a întâmplat. Nu mai trebuie să spun că Ventress a acţionat din proprie iniţiativă.

Aroganţa – se putea spune chiar o uşoară atitudine superioară – pe care o avusese mai devreme atunci când se gândise la Maestrul său pierise din mintea lui precum sângele ţâşnind rapid dintr-o venă deschisă.

— Fără îndoială un fapt este cert: Yoda vine la mine şi aici voi termina cu el, odată pentru totdeauna.

— La aşa ceva mă aştept şi eu, zâmbi Darth Sidious.

Odată, mai demult, în cariera de Jedi a lui Dooku, ajunsese pe o planetă îndepărtată mult prea târziu pentru a împiedica un masacru – un coridor lung din lemn şi ierburi, un trib inamic înăuntru, exteriorul înmuiat în kerosen şi un chibrit aprins. Flăcările dansând luaseră

exact forma zâmbetului Maestrului său de acum.

— Fireşte, Conte, te voi lăsa să o judeci cum crezi de cuviinţă pe Ventress. Dar poate ai vrea să afli ce decizie iau eu atunci când servitorii mei arată prea multă... iniţiativă?

Dooku duse inconştient degetul spre butonul roşu de pe biroul său, de abia atingându-l.

— Maestre?

— Îi strivesc, spuse Darth Sidious.

Sala de consiliu Jedi, pe Coruscant.

— Maestre Windu!

— Cancelare.

— Îţi aduc mare bucurie cu această veste minunată! Oriunde este cea mai mare nevoie de ajutor şi atunci când nu se mai aşteaptă nimeni, apare Maestrul Yoda să salveze situaţia! Un impuls extraordinar pentru moral: într-o zi ni se raportează că a murit, apoi, în următoarea, apare în cealaltă parte a galaxiei cu o victorie glorioasă!

Oricine ar fi spus că publicul şi-a pierdut încrederea în Jedi trebuie să îşi înghită cuvintele în seara aceasta.

— Ne străduim, Cancelare.

O pauză.

— Pari foarte solemn.

— Am pierdut doi Cavaleri Jedi, domnule, prieteni pe care îi ştiam încă din copilăria pe care am petrecut-o în Templu, de o excepţională valoare. Maestrul Yoda călătoreşte acum, deşii acoperirea i s-a distrus, în mijlocul terenului inamic, acompaniat de doi ucenici care nu sunt decât nişte copii.

— Aha. Da, înţeleg. Politicianul este impresionat de o victorie pe câmpul de luptă al relaţiilor publice; comandantul militar mai puţin. Dar te-am anticipat aici, cel puţin într-o oarecare măsură. Recunosc, Maestre Windu, nu mă încântă deloc situaţia lui Yoda tocmai din motivele pe care le-ai enunţat. Ar trebui să fiu mai fericit

dacă i-ai înlocui pe cei căzuţi, deşii nu ştiu exact cu cine ai putea... Păi, de ce nu cu Obi-Wan? Nu am citit în raportul primit că şi-a încheiat ultima misiune? Obi-Wan împreună cu tânărul Skywalker. M-aş simţi mai confortabil dacă aş şti că se îndreaptă amândoi spre Vjun. Am toată stima pentru Maestrul Yoda, dar este foarte bătrân, şi probabil nu mai este ca în tinereţe. Ideea ca el să îl înfrunte singur pe Contele Dooku, în bastionul Contelui... îmi îngheaţă sângele în vene. Da, Obi-Wan şi Skywalker s-ar descurca de minune.

— Acesta este cumva un ordin, Cancelare?

— Hai să îi spunem o rugăminte, Maestre Windu. O rugăminte din toată inima.

— Transmisiunea aceasta trebuia să vină mai demult, spuse imaginea fantomatică de douăzeci de centimetri înălţime de deasupra pupitrului de comunicaţii din cabina şalupei spaţiale pe care Asajj o furase din rada Portului Spaţial Phindinez.

— Am fost un pic ocupată, Conte.

Asajj încercă să regleze culorile consolei, întrebându-se dacă sistemul era defect sau fusese potrivit pentru vreun extraterestru având caracteristici oculare neobişnuite, pentru că imaginea apărea toată în mov. În acelaşi timp îşi făcea de lucru pentru că nu se grăbea deloc să îi întâlnească privirea lui Dooku.

— A trebuit să calculez câteva salturi în hiperspaţiu pentru a scăpa de trupele de securitate phindineze care mă urmăreau.

— Ai pierdut Apelul.

— Da. Din cauza lui Yoda.

— Nu, aparent din cauza unui actor.

— Ce?!

— Probabil că eu am primit informaţii mai recente, o apostrofă Dooku.

Avea vocea calmă. Părea că analizează situaţia.

Asajj îşi dădu seama că intrase într-un mare bucluc.

— Actorul era o dublură pentru Yoda. L-am prins în sistemul Ithor.

— Ai fi economisit şi timp şi bătaie de cap dacă l-ai fi lăsat pur şi simplu în câmpul de resturi, nu crezi?

Ventress simţi cum i se răcesc mâinile. Ar fi preferat de o mie de ori mai bine ca Dooku să o facă cu ou şi cu oţet, decât să o trateze cu acea voce rece, distantă, chirurgicală. O ceartă ar fi rezolvat neînţelegerile dintre doi aliaţi, doi colegi. Dar acum parcă venise la o disecţie.

— Dacă l-aş fi lăsat în câmpul de resturi, atunci rămăşiţele lui ar fi fost identificate ca neaparţinând lui Yoda. Aş fi putut desigur să îl arunc în spaţiu undeva, dar...

— Dar ce?

Ea ridică din umeri.

— Mi-am ales prietenii şi duşmanii. Să ucid la întâmplare, să ucid fără nici un scop decât din răutate mi se pare o slăbiciune. O indisciplină.

— Dacă ţi-aş fi cerut eu să îl ucizi?

— Bineînţeles că aş fi făcut-o.

— În ciuda scrupulelor tale?

— Loialitatea mea faţă de tine trece înaintea lor.

— Dar eu nu ţi-am cerut să îl ucizi, aşa este?

— Dar ce, ai ştiut că l-am luat la bordul Ultimului Apel? întrebă Ventress şi îşi dădu seama imediat de capcana în care o atrăsese chiar în timp ce vorbele îi ieşeau din gură.

— Nu, nu ai ştiut. Pentru că nu ţi-am dat ocazia să afli. Nu ţi-am spus. Poate că ar fi trebuit.

Îşi îndreptă umerii.

— Îmi asum responsabilitatea. Am acţionat din proprie iniţiativă.

O oarecare emoţie, greu de înţeles, traversă figura movă la auzul cuvântului iniţiativă.

— Principii, scrupule: acestea sunt de domeniul

tinereţii. Cu cât îmbătrâneşti, cu atât devii mai practic. Nu îmi pasă câtuşi de puţin de construcţiile teoretice ale binelui şi răului. Mă interesează doar sincronizare, eficienţa, precizia. Dacă am un prizonier sau chiar un aliat...

O privi blând.

— ... care mă costă prea mult din resurse sau îmi introduce prea multe incertitudini în schema lucrurilor, elimin acea persoană. Mă înţelegi?

Asajj înghiţi în sec.

— Cred, continuă Contele netulburat, că ar trebui să mă convingi mai bine că îmi aduci profit în eficienţă, Asajj. Mi-ai pierdut deja două astronave, una din cauza lui Obi-Wan, iar cea de-a doua din cauza unui actor de duzină de pe scenele din Coruscant. Fără să mă consulţi, te-ai interpus în lanţul evenimentelor pe care le-am pus în mişcare pentru a-l aduce pe Yoda în temniţa mea cu propria lui voinţă. În loc să îi admir căpăţâna acum, trebuie să urmăresc cum Jedi câştigă iar popularitate şi cum Republica îşi întăreşte moralul care nu mai departe de acum două zile scăzuse aproape de distrugere, în acest moment, eşti doar un aliat teribil de scump, Asajj. În acest moment, cheltuielile cu tine depăşesc cu mult valoarea pe care ar trebui să o ai.

Arsura rece a cuvintelor lui o pocni pe Ventress ca o găleată de nitrogen lichid. El nu era doar furios. Dacă nu făcea ceva chiar atunci şi acolo, Dooku avea să o ucidă. Nici măcar nu se obosi să se gândească la evadare. Dacă Dooku îşi pusese în minte să scape de ea, o va face. Nu o învăţase toate cunoştinţele Sith pe care le avea, dar chiar şi cea mai mică legătură dintre ei o făcea teribil de vulnerabilă în faţa artei lui. Pe lângă acest lucru, doar el era cea mai puternică fiinţă din galaxie, având practic resurse nelimitate la dispoziţie. O sumă de bani care nici măcar nu s-ar fi înregistrat în actele contabile ale lui Dooku era de ajuns ca să o pună pe fugă din faţa

mercenarilor asasini pentru tot restul vieţii ei scurte şi mizerabile, trebuind apoi să se ascundă în jungle şi să trăiască în gaură de şarpe, mutilându-şi trăsăturile în speranţa unei cât de mici şanse de deghizare.

Nu. În fiecare fibră a fiinţei sale, Asajj ştia că fuga, ascunzişul şi apărarea erau întotdeauna o strategie greşită. În fiecare confruntare, cheia stătea în atac.

— Ucide-ţi Maestrul, spuse ea.

Dooku clipi nedumerit.

— Ce anume?!

Ei, măcar la aşa ceva nu se aştepta, se gândi Asajj cu un rânjet larg. Îşi dăduse cărţile pe faţă – acum trebuia să şi liciteze.

— Ucide-ţi Maestrul acum, cu ajutorul meu. Acum cât mai poţi.

Sesiză tresărirea de pe figura holografică a Contelui.

— Mai devreme sau mai târziu, fiecare ucenic Sith încearcă să îşi înlăture Maestrul. Ştiu foarte bine acest lucru. Ştii şi tu. Îl ştie şi el. Acum este vremea ta. Eşti un agent independent pe o planetă fortificată. Armatele se află toate sub comanda ta. Bogăţiile lumii întregi îţi stau la picioare. Acum este vremea ta.

— Admir într-adevăr stilul atacului tău, murmură Dooku. Am menţionat nu numai o dată care sunt beneficiile vârstei, dar bătrâneţea are şi dezavantajele ei. Ajungi să îţi aşterni un drum al tău. Dar tu... reuşeşti încă să mă surprinzi. Te comporţi încă neaşteptat.

— Cum crezi că se va desfăşura războiul acesta mai departe? întrebă Ventress, forţând şi mai mult micul ei moment de avantaj. Ce se va întâmpla dacă vei câştiga? Te vei întoarce pe Coruscant triumfător? Te vei aşeza la dreapta marelui om după ce se va fi sfârşit lupta? Nu prea cred. Cum te-ar lăsa el să trăieşti? Dooku, generalul cuceritor. Dooku bogatul. Dooku înţeleptul. I-ai lua prea mult din lumină, Conte.

— Blufezi cu lucruri pe care nu le cunoşti, Asajj. Îmi

oferi un spectacol curajos, dar nu ţine.

Încercarea lui de a-i zâmbi superior nu o convinsese.

— Se va folosi de tine, îi spuse ea. Te va trimite în linia întâi de câte ori va avea ocazia. Îl va stârni pe Yoda împotrivă-ţi şi pe toţi lingăii lui: Kenobi, Windu, Skywalker.

— Odată cu iscusinţa vine şi responsabilitatea, Ventress. Ceea ce ţie nu pare să ţi se potrivească deloc.

— Bine, bine, dă-i bătaie, îi aruncă ea nervoasă. Tragi de timp acum pentru că ştii că am dreptate. Întreabă-te un singur lucru şi întreabă-te din perspectiva părţii întunecate, privind cu mintea limpede, Conte. Deocamdată, Maestrul tău te foloseşte pentru că este asaltat de pericole. Ce o să se întâmple atunci când tu vei rămâne singura fiinţă periculoasă?

Nu se mai auzi nimic prin sistemul de comunicaţie, doar zgomotul paraziţilor creaţi de stelele care interferau slab cu lumina lor.

— Dacă ţi-aş cere să te sinucizi, ai face-o? o întrebă Dooku după un timp.

— Nu.

— Dar dacă ţi-aş cere să te reîntorci aici, pe Vjun.

— Acolo aş veni.

— Ţi-ar fi teamă?

— Aş fi terifiată.

În imensitatea adâncă a spaţiului putea să îi facă faţă. Putea să fugă. Dar odată ce punea piciorul în Castelul Malreaux, odată ce reintra în orbita puterii lui Dooku, nu ar mai fi plecat în viaţă decât dacă el ar fi lăsat-o.

— Dar ai mai veni?

— Dacă îmi ordoni.

Dooku o privi.

— Îţi ordon.

Gata cu bluful.

— O să mă ucizi sau o să asculţi ce am de spus?

— Aceasta nu este treaba ta.

— O să se folosească de tine, Conte. O să scurgă tot sângele din tine şi o să te arunce. O să aleagă pe altul mai tânăr, mai slab, mai uşor de influenţat.

— Cineva ca tine?

— Aş vrea eu. Nu, când va termina cu tine, eu voi fi măturată, spuse ea morocănoasă. Eu sunt doar una dintre creaturile tale pentru el. Poate şi pentru tine. Loialitatea se manifestă mai accentuat în sus, decât în jos, în caz că nu ai observat deja.

— De obicei este adevărat, recunoscu Dooku. Maestrul Yoda, probabil, face excepţie. Loialitatea lui faţă de ucenicii săi este mult mai accentuată decât a lor faţă de el, cred.

— Admirabil, spuse aspru Ventress. Dar acest fapt nu ne aduce nici unuia dintre noi vreun beneficiu, aşa este?

Asajj Ventress rămase în faţa computerului de navigaţie al astronavei pe care o furase, încercând pentru o vreme să ia o decizie şi înjurând încet, dar constant. Într-un târziu introduse în sistem coordonatele planetei Vjun. Ca să încheie toată treaba, să fugă şi să se ascundă nu era deloc stilul ei. Şansele ei de a-l convinge pe Conte că ar trebui să lucreze împreună vor fi mai mari dacă se întâlneau faţă în faţă. Lui îi plăcea focul pasiunii ei – cu toate că autocontrolul său de fier nu oscila niciodată. Ea ştia că Dooku se gândea la ea cu drag, ceea ce nu era deloc rău.

Şi dacă trebuia să se sfârşească rău... era mai bine să moară rapid şi faţă în faţă, cu săbiile scoase, decât să trăiască în mizerie pentru tot restul zilelor, simţind căldura fiecărei raze de soare pe ceafă ca pe un punct de ochire potrivit pe ţintă de un lunetist.

Toate acestea fiind spuse, când îşi forţă degetele să introducă în sistemul de navigaţie coordonatele planetei Vjun le simţi ca şi cum şi le-ar fi introdus în mod deliberat

într-un foc, revenindu-i umorul mizerabil atunci când consola de comunicaţie sună. Ignoră semnalul. Nu era astronava ei, deci nu avea cine să o caute pe ea. Dar apelul continuă să se audă, iar şi iar, până când se uită iritată spre consolă şi văzu codul de apel al droidului infanterist de acţiuni tactice speciale, cel care îi dezvăluise localizarea lui Yoda. Ca să vezi.

— Ce vrei?

— Cred că ştii, spuse vocea calmă de la celălalt capăt. Vreau restul banilor. Am convenit asupra unui anumit preţ. Acum observ că doar o treime din această sumă a fost creditată în contul meu.

— Nu am ajuns la ţintă.

— Informaţia mea a fost exactă şi corectă, şi pentru ea ai plătit. Incapacitatea ta de a performa nu constituie un motiv să mă penalizezi pe mine.

— Mda, păi, viaţa este de cele mai multe ori nedreaptă, se răsti Ventress. După cum probabil ştii, am rămas fără o astronavă spaţială. Nu mai am credite să te plătesc. Ca să îţi spun adevărul, am lăsat copiii în viaţă ca să îţi fac ţie un favor. Consideră o plată în bunăvoinţă.

— Ei nu făceau parte din acordul nostru.

— Vorbeşti ca un droid cu sânge rece, observ. Sau mai degrabă cu ulei rece?

Ventress răsfoi prin meniurile computerului astronavei, căutând manualul de întreţinere şi reparaţii. O lumină de avertizare începuse să clipească în mijlocul ultimului salt în hiperspaţiu, o iconiţă ca o meduză purpurie cu nişte suliţe înfipte în ea şi o bară roşie dedesubt; nu avea nici o idee ce ar fi putut să reprezinte.

— Ştii, să mă târguiesc la preţ nu este activitatea mea favorită nici în cele mai favorabile condiţii, şi ca să fiu sinceră, să mă târguiesc cu o cutie de tablă, şi încă una trădătoare după cum s-a văzut, mă interesează şi mai puţin.

— Poate că sunt trădător, fu droidul de acord, dar nu

sunt unul de duzină. Îţi recomand foarte serios să te mai gândeşti.

„Aha!” se bucură Ventress cu ochii prin manualul electronic. „Asta era!” Luminiţa care clipea era indicatorul de pierdere a fluidului din tubulaturi. Citi repede în instrucţiunile de ajutor:

... când clipeşte acest indicator, tubulaturile de fluide pot fi în pericol de perforare sau deja s-a produs o perforare. Perforările pot conduce la uzură excesivă, pierderi ale presiunii necesare accelerării la multipli de viteză a luminii sau creştere în greutate din cauza instabilităţii dispozitivelor de creare a gravitaţiei artificiale. De asemenea, în cazuri mai rare, pot conduce la moartea echipajului.

Ocazional, indicatorul de pierdere a fluidelor din tubulaturi poate clipi fără motiv.

Deci iată în ce situaţie se afla, întorcându-se înapoi pe Vjun într-o astronavă furată care putea să piardă sau nu fluidele din tubulaturi, în pericol aparent iminent de creştere a greutăţii din cauza gravităţii artificiale defectuoase, cu perspectiva unui interviu cu un Lord Sith furios care o aştepta propunându-şi deja să o execute.

— Omule de Tinichea, trebuie să îţi mărturisesc că în acest moment tu eşti ultima mea grijă.

Undeva departe, într-o cabină anonimă de comunicaţii, Solis, cel care îi trădase secretul lui Yoda fără ca măcar să fie plătit pentru această treabă, rămase cu privirea pe mesajul de pe ecran: Conexiunea întreruptă de persoana apelată.

— Rămâne de văzut dacă voi fi chiar ultima ta grijă, comentă el singur.

În acelaşi timp în care conexiunea dintre droid şi Ventress se întrerupea, o altă legătură se stabilea între Sala de Consiliu Jedi şi astronava lui Anakin Skywalker.

— Salutări.

— Maestre Windu!

— Obi-Wan, de ce nu eşti în astronava ta?

Obi-Wan se strâmbă.

— Am dat-o la reparat. Anakin s-a oferit să mă ia cu el.

— Înţeleg. Localizarea voastră curentă?

Obi-Wan îşi dădu ochii peste cap spre Anakin, care îi zâmbi vesel. Maestrul Windu, atât de dăruit în toate cele, nu prea stătea la poveşti.

— Ne îndreptăm spre Coruscant conform planului de zbor trimis, răspunse Anakin. Vom rămâne sub viteza luminii o zi şi jumătate să realimentăm şi să încărcăm provizii. Ar trebui să ajungem înapoi acasă în patru zile. Conform ştirilor din spaţiul local, vestea despre moartea Maestrului Yoda a fost extrem de exagerată.

— Adevărat. Nu acelaşi lucru pot spune despre Maks Leem şi Jai Maruk, comentă sumbru Mace.

— Offf!

Cei doi Jedi se uitară unul la celălalt, iar zâmbetele le pieriră.

— Asta nu am aflat.

— Maestrul Yoda se află în drum spre... Canalul acesta este criptat?

Protocolul de comunicaţie de pe astronava lui Anakin era reglat permanent pentru codificare triplu-criptată pe orice canal către Templu, dar mai verifică o dată. O funcţionare defectuoasă în reactorul astronavei ar fi putut să îi coste pe el şi pe Obi-Wan viaţa; pierderi mai mici în codificarea criptică a semnalului de comunicaţie ar fi putut să coste vieţile a milioane de persoane.

— Totul este sigur, aprobă el.

Seriozitatea lui Mace Windu îl inspira şi pe el.

— Maestrul Yoda este în drum spre Vjun pentru a negocia în secret o posibilă trecere de partea noastră a unui personaj important din Confederaţie. Foarte

important, adăugă cu subînţeles Mace.

— Maestrul Yoda?! întrebă Anakin uimit. Cu siguranţă are lucruri mai bune de făcut decât să...

Vorbele îi pieriră sub privirea serioasă a lui Obi-Wan.

— Extrem de important, bănuiesc, spuse bărbatul.

O clipă mai târziu înţelese şi Anakin.

— Dooku? Vrea să negocieze cu Dooku?! Este o capcană. Trebuie să ştie că este o capcană, corect?

— O capcană, da... dar pentru care dintre ei? murmură Obi-Wan.

— În acest moment Maestrul Yoda călătoreşte spre Vjun într-o misiune foarte importantă, continuă Mace. Am vrut să fie discretă, dar după cum s-a văzut secretul s-a aflat. La fel de evident, prietena voastră Asajj Ventress l-a atacat. I-a ucis pe amândoi Jedi care călătoreau cu el; au mai rămas doar doi ucenici Padawan. Aş vrea...

— Offf! exclamă Obi-Wan. De ce am senzaţia că nu ne mai îndreptăm deloc spre Coruscant?

— ... să porniţi amândoi spre Vjun cu toată viteza de care dispuneţi şi să îi acordaţi Maestrului Yoda tot ajutorul pe care îl cere şi de care are nevoie.

— Altcineva mai apropiat nu era? întrebă Anakin neaşteptat. Noi trebuia să ne întoarcem pe Coruscant de trei săptămâni. Eu deja mi-am încălcat o promisiune că mă voi întoarce...

Cuvintele rămaseră în aer, irevocabil.

— Promisiune?! întrebă Mace. Cui i-ai făcut tu promisiunea aceasta?

— Ucenicilor din clasa Maestrei Palma de Fier, răspunse în locul lui Obi-Wan. Anakin le promisese că îi va învăţa câteva trucuri.

— Va trebui să îţi amâni deocamdată ocazia de a te da în spectacol, spuse Mace.

Expresia lui de dezgust era una cu care Anakin ajunsese să se obişnuiască. Dezaprobarea lui Mace faţă de Anakin era atât de generală, ca un reflex, încât îi

venea greu să nu îşi exprime nemulţumirea mai ales într-o astfel de situaţie, când Windu ar fi avut de ce să fie nemulţumit chiar fără să ştie.

— Mergeţi pe Vjun. Windu, terminat.

Anakin se înroşise un pic, dar nu îl privi pe Obi-Wan.

— Mulţumesc.

Obi-Wan îl respinse, uşor iritat.

— Nici nu ştiu de ce mă obosesc să îmi pun capul la bătaie pentru tine.

Se grăbi să regleze sistemul de navigaţie pe un curs spre Vjun.

— Mai ales că simt cu fiecare nerv din corpul meu că într-o bună zi nu o să îmi mulţumeşti pentru ceea ce fac pentru tine.

După lupta din portul spaţial Phindar, Scout se simţea atât de doborâtă încât ar fi vrut să se facă ghem şi să plângă.

Yoda avea alte idei.

Convinsese autorităţile staţiei spaţiale să îi închirieze un transport spre Jovan. De aici exista o cursă publică spre Staţia Jovan aflată la capătul liniei, o zonă ieftină plină cu cimitire de vechituri şi comercianţi de astronave vechi. Yoda nu îşi mai dorea să meargă iarăşi cu transportul public, aşa că i-a trimis pe ucenicii Padawan din cimitir în cimitir să caute o astronavă care să îi poată duce pe Vjun.

Cei doi au găsit câteva variante de astronave care păreau în stare bună, dar Yoda le-a refuzat pe toate: ori săreau prea mult în ochi, ori erau prea noi, ori prea scumpe.

— Scumpe? a întrebat Scout. Dar poţi folosi creditele Templului Jedi, nu? Sau creditul cabinetului Cancelarului, la fel de bine.

Faţa lui Yoda s-a strâns, iar urechile i s-au pleoştit într-o expresie de dezgust.

— Să risipesc banii poporului ar trebui?

Scout a dat din mâini a frustrare.

Cei patru au continuat să caute o astronavă – Yoda, Whie, Scout şi Fidelis, droidul personal aflat în serviciul stăpânului. Nu mai zăriseră nici urmă de Solis după evenimentele din portul spaţial. Nici nu era greu de ghicit de ce. Ventress venise acolo în căutarea lor. Iar droizii ei atacaseră imediat unitatea R2. Când Solis a dispărut imediat după luptă, le-a fost evident că el i-a trădat. Scout s-a enervat cumplit amintindu-şi cum a atras-o droidul în capcană, luând-o de lângă ceilalţi pe motiv că avea nevoie de un însoţitor uman. Şi astfel micşorând numărul grupului. Poate că dacă ar fi rămas împreună cu ceilalţi ar fi contat. Probabil că nu ar fi reuşit să îi salveze pe Maks Leem şi pe Maestrul Maruk, dar măcar nu ar fi stat la sute de metri distanţă pe nişte scări, privind cum erau măcelăriţi.

Fidelis părea de neconsolat. La început Scout a vrut să îl dea la vechituri sau să îl abandoneze, dar durerea pricinuită de întovărăşirea cu un confederat care i-a pus viaţa moştenitorului liniei Malreaux în pericol era atât de adâncă şi obsedantă, pornită atât de evident din măruntaiele lui de cabluri, încât nici măcar ea nu a putut să creadă că droidul a făcut parte din complotul de trădare. S-au gândit să scape de el, dar până la urmă chiar şi acest lucru părea puţin practic. Găsindu-l pe Whie după atâta timp, probabil că nici dacă l-ar fi tăiat în două cu sabia de lumină nu l-ar fi putut opri pe droid să îi urmeze.

— Dacă refuzi să mă laşi să vin cu voi în astronavă, am să mă leg de chilă, a declarat el, şi adevărul era că aveau toate motivele să îl creadă.

Yoda găsi într-un târziu ceea ce căuta în al cincilea cimitir de fiare pe care îl vizitaseră în Staţia Spaţială Jovan: o vechitură de astronavă cu spatele torsionat, un transportor de marfă B-7 antic, cu pete roşii pe trapele de încărcare.

— Rugină? Întrebă Whie. Cum de a putut să ruginească fără aer şi fără apă?

Ceea ce stârni un râs adânc din toată burta comerciantului de fiare vechi.

— Nee, fetiţa asta a căzut pe mâna piraţilor, vedeţi dumneavoastră. Petele acelea roşii nu sunt de rugină, sunt...

— Cât face? întrebă rapid Yoda.

Scout şi Whie se strâmbară unul spre altul. Maestrul Yoda prefera să nu folosească Forţa pentru ceva atât de simplu cum era negocierea unui preţ. Spunea că nu ar fi tratat Forţa cu respectul cuvenit şi nici pe oponentul său în lupta comercială, dar purul adevăr era, se gândea Scout în sinea ei, că Yoda era un negociator bine dispus, uşor iritabil, dar greu de dominat, care considera că este mai distractiv să se târguiască la preţ. O mare parte din târguială însemna răbdare, iar escrocii din bazarurile de pe o sută de planete învăţaseră spre tristeţea lor că nu ştiau ce înseamnă de fapt răbdarea până nu au încercat să fraierească o pungă de oase Jedi bătrâne de peste opt sute de ani. Whie şi Scout îl văzuseră deja pe Maestrul Yoda petrecând ore întregi târguindu-se la preţ în ultimele două cimitire de fiare vechi, numai ca să plece nemulţumit, agitându-şi bastonul şi mormăind în faţa unor bieţi proprietari care păreau să fi fost zdrobiţi într-un concasor de gunoaie.

Cei doi ucenici Padawan se retraseră deoparte din zona de negoţ. Whie arăta îngrozitor, se gândi Scout: slăbit şi cu ochii înroşiţi de plâns şi de nesomn.

— Hei, îi spuse ea. Mai rezişti?

— Sigur.

— Minţi.

— Mda.

O privi scrutător, aproape disperat. Iar ea îi văzu ochii fugind scurt spre Yoda, care se târguia cu negustorul de fiare.

Scout îi arătă cu degetul o alee între B-7 şi o altă vechitură, o astronavă de marfă din clasa Epoch cu un singur tun laser montat pe turelă, a cărui ţeavă stătea îndoită ca o antenă ruptă. Ceva îl preocupa evident pe Whie; Scout se gândi că ascunşi de urechile celorlalţi poate i-ar veni mai uşor să vorbească. Oricât de binevoitor ar fi fost Yoda, anumite slăbiciuni, anumite îndoieli erau greu de mărturisit în faţa unei fiinţe atotputernice care putea să facă sau să desfacă un Cavaler Jedi.

Făcu câţiva paşi pe aleea strâmtă, trecându-şi degetele de-a lungul fuselajului astronavei Epoch. Coca era julită, pocnită şi presărată cu găurele de la ploaia de micrometeoriţi: astronava îşi petrecuse, probabil, ultimii ani ca mărfar în interiorul sistemului, plutind în spaţiul solar atât de periculos din cauza rămăşiţelor de asteroizi şi alte materii solare. În cazul astronavelor, ca şi în cel al ambarcaţiilor oceanice, doar un astronaut nepriceput s-ar fi bucurat la vederea pământului. Pentru un vajnic marinar, apele albastre sau adâncimile spaţiului întunecat erau locurile potrivite, departe de pericolele ţărmurilor bătute de vânturi sau de zidurile de gravitate.

Când ajunseră în afara privirilor indiscrete, Scout îi ceru:

— În regulă, spune ce ai pe suflet.

Whie trase absent un şut vechiturii spaţiale cu vârful cizmei.

— Ieri... ieri a fost sau alaltăieri? Am pierdut până şi noţiunea timpului. Nu are importanţă. Ultima oară când am dormit, am avut un vis.

Făcu o pauză.

— Un vis special.

— Cel în care erai...

— În care eram ucis de un Jedi, da.

Înghiţi greu şi o privi zâmbind pierdut.

— Dar nu a fost singurul vis pe care l-am avut în

ultimul timp. A mai fost unul, chiar înainte să plecăm de pe Coruscant. Erai şi tu în el.

— Eu!?

— Da.

Pentru prima oară de când murise Maestra Leem, un pic de culoare apăru pe faţa lui Whie.

— Eram amândoi într-o cameră, frumoasă şi îngrozitoare, iar tu sângerai...

— Stăpâne Whie? se auzi din spatele astronavei vocea îngrijorată a slujitorului personal al familiei Malreaux. Stăpâne, unde eşti?

— Aici sunt! Ce s-a întâmplat? se răsti Whie.

— Aici erai! apăru Fidelis de după vechitură. Făceam calcule valutare pentru Maestrul Yoda, iar când m-am uitat dispăruseşi!

— Douăzeci de metri, Fidelis. Doar nu m-au răpit piraţii spaţiali.

— Nu este vina ta, îi răspunse acru droidul. Te rog nu mai umbla singur pe aici. Nu ştii ce se găseşte prin locurile acestea?

— Ăă, nimic? ghici Whie. Nu suntem chiar în zona cabanelor Staţiei Jovan să apară o gaşcă de astronauţi dintr-un bar din apropiere şi să se ia la bătaie cu mine.

— Deşii nobil şi educat, eşti încă naiv în ceea ce priveşte lumea, îl dăscăli Fidelis protocolar. Un astfel de cimitir de vechituri este exact locul unde te aştepţi să găseşti droizi tâlhari, fugari în căutare de piese de schimb. Creaturi fără stăpân care nu s-ar da în lături să ia ostatic un uman, dacă programele lor interne au luat-o razna suficient.

— Avertismentul acesta vine un pic cam târziu, îl apostrofă Scout înfuriată. De ce nu te-ai gândit la lucrul acesta înainte să îl angajezi pe Solis?

— Faptul că am făcut o eroare în judecată nu constituie un motiv ca să...

— Fidelis, lasă-mă! îl expedie Whie.

Droidul se îndreptă de spate cu aroganţă şi se retrase până la capătul aleii dintre cele două vechituri spaţiale, păstrând contactul vizual.

— Crezi că poate citi pe buze? murmură Scout.

— Da, le strigă Fidelis.

— Taci din gură, droidule! se răsti Whie.

Era evident că pierduseră ocazia de a purta o discuţie cât de cât discretă. Scout clipi uimită.

— Nu cred că te-am mai auzit vreodată atât de nepoliticos.

— Scuze.

— N-ai de ce, râse fata. Mie mi se pare drăguţ.

— ... Drăguţ?!

Chiar şi Scout trebui să admită că Yoda încheiase un târg fantastic pentru B-7.

— Cum de ai obţinut-o atât de ieftin? întrebă ea, privindu-l pe bătrânul Jedi punându-şi datapadul la loc în centură. Probabil că ai folosit puterile mentale Jedi. Parcă spuneai că aşa ceva este incorect.

— Interesat în corect nu sunt, chicoti el. Interesat în rezultat. Apoi, puteri Jedi nu am folosit deloc. Plătit-am preţul corect.

Scout şi Whie se uitară neîncrezători la coca butucănoasă a astronavei.

— Atunci care-i treaba cu ea? întrebă Scout. Adică, în afară de ce se vede cu ochiul liber?

Yoda ciocăni cu bastonul în peretele exterior al vechiturii, căzând de pe el un pic de praf, de vopsea şi de metaceramică.

— Cocă bună, spuse el. Linii bune.

— Un singur tun laser, observă Whie. Nici un tub de torpile de şoc. Şi nici tunuri cu proiectile de energie.

— Dar are un sistem de navigaţie Hanx-Wargel Superflow II şi o antenă cu senzor pasiv Siep-Irol, o lăudă vehement proprietarul cimitirului. Generatoare de rezervă, senzor activ carbanti şi scuturi reflectoare la

pupa ca noi, fabricate aici, dar altfel nu au nimic în neregulă.

— Dar scuturi la prora?

— Dacă se dă cineva la voi cu o armă, mai bine luaţi-o la goană, îi sfătui comerciantul.

— Şi dacă nu scăpăm cu fuga?

— Capitulaţi.

— Foarte încurajator, zise Scout.

— Îmi vine foarte greu să o luaţi de lângă mine pe această frumoasă...

Comerciantul se uită pe furiş pe latura astronavei unde se zărea vopsit numele.

— ... Pasăre de Noapte. Mă bate gândul să mai cresc preţul dacă vă văd aşa de aroganţi.

— Dar dacă are toate aceste îmbunătăţiri, insistă Scout, de ce o vinzi atât de ieftin? Ce nu poate să facă?

Comerciantul tuşii încurcat. Scout se întoarse spre Yoda, care zâmbi fericit:

— Să zboare, răspunse el.

— „Chilipir curat este!” zice el, mormăi Scout imitându-l pe Yoda. Să o reparăm în scurt timp. Dă-mi şi mie cheia sonică.

Fluid de culoarea mierii picura din aprinderea pe care încerca să o monteze, fiecare picătură plutind şi împrăştiindu-se în gravitaţia mică a Staţiei Jovan.

— Cred că aproape am montat cuplurile astea, se auzi Whie.

— Cu capetele roşii în sus?

— Da.

Munciseră cot la cot să instaleze o unitate de aprindere pe care Yoda o găsise într-un mărfar corellian în fundul cimitirului.

— Maestrul Yoda ce face cât muncim noi aici? mormăi Scout.

— Asta nu ştiu! A zis ceva de provizii. L-ai auzit ce zicea de apă?

Scout se uită în jur.

— Şi pentru noi şi pentru sistemul de răcire, continuă Whie, zece butoaie de câte cinci sute de kile, pe care o să le încărcăm noi singuri.

— Cinci sute!

— Maestrul Yoda a considerat că risipim banii dacă am închiria un stivuitor doar pentru o singură treabă, comentă Whie.

Schimbară priviri între ei cu subînţeles. Încă un strop de lubrifiant picură în aer. Acesta avea în el un gândac mort, o termită de metal cu antenele păroase şi cleştii pătaţi de rugină roşie.

— Au, exclamă scârbită Scout.

— Împinge blasterul de sudură mai încoace, te rog.

Whie lucra la vreo cinci metri mai departe. Scout i-l aruncă din încheietura mâinii, iar unealta pluti sub acţiunea acceleraţiei gravitaţionale scăzute direct în mâna lui. Îi trimise şi o bucată de electrod de sudură.

— Mulţumesc.

Whie se uită atent în sus. Desfăcuse o placă principală, de sub care ieşiseră la iveală cabluri şi tuburi ca nişte intestine multicolore. Nu era de mirare că lumea făcea referire la burta astronavei, se gândi el. Muncea acum la învelişul pompei de vid; carcasa era crăpată şi din acest motiv garnitura de vidare nu îşi făcea treaba. Ce ciudat, dacă stai să te gândeşti – o crăpătură cât un fir de păr producea atât de mult deranj pentru că lăsa nimicul să iasă afară.

Vidul astronavei era precum onoarea Jedi – nu o remarcai decât atunci când se pierdea.

— Scout, te-ai întrebat vreodată dacă eşti o persoană rea?

— Să mă întreb? zise ea râzând. Dar ştiu că sunt.

— Hai, fii serioasă. Dacă ai descoperi că nu eşti o persoană bună, te-ar deranja, aşa este?

— Nu am fost niciodată o persoană bună.

Scout folosi cheia sonică pentru a forţa un nit ruginit să se desfacă.

— Încerc doar să fiu suficient de bună. De ce mă întrebi?

— Fără nici un motiv.

Scout aşteptă, fără să se uite la Whie. Conform calendarului, ea era cu un an mai mare decât el, dar el era atât de împlinit, atât de stăpân pe el, încât de cele mai multe ori ea uita diferenţa de vârstă. Astăzi însă el părea atât de tânăr, iar ea se simţi mult mai matură decât el. Îşi aminti câteva vorbe pe care Yoda le spusese odată: Vârsta mai mult decât numărul bătăilor de inimă înseamnă. Vârsta de numărul de greşeli pe care le-ai făcut depinde. Şi dacă număra de câte ori greşise ea până în acel moment, atunci era cu vreo zece ani mai mare decât Whie.

— Obişnuiam să cred că sunt o persoană bună, spuse Whie încet, dar s-au întâmplat nişte lucruri. Am avut visul acesta, şi în visul acesta aveam numai gânduri rele.

— Hopa, stai aşa copile. Nu poţi să te acuzi doar pentru ce ai gândit în timp ce dormeai.

— Nu înţelegi. Nu era chiar un vis, nu era subconştientul meu care îmi vorbea: ce am visat chiar s-a întâmplat. Sau urmează să se întâmple, se corectă el.

Durerea din voce era acum evidentă, iar Scout înţelese că problema îl măcina serios.

Whie presă electrodul de sudură în crăpătura camerei de vidare şi trecu aparatul deasupra lui. Ciudate beţişoarele acestea de metal, care arătau atât de dure şi de drepte, cum se topeau şi deveneau atât de maleabile. Inconsecvente.

— Şi apoi a mai fost şi celălalt vis. Cel despre moarte. Nu am mai visat niciodată până acum aşa ceva.

Scout aşteptă.

— Totul era confuz. Nu ştiu exact unde mă aflam

sau ce făceam. Eram în propriul meu cap; am văzut o sabie de lumină strălucind. Am încercat să mă apăr, dar celălalt era mult prea puternic pentru mine şi mult prea rapid. Apoi lumina ca o rază trecu peste ochii mei, ca lumina soarelui.

Electrodul de sudură aruncă scântei şi se înroşi în fisura din astronava de marfă.

— Doar pentru că ai văzut o sabie de lumină nu înseamnă că era neapărat un Jedi.

— O, dar am ştiut. Visul a fost atât de scurt încât nu am văzut cine era, dar când am intrat în acel moment, nici măcar nu m-am înspăimântat, am fost doar surprins. Mă gândeam, aşa am să mor? Nu este ciudat? Chiar dacă am visat deja, moartea îmi va veni ca o surpriză, atunci când se va întâmpla. Bănuiesc că întotdeauna se întâmplă la fel, adăugă el.

Scout aplică pe nitul încăpăţânat încă o porţie de solvent.

— Poate că ai înţeles tu greşit. Poate că nu vei muri. Nu ai murit în vis, nu? Adică nu ştii cu precizie. Poate că era doar un test sau un exerciţiu. Dacă tu crezi că era un Jedi, atunci acesta este răspunsul cel mai plauzibil: un antrenament sau un concurs ca acela pe care l-am avut chiar înainte de plecare. Sunt sigură că despre aşa ceva era vorba, concluzionă Scout.

— Poate, se îndoi Whie.

Scout ştia că Whie nu credea în varianta ei.

— Vrei aparatul de sudură înapoi?

— Nu, răspunse ea, nu am nevoie.

Scout reuşise până la urmă să scoată nitul ruginit.

— Visul pe care l-ai avut şi în care eram şi eu... Eu am murit acolo?

— Nu în partea pe care am văzut-o.

Nu era deloc un răspuns reconfortant, aşa cum se aştepta Scout.

— Scout, cred că voi trece de partea întunecată,

spuse Whie într-un suflet. Doar aşa totul începe să capete un sens. De aceea gândesc ceea ce gândesc în primul vis. De aceea un Jedi mă va ucide.

— Ce ridicol eşti, exclamă Scout realmente şocată. Tu eşti ultima persoană de pe lume care ar putea să treacă de partea întunecată. Toată lumea ştie acest lucru. Eşti mai bun decât oricare dintre noi. Întotdeauna ai fost mai bun. Ştii, chiar te uram pentru cât de bun puteai să fii. Nici vorbă de aşa ceva, concluzionă ea optimistă.

— Şi eu m-am crezut întotdeauna o persoană bună, spuse Whie. Chiar mă mândream că sunt aşa. Dar acum, uitându-mă înapoi, îmi dau seama că doar pretindeam că sunt bun. Ştii? Jucam un rol. Nu era deloc real. Doar... pretindeam că aş fi Jedi.

Pentru prima oară de când începuseră să discute Scout puse uneltele jos şi trecu pe sub burta astronavei. Îşi puse mâna pe braţul lui.

— Whie, ascultă-mă, uneori este necesar doar să pretindem.

O oră mai târziu, Fidelis aşeza proviziile în cabinetele micuţei bucătării a astronavei. Yoda îl instruise să cumpere suficientă mâncare cât pentru un festin, iar el şi-a îndeplinit sarcina foarte bine. Programat fiind să îşi mulţumească stăpânii, nu, se simţea prea confortabil că trebuia să gătească fără să cunoască preferinţele gastronomice ale musafirilor – dar, îşi aminti el filozofic, viaţa însemna totuşi improvizaţie, şi oricum singura bucătărie pe care o cunoştea Whie era cea servită în interiorul Templului. Dacă Fidelis nu putea să depăşească acel standard, merita atunci să fie lăsat aici împreună cu restul fiarelor vechi de pe Staţia Jovan. În plus, deşii legătura lui personală cu Whie fusese relativ scurtă, Fidelis gătise pentru douăsprezece generaţii din clanul Malreaux şi bineînţeles că avea disponibile informaţii genetice complete despre băiat. Dezvoltarea

pe care un uman o suferea în papilele gustative cerea mai mult artă decât ştiinţă, dar înarmat cu toate aceste informaţii ar fi părut ciudat să nu se poată apropia cât de cât de cerinţele impuse.

În timp ce îşi pregătea ingredientele, îl auzea pe Yoda în cabina de la prora pufnind şi mormăind deasupra manualului de funcţionare al astronavei. Scârţâieli, gemete şi lovituri veneau de la pupa, acolo unde Stăpânul Whie şi fata se chinuiau să încarce canistrele uriaşe cu apă. Fidelis îşi vârî capul în carlingă.

— Mă scuzaţi, Maestre Yoda, dar aş vrea să amân gătitul deocamdată şi să ajut la încărcarea apei. Mă voi întoarce în doar câteva momente.

— Nu, mormăi bătrânul Jedi.

— Pardon?

— Nu te duce. Treaba ucenicilor Padawan este încărcatul astronavei.

— Dar fiind considerabil mai puternic, totuşi, aş fi mult mai eficient în ridicarea încărcăturilor mari şi în particular aş putea elimina riscul apariţiei întinderilor musculare sau chiar rănirii tinerilor.

— Să folosească Forţa trebuie. Practică bună le trebuie.

— Dar nici unul dintre ei nu a dormit de mai bine de o zi.

Fără măcar să se obosească să îşi ridice privirea de pe manualul de funcţionare a astronavei, în care studia protocoalele învechite ale lui B-7 pentru ieşirea din hiperspaţiu, Yoda se întinse şi îl altoi pe Fidelis cu bastonul peste picioare. Droidul scoase un sunet plăcut, ca un clopoţel de alamă.

— Esenţialul îţi scapă, prăjitorule. Ucenicii Padawan au nevoie să muncească. Dacă nu muncesc, atunci gândesc.

— Aha, înţelese Fidelis.

Yoda se întoarse, uitându-se peste umăr, şi privirile

li se întâlniră, fiinţă inteligentă şi maşinărie.

— Bătrâni suntem noi şi puternici; copaci care am supravieţuit multor îngheţuri. Dar pentru aceşti doi, moartea Maeştrilor lor prima iarnă înseamnă. Să muncească lasă-i.

Adăugă blând:

— Şi să mănânce. Şi să plângă. Şi poate, doar poate, să doarmă după.

Droidul îl privi cu admiraţie.

— Eşti înţelept, Maestre Yoda.

— Aşa îmi spune lumea, mormăi Yoda. Dar cum aici ai venit, spune-mi mai multe despre cartierul general al Contelui Dooku.

— Nu l-aş denumi aşa, se împotrivi droidul cu încăpăţânare. Contele stă ca musafir în Casa Malreaux. Natura exactă a situaţiei îmi este neclară, din moment ce am plecat pe Coruscant de mulţi ani, iar discuţiile mele cu Doamna Malreaux au fost oarecum sporadice.

Yoda îl studie pe droid.

— Jai Maruk mi-a menţionat existenţa unei doamne pe care a văzut-o în casă. O vulpe Vjun o urma de colo-colo.

— Ea este Doamna Malreaux. Vulpea îi este companion.

— Companion?

Fidelis ridică din umeri.

— Aşa o denumesc slujitorii. Nu îmi este permis să vorbesc despre superstiţii, deşii se cunoaşte, fără îndoială, că Forţa este foarte puternică pe Vjun, iar Casa Malreaux, bineînţeles, a produs cei mai fini adepţi ai artelor.

— Puternică este... în partea întunecată, murmură Yoda.

Fidelis ridică din nou din umeri.

— Încercarea Contelui Malreaux de a aplica manipulări genetice asupra grupurilor de midichloriane s-

a dovedit a fi, într-o lumină ulterioară, un pic prea ambiţioasă. Şi totuşi, trebuie să îi admirăm ţelul şi viziunea!

— Trebuie? întrebă Yoda aspru. O vorbă cunosc despre jocul cu focul, slujitorule. Dar despre Doamna Malreaux, camerista nebună a lui Dooku ajuns-a.

Chiar şi Yoda rareori văzuse un droid uitându-se şocat. Şi totuşi şoc era exact expresia întipărită pe faţa metalică a droidului. Şoc, umilinţă şi încă ceva care putea fi tradus în cazul fiinţelor inteligente drept mânie.

— Nu se poate aşa ceva.

— Spală podelele, a spus Jai că face, îl lămuri Yoda. Curăţă camerele de igienă. Cuvânt nepotrivit ales-am, cameristă? Slujitoare sună mai bine? Subretă? întrebă el inocent. Sclavă?

— Doamnă este termenul potrivit, se împotrivi tăios Fidelis. Sau stăpână.

— Să mă întâlnesc cu Dooku îmi doresc, continuă Maestrul Yoda neabătut. Să îl conving înapoi pe Coruscant să se întoarcă. Deloc uşor, însă. Gărzi acolo fi-vor. Adepţi, posibil. Soldaţi. Ştii tu vreo intrare secretă în Castelul Malreaux?

— Ştiu, într-adevăr, se lăudă Fidelis.

Trei ore mai târziu, Pasărea de Noapte se ridica încet de pe Staţia Jovan, începând zborul lung pe care trebuia să îl facă pentru a încălzi motoarele înainte de saltul în hiperspaţiu. Echipajul său pestriţ se adunase în ceea ce manualul de funcţionare al astronavei B-7 intitulase eufemistic salonul echipajului, o mică bulă în gâtul astronavei, între carlingă şi cală, suficient de largă cât să facă loc unei mese cu proiector pentru jocuri holografice sau pentru vizionat înregistrări holovideo – doar dacă erau codate într-unul dintre cele două formate ale Căii Hydian. Nici unul însă nu era conform standardului Coruscant pentru vizionat filme.

Celelalte dotări ale salonului includeau două

pachete incomplete de cărţi de joc, patru scaune la mâna a doua construite după un design aşa-zis confortabil, care fusese la modă cu douăzeci de ani standard în urmă şi în care te afundai ca într-un tub, şi o masă rabatabilă pentru călcat rufele. Maestrul Yoda stătea pe placa de călcat, legănându-şi picioruşele în aer. Era prea mic să poată sta într-un scaun fără a risca să rămână înţepenit în interiorul lui.

Din bucătărie, Fidelis emise un sunet surprinzător.

— Cina este servită, anunţă el.

Whie reglase proiectorul mesei de joc să transmită imaginile senzorilor externi ai astronavei, astfel că salonul strâmt era tot numai un câmp de stele, întuneric înflorat cu sori cât vârful de ac, iar micul lor mărfar un punct strălucitor în centru. Figura băiatului era slăbită şi obosită, iar ochii înconjuraţi de cearcăne.

— Mie nu îmi este foame, spuse el.

— Ei, dar am pregătit clătite â la Malreaux, se lăudă Fidelis aducând în salon două platouri aburinde cu mâncare. O reţetă pe care am creat-o special pentru al nouălea Conte. Gentilomii mei au fost atât de buni încât să o recomande cu căldură în decursul ultimelor opt generaţii.

— Miroase delicios, exclamă Scout.

— Evident că nu am avut la dispoziţie sfeclă acidă pentru a pregăti reţeta originală; într-adevăr, nu cunosc dacă Vjun mai exportă această plantă. Am putut totuşi cumpăra un fir de păstrăv uscat şi o brânză excelentă ca antreuri, împreună cu câţiva pesmeţi reythinezi şi un sos de muştar dintr-o reţetă veche ortolană, care sper să vă fie pe plac.

Fidelis aşeză platourile cu mâncare pe masa de joc. Păstrăvul în brânză topită scotea aburi uşori în mijlocul stelelor.

— Am fost precaut să achiziţionez şi şervete de masă, spuse Fidelis şi le întinse şerveţele. Aceste

mâncăruri se servesc cu mâna; spaţiul mic din bucătărie m-a făcut să mă gândesc că este mai bine să nu folosim prea multe vase.

— Au şi un gust De-li-cios, exclamă Scout cu gura plină. Stele, am şi uitat cât îmi era de foame!

— Pentru Maestrul Yoda, un castron cu amestec de peşti de mare adâncime.

Fidelis îi înmână un castron cu un fel acru, negru şi lipicios, în care pluteau boabe de culoarea lichenilor. Mirosea ca lubrifiantul ars.

— M-am conformat reţetei, adăugă droidul nerăbdător să vadă rezultatul.

Yoda se aplecă deasupra castronului şi mirosi. Ochii i se dădură peste cap de plăcere.

— Foarte excelent!

Scout îşi mijise ochii, savurând o bucată mare de păstrăv cu brânză.

— Mmm!

Maestrul Yoda îşi ridică castronul.

— Cerut prăjitorului să pregătească festinul special, spuse el mulţumindu-i din cap lui Fidelis, ca să putem împărţi mâncarea în amintirea Maestrei Leem şi a Maestrului Maruk.

Fidelis le înmână ucenicilor Padawan câteva păhărele cu un lichid purpuriu având gust de ceară şi apă de ploaie şi mirosind dulceag. Îi înţepă uşor limba lui Scout când luă o înghiţitură.

— Pentru Maestra Leem şi Maestrul Maruk.

— Atâta tot?! se răsti furios Whie. Atâta ne ceri să facem? Să mâncăm?! Maks şi Jai Maruk sunt morţi şi tot ce îţi trece prin cap este să ne pui să ne umflăm burţile?

Scout îşi ridică privirea vinovată, lingându-şi discret câteva firimituri din colţul gurii.

— Ce-ar fi să o căutăm pe Ventress? ceru Whie, şi să o punem să plătească pentru tot ce a făcut? Jedi înseamnă justiţie sau părăsire?

— Profiterol Ukio, se auzi blând Fidelis. Cu umplutură de ciocolată şi caramel.

Yoda savură o lingură din amestecul său.

— Onorează viaţa trăind, ucenic Padawan. Crima onorează numai moartea, numai partea întunecată.

— Atunci, mult a mai fost onorată partea întunecată, spuse amar Whie.

— Copile, au trecut prea multe ore de când nu ai mai dormit, îl apostrofă Scout.

— Nu-mi spune tu mie copile, se răsti ameninţător Whie. Nu sunt fratele tău mai mic. Eu am grijă de tine, nu invers, Tallisibeth. Jai Maruk a avut dreptate în ceea ce te priveşte. Dacă nu ar fi trebuit să am grijă de tine acolo în portul spaţial aş fi putut să cobor la timp pentru a împiedica să fie ucişi amândoi.

— Să ai grijă de mine!? exclamă Scout înfuriată. Cine era legat de balustradă de majordomul droid în timp ce eu încercam să ajung jos? Cine s-a furişat de lângă noi să asculte povestioare despre aşa-zisa lui familie adevărată, mai întâi de toate?

Scout se albise de furie. Yoda îşi puse castronul alături.

— Auziţi cum lucrează?

— Ce să auzim? se răsti Whie.

— Partea întunecată. Mereu ne vorbeşte prin durere, prin necaz. Ne leagă durerea cu toată durerea, rănile noastre cu toată rana.

— Poate că are mai multe de spus.

Whie se uita la câmpul de stele de deasupra mesei.

— Pentru tine este atât de uşor. Ce îţi pasă? Nu te-ai ataşat, aşa este? Probabil că nu vei muri niciodată. Ce a fost Maks Leem pentru tine? O altă ucenică. După atâtea secole, cine te-ar putea învinovăţi că de abia îţi mai aminteşti de fiecare? Pentru mine însă a fost mai mult decât atât.

Îl privi provocator. Lacrimile îi curgeau pe obraji, dar

ochii îi luceau încă aprinşi şi furioşi.

— A fost cea mai apropiată de mine, ca o mamă, de când m-ai luat de lângă mama mea adevărată. Ea m-a ales ca ucenic Padawan, dar eu am lăsat-o la greu, am lăsat-o să moară, iar acum îmi ceri să stau aici să mă îndop şi să trec mai departe!

Încheiase cu un urlet, măturând platoul cu clătite de pe masă şi aruncându-l cât colo pe podea.

Ochii lui Yoda, cu pleoapele groase pe jumătate închise, ca ale unui dragon, luciră, şi un singur deget se mişcă. Mâncarea, platoul, băuturile şi toate celelalte rămaseră suspendate în aer. Platoul se rearanjă, clătitele se reîntoarseră pe el, paharul răsturnat al lui Whie se îndreptă şi el, iar lichidul purpuriu îl umplu la loc. Toate se reaşezară pe masă.

Încă o mişcare din degetele lui Yoda, de abia observată, şi capul lui Whie se răsuci ca o marionetă, până când îl forţă să îl privească drept în ochi pe bătrânul Jedi. Ochii erau verzi, verzi precum mlaştina. Whie nu îşi dăduse niciodată seama cât de terifianţi puteau fi acei ochi. Puteai să te îneci în ei, să fii atras în interiorul lor.

— Să mă înveţi despre durere crezi că poţi tu? îl întrebă Yoda blând. Crezi că bătrânului Maestru nu îi pasă, mmm? Uitat cine sunt eu? Bătrân sunt, da. Mm. Iubit mai mult decât tine, ucenic Padawan. Pierdut mai mult. Urât mai mult. Ucis mai mult.

Ochii aceia verzi se strânseră până când nu se mai văzu decât o fantă strălucitoare sub pleoapele groase. Ochi de dragon, bătrâni şi teribili.

— Înţelepciunea vine fără nici un preţ, crezi tu? Partea întunecată, da... mai uşor pentru ei. Durerea creşte prea mare, iar ei mănâncă din întuneric pentru a scăpa de ea. Nu Yoda. Yoda iubeşte şi suferă pentru toţi, iubeşte şi suferă.

Puteai să auzi chiar şi o pană căzând.

— Preţul înţelepciunii lui Yoda, mare, foarte mare, iar preţul creşte mereu. Dar pe mine despre durere mă înveţi?

— N-am... încercă Whie să spună ceva. Îmi cer iertare, Maestre. Am fost furios. Dar... dacă ei au dreptate? strigă el cu durere. Dacă galaxia este întunecată? Dacă este aşa cum a descris Ventress: ne naştem, suferim, murim şi atâta tot. Dacă nu există nici un plan, dacă nu există nici un bine? Dacă noi suferim aşa orbeşte, încercând să găsim un motiv pentru suferinţa noastră, dar prostindu-ne pe noi înşine, căutând o speranţă care de fapt nici nu există? Dacă nu există decât stele şi spaţiul întunecat dintre ele, iar galaxia nu dă doi bani dacă noi trăim sau murim?

— Este adevărat, răspunse Yoda.

Ucenicii Padawan îl priviră şocaţi. Picioruşele Maestrului se legănau înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

— Probabil, adăugă el şi oftă. Multe zile o speranţă mai mare simt eu. Alte zile, deloc.

Dădu din umeri.

— Care o fi diferenţa?

— Ventress a avut dreptate? întrebă Whie prea şocat ca să mai fie nervos.

— Nu! Greşit! Cât se poate de greşit! pufni Yoda. Durere în galaxie există oare? Ei, da. Oceane de durere. Lumi. Şi întuneric.

Yoda arătă spre cerul proiectat deasupra mesei.

— Vedeţi foarte bine: întuneric, întuneric peste tot şi doar câteva stele. Câteva puncte de lumină. Dacă un plan nu există, nici soartă, nici destin, nici providenţă, nici Forţă, atunci ce mai rămâne?

Se uită la fiecare pe rând.

— Nimic în afară de alegerile noastre, hmm?... Asajj se hrăneşte cu întuneric, iar întunericul se hrăneşte cu ea. Fă la fel dacă vrei, Whie. Fă la fel dacă vrei.

Bătrânul Jedi se uită adânc spre proiecţia siderală,

cu sori, planete şi nebuloase dansând, mici puncte de lumină strălucind în întuneric.

— Să fii Jedi înseamnă să vezi adevărul şi să alegi. Emite lumină sau întuneric, ucenic Padawan.

Sprâncenele lui se ridicară deasupra ochilor de culoarea mlaştinii şi îl împunse pe Whie cu vârful bastonului. Poc, poc.

— Fii o lumânare sau fii noaptea, ucenic Padawan, dar alege!

Whie a plâns mult timp, Scout a mâncat, Fidelis i-a servit cu mâncare, Maestrul Yoda le-a spus poveşti cu Maks Leem şi Jai Maruk: poveştile aventurilor lor extraordinare, desigur, dar şi anecdote de pe timpul când erau şi ei doar nişte copii în Templu. Au ţinut împreună multe toasturi.

Scout a plâns, Whie a mâncat, Fidelis i-a servit.

Yoda le-a spus poveşti, a mâncat, a plâns şi a râs, iar ucenicii Padawan au văzut că viaţa însăşi era o sabie de lumină în mâinile lui; chiar în faţa trădării, a morţii şi a speranţei pierdute, el ardea ca o lumânare în întuneric. Ca o stea strălucind în eternitatea neagră a spaţiului.

10

Castelul Malreaux fusese ridicat pe un promontoriu înalt aflat la capătul dinspre nord în Golful Lacrimilor, un intrând de ape adânci protejat de bancuri de nisip. Râul Plânsetului, care se vărsa în golf, sculptase un labirint fantastic de cavităţi prin stâncile de pe coastă. Toate acele beneficii naturale – un port destul de prietenos cu cei care îi cunoşteau secretele, dar mortal cu străinii, şi galeriile înlănţuite de peşteri care formau un fagure în malul stâncos – făceau din Golful Lacrimilor portul perfect pentru contrabandişti. Primul Conte Malreaux fusese un pirat, obţinându-şi mai apoi titlul de nobil de la teritoriile învecinate printr-o impostură, în schimbul promisiunii, doar ocazional încălcată, de a opri jaful asupra vaselor care treceau prin zonă.

Panorama care se vedea de la înălţimea coastei avea o grandoare cam dezolantă: vârful bătut de vânturi, acoperit doar cu muşchiul Vjun omniprezent, lucea veninos de verde între un cer cositorit şi o mare smălţuită. Vântul sufla aprig, ridicând valuri mari înainte să lovească stânca în plină forţă. O perdea fină de ploaie biciuia aerul, amestecându-se cu stropii ridicaţi din apa mării. Câţiva pescăruşi-pirat, cu penajul negru asortat cu desene argintii, zburau în cercuri şi ţipau deasupra golfului.

Sistemul de peşteri şi tuneluri care pornea dinspre plajă avea ieşiri peste tot, inclusiv în pivniţele Castelului Malreaux. Unul dintre aceste pasaje subterane se deschidea în marginea unui deluşor înalt încoronat cu mulţi copaci-spin, la o distanţă de jumătate de kilometru în interiorul ţărmului. De la adăpostul acelor spini, un observator interesat se uita după o astronavă veche de

marfă de tip B-7 care cobora dezorientată, urmărită de două interceptoare de vânătoare în formă de viespi purtând însemnele Federaţiei Comerciale. Mărfarul intenţiona evident să aterizeze undeva în zonele despădurite din jurul ruinelor Sfârşitului Amar, un oraş vechi aflat în cealaltă parte a golfului faţă de castel. Sfârşitul Amar numărase vreo şaizeci de mii de suflete înainte ca bolile şi nebunia să îl transforme într-un oraş fantomă în urmă cu un deceniu.

Mărfarul plonjă brusc, ca şi cum ar fi întâmpinat o problemă la motoarele de altitudine. Alunecă rapid în lateral, învârtindu-se convingător, şi dispăru într-o prăpastie căscată între două culmi stâncoase. Un spectacol reuşit, fu de acord observatorul. Interceptoarele de vânătoare ale Federaţiei Comerciale frânară puternic, cotiră în câte o parte apoi se retraseră şi aterizară în Sfârşitul Amar.

O sută douăsprezece secunde mai târziu, primele autoglisoare apărură huruind pe drumul dinspre Sfârşitul Amar, apropiindu-se de culmea aflată la marginea golfului, de partea cealaltă a Castelului Malreaux. Drumul se termina la un moment dat, iar dincolo începea faimoasa panoramă.

Din ascunzişul său, Solis îşi reglă luneta telescopică T Z cu implant neural şi identifică trupele de securitate care se revărsau din autoglisoare şi porneau pe terenul accidentat. Zece, doisprezece, cincisprezece militari umani, plus zece droizi asasini de elită ca aceia pe care Ventress îi adusese cu ea în Portul Spaţial Phindar, şi încă două plutoane de droizi infanterişti să ajute la urmărire. Unităţi mai specializate în urmărire vor ajunge în curând, fără îndoială; şi aşa se va strânge comitetul de primire pe care Dooku l-a trimis să fie garda de onoare pentru Yoda.

O intrare în labirintul de peşteri se deschidea chiar la trei minute de locul unde aterizase B-7. Echipajul lui

Yoda ar avea destul timp să ajungă acolo, îşi spuse Solis în sinea lui. Odată intraţi înăuntrul peşterilor ar trebui să ia avans destul de repede, cel puţin până când urmăritorii aduceau senzori mai capabili.

Toate ca toate, nimic neaşteptat deocamdată – mutările de început fiind făcute de ambele părţi, fiecare urmărind acelaşi lucru, o întâlnire, dar ambele preferând să controleze momentul şi maniera în care să se desfăşoare acea întâlnire.

Solis îşi aprobă felul în care judeca lucrurile. Era timpul să se îndrepte şi el spre galeriile subterane.

— Ai întârziat, spuse Contele Dooku blând când Whirry dădu buzna în cabinetul lui cu faţa congestionată şi respiraţia agitată.

— Căci îmi cer sigur iertare, fiindcă am tot căutat-o pe Domniţa Vix... Dar uite unde era, pisica! ţipă Whirry văzându-l pe Conte ţinând în braţe vulpea tărcată.

O ţinea cu o mană de sub piept, iar cu cealaltă o mângâia pe blana roşie-maronie. Vulpea se lupta să scape, chiţăind sub strânsoarea lui. Sufla din greu, iar ochii îi erau deschişi larg şi îngroziţi.

Degetele lui Dooku trecură în spatele urechiuşelor, iar palma sa mare îi mângâie lăbuţele subţiri, fragile ca nişte crenguţe.

— Ţi-am spus că aşteptăm musafiri; pe unul l-am invitat eu, pe ceilalţi doi nu.

Dooku continuă să mângâie vulpiţa înspăimântată.

— M-am uitat prin nişte acte vechi de-ale casei. Când bărbatul tău a înnebunit, ţi-ai dat un copil la Jedi.

— Copilul, şopti Whirry. Căci ei l-au furat, brutele. Luat de la mine când mintea îmi era dusă cu sorcova. Sânge pe toată rochia.

Se uită absentă spre poalele capotului, la petele de pe tiv şi de pe manşete, mai întunecate decât murdăria acumulată în timp.

— Ei mi l-au furat.

— A fost aici în acelaşi timp şi un droid, continuă Dooku. Un infanterist de operaţiuni tactice speciale care a servit Casa Malreaux douăsprezece generaţii, dar apoi a dispărut în mod misterios. Nu s-a mai făcut nici o referire la el în ultimii zece ani. Curios, Asajj a întâlnit un astfel de droid acum opt zile, călătorind împreună cu un Padawan Jedi.

Vulpiţa se zbătea şi schelălăia sub fiecare mângâiere.

— Te-ai gândit să îţi aranjezi propria recepţie de primire fără să îmi spui şi mie, Whirry? Aşa ceva m-ar... dezamăgi.

— Căci trebuia să fie o surpriză, de drag, şopti bătrâna femeie.

— Mie nu îmi plac surprizele.

— A! Prea bine atunci, înghiţi ea cu greu.

— Poţi deci lua legătura cu acest droid, presupun?

— Da.

Contele o privi dur.

— Da, Milord, răspunse femeia grăbit.

Dooku îşi plimbă mâna pe spinarea Domnişoarei Vix. Vulpiţa se crispă şi schelălăi. Dooku îşi ridică mâna. Vârfurile degetelor îi erau pline de smocuri de blană.

— Hm, exclamă el.

Îşi scutură părul de pe degete şi reluă mângâiatul animalului, încă un schelălăit. Şi alte smocuri de blană. Se opri, ca şi cum i-ar fi venit un gând nou şi întoarse vulpea, arătându-i pielea mutilată.

— Ia uite, Whirry, nu vrei să îţi citeşti viitorul?

Slujnica nebună se uită când la Stăpân, când la vulpiţa înspăimântată, cu gura tremurând necontrolat.

— Ce vreţi să fac?

— Ce s-a întâmplat cu aparatul tău slujitor? îl întrebă Scout pe Whie.

Umblau prin tunelurile subterane de ceva timp,

urmărind strălucirea sabiei de lumină a lui Yoda, când droidul se opri brusc, ca şi cum programul i se blocase.

— Fidelis? răsună vocea lui Whie cu un ton de comandă.

Ecourile se pierdură între pereţii peşterii. Şi imediat se auzi un zgomot metalic, de maşinărie. Fidelis părea să se trezească şi dădu din cap.

— Da, Stăpâne Whie?

— Ai vreo problemă?

— Deloc, domnule. Doar, ăă, îmi treceam în revistă hărţile interne, domnule.

— Veniţi, îi chemă Yoda. O peşteră mare urmează. Acolo să ne odihnim.

— Eu nu am nevoie de odihnă, răspunse Whie.

Paşii săi, altfel graţioşi, deveniseră electrici, iar vocea îi fremăta de un entuziasm reţinut.

— Eu vreau să ajung acasă.

Tot ce putea să facă Scout era să îşi caute drumul prin acele peşteri sinistre, cu ochii obosiţi de cât orbecăise prin beznă. Deja îşi julise genunchii, de două ori, de când se avântaseră în labirintul de tuneluri subterane. Whie, pe de altă parte, mergea ca în plină zi. Ochii îi luceau aproape maniac.

— Forţa este puternică aici, spuse el şi izbucni în râs de plăcere.

Avea dreptate în legătură cu Forţa. Chiar şi Scout putea să o simtă, un fior nervos străbătând-o ca şi cum lumea era formată din magneţi care îi atrăgeau fierul din sânge. Lui Whie i se părea stimulant, Scout însă considera locurile înspăimântătoare. Forţa avea ceva stresant în acel loc: un sentiment de nervozitate accentuată la fel de diferită faţă de fluxul blând resimţit în Templul Jedi pe cât era de deosebit vântul acid şi umed de pe Vjun faţă de aerul de acasă.

Whie o luă înainte, cu Fidelis bolborosind pe urmele lui. Scout păşi cu mai multă atenţie. Maestrul Yoda o

apucă uşor de braţ, oprind-o din drum.

— Uşurel, îi şopti el. Ascultă-mă un moment, ucenică Padawan. Să vă las aici, trebuie.

— Să ne laşi!? exclamă fata tot în şoaptă.

— Dacă Fidelis poate fi de încredere, nu ştiu. Grijă de colegul tău Padawan ştiu că o să aibă. Dar treburile Jedi sunt un lucru diferit.

Destul de adevărat, se gândi Scout, amintindu-şi de trădarea lui Solis. Yoda pufni.

— Un drum spre suprafaţă aproape de aici este. Simt aerul. Pe el am să merg eu. Tu şi ceilalţi rămâneţi în peşteri. Dacă totul merge bine, la voi am să vin mai târziu. Dacă în douăsprezece ore nu ne întâlnim, mergeţi înapoi la astronavă şi trimiteţi un mesaj către Templul Jedi şi spuneţi că Yoda nu se mai întoarce.

— Dar...

Yoda îi strânse uşor braţul.

— Pe colegul tău Padawan să stai cu ochii trebuie! Vjun îi scoate partea întunecată din el.

— Ia fiţi atenţi aici! îi strigă Whie de undeva din faţă. Schelete!

— Ce ar trebui să fac cu el? întrebă Scout în şoaptă – dar Yoda dispăruse deja.

Înjurând încetişor, Scout se căţără cu greu prin beznă pe nişte vârfuri de calcar. Singura lumină venea de la strălucirea difuză a sabiei de lumină a lui Whie, de undeva din faţă. Podeaua era acoperită cu un strat cenuşiu de praf, fin ca cenuşa. Nimic nu creştea înăuntrul cavităţilor, deşii din când în când Scout văzuse câteva oase – de la animalele căzute prin crevase, probabil, sau purtate în subteran de inundaţii. Undeva mai departe se auzea apa picurând într-un bazin, pic, pic, pic – fiecare strop producând un ecou lung care se pierdea încet.

Imaginea sonoră îi inspiră ideea că fiecare picătură de apă era ca o viaţă, luând fiinţă pe tavanul nevăzut al peşterii; apoi viaţa însăşi, un plonjon scurt sfârşind cu un

pleoscăit în apa rece; apoi ecourile, precum amintirile rămase la cei de după: difuze, stinse, pierdute.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu Scout? îl auzi pe Whie întrebând cu o voce ciudată, cu un ton comic. Mai bine m-aş duce să verific! Îşi răspunse tot el, de această dată cu o voce piţigăiată.

Se auzi un clănţănit, ca de beţigaşe lovite unele de altele. Şi chiar când Scout ajungea poticnindu-se la nivelul următoarei caverne, o ţeastă albă se ivi rânjind în faţa ei. Un braţ din oase cu o mână scheletică la capăt se întinse spre ea. Whie folosea Forţa pentru a face oasele împrăştiate în peşteră să plutească.

— Se pare că ai nevoie de o mână de ajutor, îl auzi pe Whie pe acelaşi ton piţigăiat şi degetele scheletului i se încleştară pe încheietura mâinii.

Scout ţipă şi îşi scutură mâna, lovind-o de peretele de calcar. Oasele se frânseră şi se împrăştiară. Scheletul plutitor – nu mai mare decât un copil – îşi ridică mâna cu degetele lipsă în faţa pomeţilor şi a găurilor unde cândva se aflau ochii.

— E-te-te. M-ai ciuntit! chiţăi el cu vocea piţigăiată de copilaş.

Un al doilea schelet, de dimensiunile unui om matur, zbură dezordonat prin aer pentru a se alătura primului.

— Ai grijă, micuţule, se maimuţări Whie cu o voce parodică a unei mame. Ai dat peste o arătare.

Inima lui Scout îi bătea puternic în piept.

— Whie. Termină.

— Mă distram şi eu un pic, spuse Whie apărând şi el. Scout, este incredibil. Este ceva în locul ăsta... nu simţi şi tu? Niciodată nu am simţit Forţa atât de puternică. În mod normal ar trebui să mă concentrez ca să ridic oasele în aer, dar aici...

Începu să fredoneze şi să îşi mişte sabia de lumină ca bagheta unui dirijor. Cele două schelete se ridicară în aer, îşi împreunară mâinile şi începură să valseze.

— Lasă oasele jos, îl apostrofă Scout făcând tot posibilul să îşi păstreze vocea calmă.

— De ce? Proprietarii originali nu le mai folosesc.

— Nu este respectuos, îi spuse Scout.

— Nu înţeleg...

— Whie, insistă Scout. Te implor. Te rog.

Tăcere.

— Bine.

Whie se întoarse cu spatele. Oasele căzură pe podea clănţănind.

— Văd că nu este deloc distractiv să sperii fetiţele.

Scout aşteptă ca pulsul să i se calmeze.

— Whie?

— Da?

— Ştii că nu pari normal, nu?

Tăcere.

— Ştiu.

— Mă sperie, îi spuse Scout. Forţa este foarte puternică aici. Dacă până şi eu simt că aşa este, îmi imaginez cum trebuie să fie pentru tine. Nu cred că este o idee bună să ne folosim de ea decât dacă va fi absolut necesar. Seamănă cu... aerul prea plin cu oxigen. Partea întunecată aşteaptă doar să ia foc.

— Am noutăţi pentru tine, Scout, o contrazise Whie arătându-şi pieptul cu degetul. Partea întunecată este deja aici. O ducem cu noi oriunde am merge.

Îşi stinse sabia de lumină. Imediat îi cotropi întunericul absolut. Undeva o picătură de apă se formă pe tavan, se desprinse şi plonjă într-un lac nevăzut. Pic-pic-ic-ic-c.

Tăcere.

Stele apărură în întuneric, luminiţe atârnând pe tavanul peşterii.

— Am mai văzut luminile alea, spuse Whie.

— Licurici, îi răspunse Fidelis. Obişnuiam să venim aici când erai încă sugar, Stăpâne. Tu cu mine, cu fratele

tău şi tatăl vostru, înainte de, ăă, boală.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Scout îşi scoase sabia de lumină şi o activă la cel mai mic nivel de putere, numai pentru a face puţină lumină.

— Familiile cele mai înstărite de pe Vjun aveau prin tradiţie un număr foarte mare de midichloriane, explică Fidelis. Însemnul statutului. Vjun tocmai stabilise legături comerciale importante cu Republica în ultimele două generaţii. Înainte, Jedi nu avuseseră şansa... iertaţi-mi îndrăzneala de a vorbi pe şleau... să ţină locuitorii subjugaţi cu practica lor obişnuită de a răpi copiii cu talente deosebite, în vremuri îndepărtate, Vjun a avut anumite contacte cu Sith, dar recenta avansare a Republicii a marcat prima expunere prelungită la influenţa cultului Jedi. Interesul în fenomenele produse de midichloriane a fost întotdeauna mare, bineînţeles, dar apariţia vânătorilor Jedi de copii a stârnit evident familiile înstărite să se gândească la un mod de a-şi îmbunătăţi abilităţile proprii şi de a se proteja pe ei înşişi în faţa ameninţării venite din partea...

Tuşii delicat.

— ... străinilor. Tatăl tău, Contele, făcea parte dintr-un consorţiu care se ocupa cu îmbunătăţirea genetică a nivelurilor naturale de midichloriane existente în membrii populaţiei de pe Vjun. Experimentul a fost, de fapt, un succes general.

— Vrei să spui că au creat o întreagă planetă de fiinţe sensibile la Forţă fără a avea antrenamentul mental cu care să o manevreze? întrebă Scout uimită.

— Aha, acesta este mirosul din aer, înţelese Whie. Nebunia. Toţi au înnebunit, aşa este? Poţi să auzi până şi pietrele urlând.

Scout îşi simţi gura uscată.

— Whie.

— Tu nu le auzi? Eu nu reuşesc să le fac să se

oprească.

— Iar mă sperii.

— Nu îţi face griji. Aici este locul meu, casa mea. Toţi mă cunosc aici.

Îşi împinse vârful piciorului prin mormanul de oase.

— O mamă cu copilul ei, bănuiesc. Au venit aici să se ascundă de tatăl meu, aşa este?

— Păi, domnule, se bâlbâi Fidelis. Sigur nu aş putea spune.

Scout ridică mâna imediat ce auzi sunetul înfundat şi îndepărtat de paşi şi zgomote metalice. Apoi, printr-un fel de truc al peşterilor, răzbătu până la ei printr-o crevasă ordinele date de un militar, de parcă s-ar fi aflat doar la câţiva metri distanţă. „Împrăştiaţi-vă în peşteri. Captivii pot fi prinşi vii sau morţi”.

Scout deveni agitată.

— Droizii lui Dooku sunt pe urmele noastre.

— Atunci este timpul să plecăm mai departe, fu de acord Whie. Hei, dar unde este Maestrul Yoda?

— A plecat. Şi-a dat întâlnire cu noi înapoi la astronavă în douăsprezece ore.

— Eu nu am auzit nimic, spuse Whie privind-o suspicios. De ce ţi-ar fi spus ţie şi nu mie?

— Habar nu am, se răsti Scout. Poate pentru că tu te comporţi realmente ciudat în aceste momente?

Whie încercă să formuleze un răspuns tăios, dar renunţă. Aprobă din cap.

— Bun răspuns. Nu îmi este deloc uşor, vezi tu, să vin aici. Gândurile se bulucesc în afară şi mă chinui să le temperez. Am folosit Meditaţia Tăcută, aşa cum ne-a învăţat Maestrul Yoda când eram toţi cinci. Mai ţii minte tehnica?

— Da.

Ochii pe jumătate închişi, vârful limbii întors cât să atingă cerul gurii, apoi Forţa adunându-se ca o bilă de energie în vârful creştetului, de aici coborând ca un şuvoi

prin coloana vertebrală, desfăcându-se în două prin oasele bazinului şi prin picioare, ca în final să iasă prin punctele de presiune ale tălpii pentru a se descărca în podea. Un copil plin cu Forţă ca un nor încărcat cu fulger seamănă, obişnuia să spună Yoda. Lasă energia să treacă prin tine în pământ, în pământ. Putea încă să îi audă vocea bătrână şi blândă – Să vă relaxaţi trebuie! – şi vocile copiilor chicotind împrejurul ei în sala de clasă luminată de soarele somnoros. Vocea lui Whie o scoase din amintirile ei.

— Aşa s-a întâmplat cu Maestrul lui Asajj Ventress, ştiai? A fost părăsit pe o planetă pustie, ciudată şi violentă, iar Jedi l-au abandonat. Maestrul Yoda l-a abandonat.

— Chiar crezi că aceasta este toată povestea?

Whie ridică din umeri.

— O coincidenţă haioasă, atât pot spune. Fidelis, condu-ne cât mai departe de droizii aceştia, te rog.

— Desigur, domnule. Cunosc fiecare crăpătură şi crevasă în cavernele acestea. Dacă aţi fi buni să mă însoţiţi...

Ucenicii Padawan porniră în urma lui, Scout a doua cu sabia de lumină albăstruie strălucind palidă, Whie încheind şirul, deplasându-se mult mai uşor. Greutatea stâncii de deasupra capetelor părea să nu îl stânjenească deloc, dar Scout o ura: greutatea aceea părea să o strivească cu milioane de metri cubi de piatră, cu toate crăpăturile şi găuricile acelea fine. Câteva proiectile de mortar sau chiar o grenadă de şoc ar putea prăbuşi întregul lanţ de caverne peste ei, îngropându-i de vii.

„Potoleşte-te, se mustră în sinea ei. Un Jedi – chiar un Jedi tânăr şi agitat – nu îşi permite să se panicheze. Ai muncit toată viaţa pentru a înfrunta aceste riscuri, Tallisibeth. Ai câştigat teama de acum. Ce ar crede Jai Maruk despre tine?”

Gândindu-se la el, durerea pierderii îşi făcu loc în

sufletul ei. Îşi aminti cum se pornise pe plâns deasupra lui, văzându-l dându-şi duhul pe podeaua din Portul Spaţial Phindar. „Nu mă părăsi, Maestre”, îi cerea ea. Iar răspunsul lui – „Niciodată, ucenica mea Padawan”.

În spatele ei, Whie începuse să râdă.

— Îţi aminteşti chestia aceea pe care o spunea Maestrul Yoda? Când te uiţi la partea întunecată, cu atenţie trebuie...

— ... fiindcă partea întunecată se uită şi ea la tine, completă Scout.

Tac, tac, rap, rap.

Contele Doku şedea la birou în cabinetul său, prefăcându-se că citeşte ultimele rapoarte primite în acea zi de pe fronturile Războiului Clonelor, dar de fapt ascultând ploaia interminabilă de pe Vjun lovind în geamurile din spatele lui, ascultând şi cu alt simţ în afara auzului.

Yoda se apropia.

Se mişca atent, în linişte, ascunzându-şi prezenţa în Forţă ca o frunză plutind blând pe valurile unui izvor. Dar pe Vjun, Forţa era îndreptată puternic spre partea întunecată, astfel că din când în când Maestrul trebuia să se opună curentului. Astfel de momente căuta Dooku să le perceapă. Odată, cu câteva minute în urmă, bătrânul Jedi făcuse un pas greşit, punând piciorul împotriva curentului, iar şocul mişcării cutremurase chiar fundaţia stâncoasă de sub Castelul Malreaux, anunţând apropierea Maestrului ca un cutremur îndepărtat.

Sau poate nu fusese deloc un pas greşit. Poate Yoda aşa a vrut, ca Dooku să afle că venea spre el.

De atunci lumea se liniştise. Bătrânul Jedi se deplasa ca o gâză de apă pe suprafaţa Forţei, fără nici un semn care să îi anunţe venirea în afara unei senzaţii discrete de căldură pe pielea lui Dooku, ca un orb stând în lumina răsăritului, invizibil pentru el, dar perceptibil ca o căldură

palidă.

Nu se aşteptase deloc ca Maestrul să se lase adus în interiorul Castelului Malreaux de gărzi. Lupta sincronizare înseamnă, obişnuia să spună Maestrul, iar treaba războinicului să distrugă sincronizarea oponentului. Chiar şi acum Dooku putea să îl vadă pe Maestru cu ochii minţii, o formă cocoşată îmbrăcată în pelerină maronie apărând la primul antrenament cu sabia de lumină, chicotind şi împărţind săbiile din lemn pentru antrenament, copiii râzând, mirosul saltelelor şi al ştergarelor curate, Maestrul ieşind dintre ei şi aşezându-se în faţa clasei, oftatul lung, somnoros. Apoi şuvoiul, forma aceea micuţă chemând Forţa să îl umple, cu atâta putere încât Dooku şi ceilalţi copii talentaţi să o poată simţi, ca un curent izvorând din colţurile camerei şi pătrunzând în tălpile strâmbe ale lui Yoda, vibrând ca nişte cabluri electrice prin picioare şi apoi prin trunchi, focul din privirile bătrânului, Forţa adunată în vârful sabiei de lemn ca un fulger artificial. Când şi-a ridicat talpa şi a aşezat-o în poziţia de gardă pentru apărare puteau să simtă cum se zguduie întregul Templu.

Tac, tap, rap.

Nu, va fi interesant să îl vadă iar pe Yoda. Ca şi cum ai face o vizită în casa în care te-ai născut. Nu pentru că Dooku ar fi vrut să se lase cuprins de vreun pic de nostalgie. Stând în cabinet şi jucând pe degete soarta a milioane de fiinţe, cu subordonaţi cerşind de la el ordine şi victime cerşind îndurare, era firesc să fie tentat să îşi amintească zilele fără griji din tinereţe, când era încă un copil visând la vieţile pe care avea să le salveze, în loc să stea să îşi numere cadavrele cu zecile de mii. Ce ciudat să creadă că a fost vreodată atât de tânăr încât o singură viaţă să i se pară preţioasă.

Dar acum era un adult în toată firea, trecut de mult de vârsta sentimentalismelor; nu mai era un băieţel căruia să îi dea cineva ordine.

Cu excepţia lui Sidious, bineînţeles.

Cuvintele lui Ventress reveniră vâjâind în mintea lui. „Cum să te lase să trăieşti?... se va folosi de tine...” Vorbe spuse doar ca să îşi scape ea pielea, desigur; dar pe toate stelele, îşi alesese apărarea cu multă parşivenie. Un lucru puteai spune în favoarea lui Asajj: instinctul ei de a răsuci cuţitul în mijlocul rănii era impecabil.

O să îi iei prea mult din soare, Conte.

Dooku îşi aruncă o privire către holomonitoarele grupate pe biroul său, multe scene dornice să îi capteze atenţia: o imagine a luptei de pe Omwat, o panoramă a distrugerilor de pe Honoght, la şase luni după catastrofa toxică de acolo – parte a propunerii Generalului Grievous de a trece la folosirea armelor bionice în cadrul campaniilor din Inelul Exterior; o imagine obţinută direct din sala Senatului Republicii; o transmisie urgentă arătând o astronavă mică intrând pe orbita planetei Vjun, urmărită de două interceptoare din cadrul pichetelor defensive de la nivelul orbitei; rapoarte în timp real primite de la trupele care îi urmăriseră pe Yoda şi pe copii în interiorul peşterilor; şi o baterie de camere de supraveghere din interiorul castelului însuşi: zona de la intrarea din faţă, holul principal, intrarea slujitorilor, precum şi culoarul din faţa cabinetului în care îşi instalase biroul de comandă.

Contelui nu îi plăceau surprizele.

Tac, tap, rap! Ploaia răpăia mai puternic, lovind în geamurile ferestrelor.

Se întinse spre holomonitoare şi mări imaginea astronavei pe care o urmăreau interceptoarele sale, apoi se opri şi îşi privi mâna. A naibii, începuse iar să tremure. Senzaţia de căldură de pe piele se intensifică, exact ca atunci când te înroşeşti de ruşine, şi tremurul deveni mai nervos. Şi se simţea ciudat, de parcă i se făcuse frică. Mintea conştientă îi era destul de calmă, dar dintr-un

motiv anume corpul i se comporta de parcă ar fi fost un şcolar pe punctul de a vorbi cu o fată frumoasă: teamă şi ruşine, dorinţă şi speranţă, toate se amestecau nebuneşte în el.

Tac, toc!

Într-un târziu, Contele îşi dădu seama că acela nu era deloc sunetul ploii. Se răsuci cu scaunul şi se uită spre ferestrele cabinetului. Atârnat imposibil pe marginea subţire a pervazului la cinci etaje deasupra pământului, Maestrul Yoda ciocănea în geam cu bastonul. Ploaia se scurgea prin cutele feţei sale îmbătrânite, iar el rânjea ca un gargui.

Un transportor Hoersch-Kessel din clasa Chryya modificat pentru viteze mari intră vijelios în atmosfera planetei Vjun ca un fulger, cu două interceptoare ale Federaţiei Comerciale pornite într-o urmărire înfierbântată. Înfierbântată era cuvântul cel mai nimerit în acest caz, pentru că pilotul de pe Chryya părea să fi lipsit de la lecţia de frânare în atmosferă predată în mod obişnuit în şcolile de pilotaj. În loc să încetinească viteza executând o serie de lupinguri în straturile superioare ale atmosferei, transportorul rapid cobora vijelios într-un unghi sinucigaş. Semnalmentele termale ale transportorului deveniseră de un portocaliu evident de puternic. O dâră de aer super încins şi particule atmosferice arzânde rămâneau în urma astronavei precum coada unei comete.

Unul dintre interceptoarele aflate pe urmele transportorului străin se lăsase păgubaş, neîndrăznind să menţină acelaşi unghi dement de coborâre. Cel de-al doilea însă, marcat pe radarul termic cu un roşu puternic, se ţinea cu încăpăţânare de Chryya, trăgând din când în când proiectile de energie care nu reuşeau deloc să nimerească ţinta. Cerul urlă când cele două astronave îl străbătură drept prin mijloc ca un tub de varniş. Chryya se răsuci şi evită focul inamic, îşi roti

laserul montat pe turelă până ajunse cu ţeava tunului spre pupa şi slobozi un şuvoi continuu de foc.

Scutul reflector frontal rezistă un moment destul de lung.

Când îi veni însă sfârşitul, nu proiectilele de energie care îi sfredeleau armura uciseră interceptorul; căldura mediului înconjurător depăşind punctul de topire îl distruse. O clipă eternă marginile interceptorului părură să se piardă în ceaţă, desfăcându-se şi ţâşnind spre pământ ca un strop de sânge fiert. Pilotul încercă să se întoarcă din plonjon, dar forţele gravitaţionale enorme rupseră structura topită, iar interceptorul se dizolvă, izbind ruinele oraşului Sfârşitul Amar ca un bulgăre de jar.

Câţiva kilometri mai departe, Chryya se lăsă delicat la pământ la doar o sută de metri de astronava B-7 abandonată de Yoda.

— Ce a fost aia? exclamă Obi-Wan Kenobi, desfăcându-şi centurile de siguranţă din scaunul trăgătorului aflat în turela tunului de laser. Credeam că o să ne doboare, apoi am crezut că o se ne incinerezi. Şi la sfârşit eram mai mult ca sigur că o să ne prăbuşim.

Anakin sări din scaunul pilotului, rânjind.

— A fost doar aşa, un pic de...

— Te-ai dat un pic în spectacol?

— Ei, m-am dat în spectacol! Nu este vorba doar de a învinge, Maestre.

Adăugă imediat, oarecum nepăsător, privind monitorul tactic al astronavei Chryya:

— Droizi de atac ai Federaţiei se apropie în două grupuri dinspre zona de aterizare a lui B-Şapte: şase, şapte, opt.

Apoi continuă explicaţia:

— Este vorba de a învinge cu stil.

Îşi puse mâna pe sabia de lumină de la şold şi se pregăti să sară din carlinga frontală a astronavei.

— Gata?
— Nu!
Obi-Wan intră înapoi în turelă şi deschise focul cu tunul de laser al astronavei, găurind trei dintre droizii de atac care se grăbeau să ajungă lângă ei şi forţându-i pe ceilalţi să se împrăştie şi să caute înnebuniţi adăpost.
— În regulă. Acum sunt gata.
Anakin scoase două blastere din rastelul de arme aflat la îndemână lângă carlingă.
— Cât îmi place planeta aceasta. Parcă ar fi înmuiată în Forţă. Am simţit în momentul în care am intrat în atmosferă. De obicei sunt un pilot bun...
— Un pilot extraordinar, admise Obi-Wan.
— ... dar aici a fost ca şi cum coca astronavei şi pielea mea erau unul şi acelaşi lucru. Am putut să simt exact câtă căldură poate să suporte, cât moment de torsiune, câte răsuciri...
— Clar că nu te-ai folosit de Forţă ca să te uneşti şi cu stomacul meu.
Obi-Wan, încă un pic palid după aterizare, apucă şi el o carabină cu laser şi câteva grenade de şoc.
— Diferenţa dintre Coruscant şi această planetă este ca diferenţa între a înota într-un bazin faţă de un ocean. Mă simt de parcă plutesc.
Anakin apăsă butonul de evacuare şi sări afară cu un salt înalt. Ricoşeuri strălucitoare împroşcară carlinga, dar el trecu înaintea lor, răsucindu-se în aer cu câte un blaster în fiecare mână şi trăgând din zbor unul, două, trei, patru focuri – doi droizi loviţi în senzorii de imagine începură să alerge dezorientaţi pe deal, scoţând scântei din dispozitivele distruse.
Anakin rămase plutind în aer un timp imposibil de lung, apoi se lăsă la pământ într-o rostogolire peste un umăr, trăgând încă două focuri spre un droid care încerca să se strecoare în spatele lui, rupându-i un genunchi şi braţul metalic în care maşinăria îşi ţinea

arma, şi în sfârşit se ridică în picioare, într-un echilibru perfect, cu pistoalele fumegând în ploaia subţire care cădea pe Vjun.

— Aş putea să merg chiar pe apă, exclamă el.

Droizii se hotărâră să se retragă – o manevră rapidă şi eficientă pentru cei încă neatinşi – în schimb cei doi pe care îi distrusese Anakin se învârteau în teren, scoţând urlete ascuţite care sunau nefiresc, ca nişte gemete de durere mecanică. Obi-Wan îl urmă pe Anakin în câmp deschis, folosindu-şi sabia de lumină pentru a respinge câteva proiectile de laser trase spre el de droizii care se retrăgeau.

— De ce fac zgomotele acestea? întrebă Anakin.

— Localizare ultrasonică. Un sistem de rezervă folosit în caz de extremă urgenţă pentru orientare. Urlă ca nişte Şoimi-Liliac, încercând să alcătuiască un grafic sonic al terenului.

Anakin se uită la el neîncrezător.

— Nu glumesc, sublinie Obi-Wan. Aşa scria în ultimul raport tehnic.

— Probabil că mi-a scăpat, murmură Anakin cu ochii la droizii orbi care se ciocneau unul de altul încercând să îşi urmeze confraţii.

— Să mergem. Trebuie să vedem dacă i-au prins pe Yoda şi pe ucenicii Padawan în astronavă.

Alergară după droizi, oprindu-se la transportorul B-7 doar cât să se asigure că înăuntru nu se afla nici un Jedi captiv. Droizii reuşiră să treacă de vârful unei coline şi să se retragă la adăpostul unei peşteri.

— Ce zici? întrebă Obi-Wan şi îi întinse un electrobinoclu.

Se întinseră amândoi pe burtă în spatele unei stânci acoperite cu muşchi şi priviră înspre crevasa întunecată, ca o rană în dealul otrăvitor de verde de deasupra. Vedeau fulgerele scurte de la gurile ţevilor carabinelor cu care droizii trăgeau din intrarea în peşteră. Anakin

analiză situaţia.

— Avem de alergat mult la deal până la gura peşterii. Nici un fel de adăpost. Ei vor trage asupra noastră dintr-o poziţie bine apărată. Arată ca un câmp de ţinte, atunci când intri în mijlocul tirului de antrenament.

— Cam aşa m-am gândit şi eu.

Anakin desfăcu de la centură o sferă cu mici protuberanţe şi o aruncă rostogolindu-se în susul colinei.

— Stai! îi strigă Obi-Wan, dar prea târziu.

Anakin îşi folosise deja Forţa ca să ghideze grenada de şoc înspre intrarea peşterii, detonând-o înăuntru cu un zgomot puternic şi adânc, ca un tub gol scăpat de pe Templul Jedi, căzând din vârful unei turle şi izbind asfaltul de piatră de jos.

O bătaie de inimă. A doua.

Resturi metalice se împrăştiară din peşteră ca nişte confetti. O clipă mai târziu, Obi-Wan simţi un tremur adânc scuturându-i pământul de sub burtă. Apoi încă unul. Apoi mai multe. Sunetul rocilor care se prăbuşeau răbufni din peşteră, urmate de un nor imens de praf, aruncat ca ultima respiraţie a unui monstru de piatră.

— Perfect, îl apostrofă Obi-Wan. Peşterile se prăbuşesc.

Zone întregi din culmea dealului se fărâmară şi se prăbuşiră, uşor şi întunecat ca nişte fructe prea coapte, sub coaja subţire a muşchiului de pe Vjun. Zgomotele stâncilor care se surpau în interior se înteţiră. Tot pământul se cutremură şi porţiuni întregi din deal se scurseră încet şi se înecară în praf. Zâmbetul pieri încet de pe faţa lui Anakin.

— Nu sunt sigur că o grenadă a fost cea mai bună idee, remarcă Obi-Wan.

— Doar nu crezi că Yoda se ascundea acolo, nu? întrebă Anakin. Sau ucenicii Padawan?

— Să sperăm că nu.

Văzându-i figura deznădăjduită, Obi-Wan îl încurajă.

— Sunt convins că am fi simţit o schimbare majoră în Forţă dacă Yoda ar fi murit. Dar data viitoare mai gândeşte-te înainte să rearanjezi panorama, ce zici?

— Da, Maestre, răspunse Anakin.

Tehnic, nu mai era ucenicul Padawan al lui Obi-Wan, dar avea tendinţa de a se retrage la adăpostul uceniciei atunci când vedea că făcea greşeli serioase.

— Şi acum?

Obi-Wan se ridică în picioare.

— Acum, cred că... Hei!

Exclamaţia îi ieşi fără să vrea, doar privindu-şi pelerina pătată cu o mizerie verde, ca zeama unui fruct otrăvitor. Acolo unde se întinsese pe muşchiul cu care planeta era acoperită din belşug, înmuiat de ploaia acidă, ţesătura începuse deja să se dezintegreze.

— Am văzut, spuse Anakin. Simt deja cum mă pişcă pielea de la ploaia asta fină.

— Ce planetă oribilă, remarcă Obi-Wan. N-aş vrea să fiu numit ministru al turismului aici.

Arătă cu mâna spre un conac magnific aflat cam la un kilometru distanţă în interiorul coastei, pietre albe înconjurate de un roşu sângeriu.

— Cred că ne vom îndrepta într-acolo. Arată ca şi cum ar fi în stilul Contelui Dooku şi oriunde ar fi Dooku, sigur îl vom găsi şi pe Yoda în apropiere.

În mod normal Forţa o ajuta pe Scout doar să prevadă mişcările inamicilor atunci când se aflau faţă în faţă, dar aerul de pe Vjun era bogat chiar şi pentru ea, astfel că o premoniţie ca un fior dansă şi o gâdilă pe piele cu câteva secunde înainte ca peşterile să înceapă să se surpe.

— Fidelis! Scoate-ne de aici! strigă ea şi droidul, răspunzând tonului urgent de comandă, o apucă de centură şi o trase rapid după el.

Alergară cu toată viteza de-a lungul unui pasaj

subteran. Apoi se auzi prima explozie, o pocnitură ca un blaster trăgând undeva în apropiere, urmată de un tunet care nu se opri, ci crescu în intensitate pe măsură ce cavităţile se surpau una după alta.

Se uitară unii la alţii atunci când aerul din tunel se umplu brusc cu praf, ca un vânt nebun bătând printr-o uşă uitată deschisă. Podeaua tunelului începu să se scuture zdravăn sub picioarele lor.

— Offf, şopti Scout.

— Alergaţi mai departe! le strigă Fidelis. Aproape am ajuns!

Deplasându-se rapid în beznă, alergă printr-un alt pasaj, purtând-o pe Scout atât de sus încât picioarele ei pierdeau paşii. Un bubuit, un muget, apoi o prăbuşire asurzitoare.

— Unul dintre lacuri s-a revărsat! exclamă Fidelis.

Scout încă încerca să înţeleagă ce ar fi trebuit să însemne acest lucru când un zid de apă căzu dintr-o dată deasupra lor. O fisură trebuie să se fi spart într-unul dintre bazinele subterane şi ceea ce odată fusese un lac subteran liniştit devenise brusc o cascadă care cădea peste ei ca un torent, izbindu-i ţeasta lui Scout de carcasa metalică a droidului atât de puternic încât îi vâjâiră urechile.

— Stăpâne! ţipă droidul.

În lumina intermitentă a sabiei de lumină a lui Whie, Scout îl văzu ca într-un film, doborât de cascadă şi măturat de torentul de apă înapoi pe pasajul subteran. O altă prăbuşire titanică surpă tavanul cavernei din care tocmai scăpaseră.

Fidelis o aruncă pe Scout într-o zonă sigură şi se întoarse înapoi în tunel, care devenise temporar un canal de scurgere. Curentul apei îl purta pe Whie spre marginea unei alte cascade de abia formate prin prăbuşirea stâncilor în abisul de dedesubt. Faţa palidă a lui Whie ieşi la suprafaţa apei îngheţate şi el întinse o

mână cu care se agăţă disperat de un colţ al unei pietre, luptându-se cu greu împotriva curentului care îl trăgea spre moarte.

Ignorând şocul apei îngheţate şi vâjâitul din urechi de la prima izbitură, Scout îşi adună toate puterile de care era capabilă şi îşi adăugă voinţa la cea a lui Whie, folosind Forţa pentru a-i fixa mâna de colţul ieşit din perete.

Câteva secunde mai târziu pericolul trecu. Bazinul subteran se goli, şuvoiul de apă se linişti, iar Fidelis ajunse la Stăpânul său. Droidul îl ridică şi îl purtă înapoi spre uscat. O uşurare enormă îi copleşi sufletul lui Scout.

— Mulţumesc, oftă Whie.

— Pentru ce?

— Am simţit că m-ai ajutat. Stânca era prea alunecoasă, am încercat să o prind, dar îmi aluneca mâna. Apoi m-ai prins tu şi am reuşit să mă ţin.

Zâmbi, respirând greu, ud leoarcă şi învineţit de frig.

— Aşa că, mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa. Chiar dacă sunt aşa arogant şi mă dau mare.

— Da, păi... măcar eşti arogantul meu, mormăi Scout.

Fata se înroşise toată de plăcere.

— Aşa trebuie să facă Jedi unul pentru altul.

Pământul se scutură din nou sub picioarele lor şi undeva în apropiere, deloc confortabil, alte câteva sute de tone de roci se surpară unele peste altele.

— Haideţi! îi îndemnă Fidelis.

Îi împinse înainte de-a lungul pasajului subteran, trecând de o cavitate aflată undeva în lateral, apoi încă de una, şi intrând de abia în a treia. Se strecurară printr-o crevasă atât de strâmtă încât Scout trebui să se întoarcă într-o parte pentru a putea trece mai departe şi dintr-o dată simţiră sub tălpi un pavaj de piatră. Ajunseseră într-un pasaj întunecat, ca un canal de scurgere golit. Şi câteva clipe mai târziu, o uşă. Fidelis o

deschise.

— Repede!

Lumina le atacă ochii obişnuiţi până atunci numai cu întunericul, dar droidul îi împinse înăuntru şi închise uşa în urma lor.

Clipind repede în lumina bruscă, Whie observă încet că nu intraseră într-o pivniţă prăfuită sau într-o temniţă, ci chiar într-o sală de aşteptare, cu tablouri atârnate pe pereţi şi un foc trosnind uşurel într-o vatră sculptată. Pe jos era întins un covor fin, având ca model o scenă de pădure ţesută în alb şi violet.

Ajunseseră în sala pe care o visase.

Ajunseseră în sala pe care o visase, doar că în plus îi aşteptau şase droizi asasini cu armele pregătite şi, în spatele lor, lângă uşa prin care tocmai intraseră, Asajj Ventress.

— Stăpâne Malreaux, spuse ea leneş, bun venit acasă.

11

Toată lumea ţinea bine minte că Yoda şi-a petrecut aproape tot timpul în Templul Jedi împreună cu tinerii. Jucându-se cu cei mai mici, de doi-trei anişori – de-a v-aţi ascunselea, fereşte-bolţul, leapşa cu Forţa. Primele lecţii erau ţinute în grădină, învăţându-i secrete din viaţa plantelor, irezistibila apariţie a mugurilor, florile îmbrăcându-se cu petale; adunându-i în jurul lui să privească un păianjen cum îşi ţese pânza sau o albinuţă zburând din floare în floare.

Când au început primele lecţii de luptă, cu rostogoliri, căderi şi deplasările, tot Yoda i-a instruit. În primul rând pentru că era de înălţimea lor. Prima confruntare de luptă adevărată pe care şi-o amintea Dooku era un soi de joc intitulat împinge-fulgul. Scopul jocului era ca ei să devină conştienţi până şi de cea mai neînsemnată schimbare în presiune sau echilibru şi să înveţe cum să contracareze forţa adversarului nu opunându-se cu mai multă putere, ci întorcând energia adversarului împotriva lui însuşi.

Pe măsură ce deveneai mai priceput la acest joc – iar Dooku a avansat cel mai rapid din clasa lui – se transforma din ce în ce mai mult într-o luptă simulată, victoria revenind celui care reuşea primul să îşi facă adversarul să îşi piardă echilibrul. Odată cu înaintarea în vârstă, începeau jocul într-o poziţie de gardă, cu degetele sprijinindu-se uşor pe antebraţele celuilalt. Prima împingere a lui Dooku pornea întotdeauna uşor şi rapid sau încet şi hotărât; energia era împinsă de jos în sus sau presa de sus, sau năvălea direct spre pieptul adversarului. A câştigat Campionatul pentru categoriile de vârstă sub Doisprezece ani când a împlinit nouă ani,

folosind la început trucul încercărilor foarte line, ca şi cum se străduia să îşi ţină adversarul în zona jocului pentru copii, apoi apăsând brusc punctele de presiune din interiorul cotului adversarului şi atacând exact în acel moment de şoc şi durere.

Dar oricât de bun devenea, nu l-a învins niciodată pe Maestrul Yoda. Indiferent ce truc a folosit – o împingere cu ajutorul Forţei din spate, o palmă spre ochi – Maestrul a simţit întotdeauna lovitura venind înainte de a o finaliza, respingând-o în lateral, parcă ferindu-se nervos cu mânuţele lui de nişte viespi invizibile. De fiecare dată când Dooku a crezut că a reuşit să îl păcălească pe bătrânul Jedi şi urma împingerea finală, Yoda s-a topit din faţa atacului şi brusc, ca un om coborând neatent scările şi ratând inexplicabil o treaptă, Dooku s-a dezechilibrat, în poziţia atât de familiară a celui rămas fără echilibru. Căderea.

Mai frustrant în toată acea perioadă a fost că Yoda a pierdut frecvent la jocurile împinge-fulgul. S-a avântat să împingă vreun băieţel sau fetiţă cu nici pe jumătate talentul lui Dooku, aparent neobservând rotirea nepricepută a acestora şi Maestrul a picat comic la picioarele lor, strâmbându-se de fiecare dată şi provocându-i copilului chicote şi ţipete de satisfacţie. I-a lăsat să câştige special, ştia şi Dooku acest lucru. Le clădea astfel încrederea în ei. Dar niciodată în faţa lui Dooku, nici măcar o singură dată. A fost nedrept; pur şi simplu nedrept, şi timp de şase luni Dooku a atacat cu şi mai multă furie, încercând orice numai să câştige, dar în acelaşi timp propriul său echilibru devenind mai vulnerabil, astfel că atunci când a pierdut – întotdeauna a pierdut, întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna – a făcut-o într-un mod din ce în ce mai spectaculos. Parcă şi-a făcut un scop din a pierde, dureros şi urât. Provocându-i pe ceilalţi să observe cât de nedrept l-a tratat Yoda.

Dooku a împlinit doisprezece ani atunci când au jucat ultima oară. Yoda venea în acel an la orele de antrenament în lupta corp-la-corp cam o dată pe săptămână şi în toată primăvara s-au întrecut într-o serie de înfrângeri umilitoare în care Dooku a găsit un soi de satisfacţie amară, ruşinoasă şi mândră. A crescut de două ori în înălţime cât Maestrul, dar Yoda nu l-a lăsat să câştige, nici măcar o singură dată. Nici nu a recunoscut vreodată, iar Dooku nu i-a dat satisfacţia de a se plânge sau de a comenta faţă de modul cum era tratat.

În ultima luptă, chiar în momentul în care s-au salutat, Dooku se decisese să facă din acea înfrângere ceva spectaculos: atât de prostesc încât toată lumea să vadă şi să recunoască ce s-a întâmplat. Se decisese să îşi rupă propriul braţ.

Execută salutul ritual. Dooku intră în poziţia de gardă, calmându-se şi pregătindu-se pentru durerea care urma să îl doboare.

— Am câştigat! spuse Yoda.

— Ce?! strigă Dooku. Dar nici măcar nu am început!

— Când un luptător echilibrul pierdut-a, explică Yoda blând, de victorie oponentul se bucură. Am câştigat eu.

Şi în acea clipă, ca întotdeauna, înfrângerea totală, căderea: Dooku înţelegea că Yoda avea dreptate. Oricât şi-a modelat Dooku articulaţiile, mândria i-a rămas tot ţeapănă şi acolo a forţat Yoda nelăsându-l să câştige, până când a ajuns să se simtă atât de rănit în orgoliu şi umilinţă încât a început întrecerea hotărât să piardă.

Înţelegerea devenea atât de uriaşă încât de abia putea să se stăpânească. Clipea, uimit de geniul de învăţător al Maestrului: îi arătase o slăbiciune pe care altfel el nu ar fi descoperit-o niciodată, indiferent de câte ori îşi învingea colegii.

— Mm-mulţumesc, bâigui el.

Se simţea prins între furie şi umilinţă pe de o parte, şi recunoştinţă umilă pe de altă parte: iar pe faţa

bătrânului Jedi apăruse atunci un zâmbet. Îl luă pe Dooku de mână, îl trase aproape şi îl îmbrăţişă râzând.

— Când vei cădea, ucenicule... te voi prinde eu!

În aceeaşi noapte, dormind în patul său, două senzaţii se amestecară în sufletul lui Dooku. Înfrângerea, căderea în spaţiu, dezechilibrată, cu strategia distrusă şi prăbuşirea; apoi îmbrăţişarea strânsă a lui Yoda cu încântarea de după, o promisiune fizică, făcută în acea atingere corporală – „Când vei cădea, te voi prinde eu”.

Înfrângerea şi căderea, dezechilibrarea şi prăbuşirea bruscă şi neajutorată îl copleşiră pe Dooku din nou după toţi acei ani, privind uimit în afară la gnomul antic care se zgâia rânjind şi plouat, cocoţat pe pervazul ferestrei sale.

Avu o scurtă fantezie în care îl izbea cu o singură explozie de Forţă, spărgând geamul şi aruncându-l pe bătrânul Maestru împreună cu cioburile. Şi-l imagină pe Yoda rostogolindu-se prin aer, însângerat şi inert, zdrobindu-şi creierii de pietrele caldarâmului de dedesubt. Şi apoi totul s-ar încheia îndurător, iar Dooku nu ar mai trebui să simtă acea confuzie ciudată şi amestecată. Mâinile i s-ar opri din tremurat şi ar fi liniştit pe dinăuntru şi hotărât: liniştit şi hotărât şi gol precum o tobă, o tobă pe care să o bată Darth Sidious. Cât de uşor ar fi.

Dar Yoda ar fi pregătit pentru aşa ceva; nu ar fi niciodată atât de uşor. Contele Dooku se mândrea cu talentul său de a vedea realitatea aşa cum era de fapt.

Deschise fereastra.

— Maestre! Pofteşte înăuntru.

Yoda sări de pe pervazul ferestrei pe biroul lui Dooku, păşind prin diversele panorame holografice care erau transmise în holomonitoare şi scuturându-se ca un câine, aruncând picături de ploaie şi stropind biroul şi cotoarele câtorva dintre cele mai valoroase titluri din colecţia impresionantă de cărţi rare a lui Dooku. Yoda

avea cu el sabia de lumină, dar deocamdată era prinsă la şold. Într-o mână îşi ţinea bastonul – bineînţeles că reuşise cumva să se caţere până pe pervazul unei ferestre de la etajul al cincilea fără să renunţe la baston. În cealaltă mână ţinea un trandafir Malreaux, cu petalele albe stropite cu modele sângerii.

— Mi-ai cules trandafirii din grădină? întrebă Dooku prietenos.

Yoda ridică trandafirul în aer.

— Da, răspunse şi studie spinii ascuţiţi ca nişte ace. Un lucru drăguţ este.

Delicat, întoarse floarea alb-roşcată spre el şi o adulmecă. Închise ochii şi oftă cu plăcere când simţi aroma. Un parfum vechi, sălbatic, puternic şi înţepător ca un secret din copilărie.

— De fapt, trandafirii sunt motivul pentru care am decis să rămân aici, remarcă Dooku. Mai sunt şi alte conace pe Vjun la fel de potrivite. Dar noi am avut trandafiri în casa cea mare de pe Serenno; bănuiesc că aceştia îmi amintesc de acasă.

— Îţi amintesc, spui tu?

— Evident. Tocmai am spus...

— De dinainte?

— Aha, râse scurt Dooku. De fapt, da. Una dintre puţinele amintiri pe care le mai am de dinainte de a veni în Templu. Îmi amintesc o zi toridă, cu soarele fierbinte pe cer. Mirosul trandafirilor era foarte puternic, ca şi cum soarele scotea aroma din ei, ca şi cum îi ardea ca pe nişte beţişoare parfumate. Mă ascunsesem în grădina de trandafiri şi degetul îmi sângera. Cred că mă jucasem în tufişuri şi m-am înţepat, îmi amintesc şi acum că îmi sugeam sângele şi felul cum se scurgea din înţepătura aceea din deget.

— Ascuns?

— Ce anume?

Yoda se ghemui pe biroul lui Dooku.

— Ascuns, ai spus că erai.

Îşi lăsă picioruşele să atârne pe marginea biroului şi începu să le bâţâie. O transmisie holografică se vedea în dreptul capului.

— De ce în casă nu ai intrat să găseşti un bandaj sau să primeşti un sărut?

— Mama mea se înfuria dacă mă răneam.

Yoda îl privi curios.

— Înfuria?

Tăcere.

— Nu este felul nostru, spuse brusc Dooku. Conţii de Serenno nu se plâng şi nici nu se smiorcăie. Ne-am născut să avem grijă de ceilalţi. Nu ne aşteptăm ca alţii să aibă grijă de noi.

— Şi totuşi, degetul tău... durea, aşa-i?

— Nu mă aştept să înţelegi, îl repezi Dooku.

Se enervase pe bătrânul Jedi, absurd şi fără absolut nici un motiv.

Dezechilibrat.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Ce este? întrebă răstit Dooku.

Uşa se deschise şi Whirry intră în cabinet într-o stare de evidentă agitaţie.

— Copilul! Spuse ea. Copilul s-a întors! Dar pământul alunecă prea repede pentru mine să pot citi viitorul şi îmi este teamă că tânăra ta domniţă îi va face teribil de rău. Îmi cer iertăciune, Conte.

Vulpiţa Vjun se strecură în cameră printre picioarele bătrânei. Îl văzu sau îl adulmecă pe Yoda, se opri cu picioarele înţepenite în loc, îşi arcui spinarea şi şuieră. Yoda se uită de la înălţimea biroului spre vietate, îşi arătă dinţii şi şuieră şi el.

Whirry tresări şi dădu un ţipăt.

— Căci este unul dintre spiriduşii cei răi din beci, strigă ea privindu-l pe Yoda. Fii fără grijă, Milord, iau o mătură şi îi ard una în cap.

— Maestrul Yoda o fi el mic, bătrân şi încreţit ca un cartof otrăvit, remarcă Contele Dooku, dar deocamdată este musafirul meu şi te poftesc să nu îl pocneşti cu mătura decât dacă doresc eu în mod special.

— Aa! Căci este musafirul lui Milord, aşa-i? spuse cu un ton dubios bătrâna. Fiecare urât cu frumuseţea lui, se zice. Dar rogu-vă, vorbiţi cu tânăra domniţă cu ochii ca nişte lame şi aveţi grijă să nu îi facă nici un rău Copilului. Am făcut ce mi-aţi cerut, Milord; droidul i-a adus înăuntru ca pe nişte musculiţe într-o plasă.

Ultimele cuvinte le rostise cu părere de rău, iar pieptul ei larg tremura de emoţie sub capotul rozaliu.

— Deocamdată sunt ocupat, îi spuse Dooku tăios. Asajj poate să se joace cu şoriceii ei în ce fel doreşte din partea mea.

— Dar, domnule!

— Nu te mai preface că îl iubeşti, îi tăie vorba Contele. Dacă l-ai fi iubit, l-ai fi păstrat.

Whirry îl privi şocată.

— Să îl iubesc pe Copil? Fireşte că întotdeauna l-am iubit...

— Ai avut o casă frumoasă, avere, orice şi-ar dori o persoană, şi totuşi l-ai dat. Jedi au venit ca nişte cerşetori la uşa ta şi ţi l-au cerut pe întâiul născut, moştenitorul, Copilul tău preţios... şi tu l-ai dat.

Faţa Contelui se albise de furie, iar mâna îi tremura şi îi tot tremura.

— L-ai trimis de aici pe o planetă îndepărtată, fără nici o scrisoare sau vreun mesaj niciodată în tot acest timp, l-ai trimis din căminul pe care l-a cunoscut şi ai permis să fie închis în Templu, furând tot ce ar fi trebuit să fie al lui de drept, iar acum ai obrăznicia să vii aici şi să spui că l-ai iubit? Că l-ai iubit?! urlă Contele.

Whirry şi vulpea ei se retraseră speriate. Dooku îşi controla vocea.

— Mamă? Fiu? Iubire? spuse el pe un ton obosit. Nu

cunoşti deloc înţelesul cuvintelor.

O expedie cu mâna.

— Lasă-ne.

Camerista se întoarse pe călcâie şi fugi din cameră. O clipă vulpea rămase în cadrul uşii, uitându-se la Dooku şi la Maestrul Yoda. Apoi şi ea îşi ascunse coada între picioare şi ieşi speriată. Dooku îşi frecă fruntea cu o mână obosită.

— Îmi cer iertare. După cum ştii, mulţi locuitori de pe Vjun au înnebunit, iar Whirry nu face excepţie.

— Toţi pe Vjun înnebunesc, cred eu, murmură Yoda. Mai devreme sau mai târziu.

— Iartă-mi comentariile despre Templu, îi spuse Dooku. Ştii doar că nu m-am îndoit niciodată de bunătatea ta. Dar, şi o spun cu tot respectul, sunt lucruri pe care alegi să nu le vezi, Maestre. Principiile Jedi, principiile tale, sunt nobile în esenţă, dar Jedi au devenit o unealtă în mâinile unei Republici corupte. Dacă vrei cu adevărat să vezi dreptatea reală...

Yoda îşi ridică privirile şi se uită în ochii lui Dooku cu o lehamite atât de distantă şi infinită, încât discursul Contelui se frânse.

— Fără minciuni cu mine, Dooku, îi spuse Yoda şi trânti o statuetă scumpă de pe birou cu o lovitură plictisită de baston. Sora Bulq nu sunt să mă prinzi într-o pânză de idealuri. Pfui! Chestii subţiri. Păstrează-le pentru cei tineri. Eu tânăr nu sunt.

Îşi întoarse ochii verzi spre Dooku.

— Bătrânii sunt uşor de plictisit. Yoda fiind, încerc să nu rănesc sentimentele şi să nu arăt. Dar bătut galaxia de-a latul să te aud pe tine vorbindu-mi despre nobleţe şi dreptate, crezi tu?

Izbucni în râs. De departe cel mai obosit, amar şi neplăcut sunet pe care Dooku l-a auzit vreodată de la bătrânul Jedi. Crezuse că nu îl poate şoca nimic, dar dezgustul din vocea lui Yoda era şocant pentru el.

Yoda se uită spre podea, desenând în aer diverse modele cu vârful bastonului.

— Despre ceva real spune-mi tu. Arată-mi un alt mod în care putem sfârşi războiul acesta. Spune-mi ce ştie Dooku şi Yoda nu.

Contele îl privi pe Yoda bulversat.

— Întreaga galaxie străbătut-am pentru un singur lucru, Dooku.

— Da, Maestre? întrebă Dooku şi imediat îşi urî vorbele, pentru că acum avea un singur Maestru, şi încă unul teribil de gelos.

— Evident nu este, Dooku?

Şi atunci Yoda îl surprinse iarăşi – înfrângerea neaşteptată, dezechilibrul, lumea întoarsă brusc pe dos când îl auzi pe Yoda cerându-i:

— Atrage-mă, Dooku. Te rog, arată-mi măreţia părţii întunecate.

Mult mai jos, în Sala Plânsetului din Castelul Malreaux, Scout se mişcă şi îşi apucă sabia de lumină.

Ventress o mătură cu o lovitură parşivă, altoind-o cu gheara palmei peste cap şi doborând-o la podea.

— Stai liniştită până îţi spun eu să te mişti, mârâi ea.

Un foc ardea în vatră de partea cealaltă a încăperii. Lemnele erau umede şi flăcările pufneau şi trosneau. Fuioare subţiri de fum ieşeau din buşteni şi se ridicau spre tavan.

Scout gemu, trântită în genunchi, şi se sprijini cu palmele de. Podea până i se limpezi steluţele din faţa ochilor. Sângele începu să i se scurgă din zgârieturile de pe frunte şi de pe scalp, picurând pe covorul brodat. Picături mici şi roşiatice, pic-pic. Pete roşii întinzându-se pe covor.

Pic, tic, pat, tac, pic.

— Mulţumesc, îi spuse Asajj lui Fidelis. Cine nu gustă o porţie zdravănă din trădarea slujitorului personal? Ei,

nu te uita aşa şocat, îi spuse ea lui Whie. Ai crezut cumva că doar ghinionul vostru m-a găsit aşteptându-vă aici?

Whie se întoarse spre Fidelis.

— Dar... tu ar trebui să ai grijă de mine.

— Într-adevăr, Stăpâne, răspunse Fidelis stânjenit. Dar doamna, mama ta, conduce încă Familia Malreaux, iar ea mi-a explicat că ar fi în interesul vostru şi în interesul Casei Malreaux pe termen lung dacă mă veţi urma... spre o înţelegere şi o reconciliere cu Dooku şi, ăă, reprezentanţii lui.

Ventress chicoti.

— Nu mai poţi să capeţi un ajutor ca lumea în zilele noastre. Ai idee cam cu ce te joci, băiete? Acesta este un Infanterist Tactic de Operaţiuni Special Q foarte periculos. Numai angrenajele s-ar vinde la preţul unei mici planete, unui colecţionar adevărat.

Se încruntă.

— Nu mi-ar strica deloc nişte mărunţiş. Preţul unei mici planete sună foarte bine. Prezentaţi arm'! adăugă ea într-un fel absent.

Droizii asasini luară imediat ţintă, fiecare, pe pieptul şi capul lui Whie.

— Ce faci aici? se răsti Fidelis. Solicit să mă adresez Stăpânei Doamne. Puneţi chestiile acelea jos sau voi fi obligat să iau măsuri.

— Nu fi ridicol. Nici chiar tu nu ai putea să te pui cu mine şi cu şase droizi înainte să îl ucidem pe băiat. Şi îl voi ucide dacă îmi faci vreun necaz. I-am dat şansa să trăiască ultima oară când ne-am întâlnit.

Scout se ridică cu greu pe picioare, ştergându-şi sângele din ochi cu mâneca. Îl privi pe Fidelis, întrebându-se în sinea ei ce va face droidul. Numere şi diagrame se vărsau strălucitor în faţa senzorilor săi optici pe măsură ce analiza situaţia din punct de vedere tactic. Asajj scoase de undeva o armă de mână ca un bloc de metal.

— Ştii ce am aici?

Ucenicii Padawan se uitară nedumeriţi unul la celălalt. Fidelis se mişcă un pic, tuşind încurcat.

— Anihilator de reţea neurală, răspunse el.

— Cooo-rect, exclamă Asajj mulţumită. Ia-l.

Întinse mâna spre droid.

— Haide, droidule. Vino şi ia-l, sau...

Ochii îi fugiră scurt spre Whie.

Fidelis se întinse mecanic după arma urâtă.

— Aşezaţi-o pe cap şi acţionează-i trăgaciul, îi comandă Asajj.

Pic, pat, tac. Sângele curgea pe faţa lui Scout.

— Haide, droidule. Pune-o pe cap şi apasă trăgaciul sau îi spulber capul băiatului. Ce mai aştepţi? Unde este legendara loialitate despre care am citit atât de multe? Eşti în faţa unei ameninţări clare şi prezente la adresa unui Malreaux doar.

Whie îşi linse buzele.

— Fidelis, nu. Nu am să mor aici. Nu se poate. Voi muri doar de mâna unui Jedi. Am văzut într-un vis. Nu-ţi jertfi viaţa inutil.

— Ar risca prea mult doar pentru un vis, spuse Asajj. Chiar dacă acest lucru ar fi adevărat, de ce crezi că ar fi aşa? Pentru că Fidelis îţi va salva viaţa. Va face sacrificiul suprem, ca un droid cuminte ce este. Îşi cunoaşte datoria, nu-i aşa?

Dacă droidul ar fi fost programat să urască, ar fi privit-o cu ură. Dar aşa, ridică anihilatorul neural spre cap.

— Ţineţi minte, am servit doar Casa Malreaux, spuse el.

— Fidelis, nu! N-o face!

Droidul clipi.

— Nu m-am gândit că se va sfârşi în felul acesta, mărturisi el.

Şi acţionă trăgaciul.

Scout şi Whie ţipară amândoi deodată. Ochii droidului se stinseră şi trupul i se prăbuşi la podea, tremurând şi zbătându-se. Linii albastre îi cuprinseră circuitele pe măsură ce nanocurentul îi traversa procesoarele, anihilându-le ca nişte şuvoaie subţiri de acid. Droidul continuă o vreme să tremure în spasme apoi, într-un final, emise un sunet mecanic oribil, ca o lamă a unei arme vibratoare măcinând prin ţevi, parodia oribilă a unui strigăt omenesc prelungit până când în sfârşit trupul rămase nemişcat – doar un morman de fiare trântite pe podea.

Asajj se uită în jos spre droidul distrus şi îl izbi cu cizma.

— Loialitatea, spuse ea filozofic, vă ajunge până la urmă de fiecare dată.

Avantajul senzorilor fonici Einblatzidocker de ultra înaltă fidelitate cu program inclus de analiză grafică spectrală în timp real şi performanţa unui microfon virtual direcţional Hyperbolic, gândi Solis feroce stând ascuns în spatele uşii şi ascultând urletul de moarte al lui Fidelis, este că poţi să le reglezi să nu recepţioneze absolut nimic.

Nici Solis nu fusese programat să urască, dar măcar învăţa din mers.

— Vrei să îţi spun despre puterea părţii întunecate? întrebă Dooku îngrijorat.

Yoda avea iarăşi privirea aceea de dragon: ochii pe jumătate închişi, strălucind sub pleoapele grele.

— Puternică, puternică partea întunecată este în acest loc, murmură el. Să o atingi poţi, ca burta şarpelui strecurându-se sub palmă. Să o guşti, ca mirosul sângelui în aer... Spune-mi despre partea întunecată, ucenicule.

— Nu mai sunt ucenicul tău, îl contră Dooku.

Yoda pufni, râse şi împunse aerul cu vârful

bastonului.

— Yoda nu mai predă, crezi tu, dacă ucenicul lui nu mai vrea să asculte? Yoda învăţător rămâne. Yoda predă aşa cum beţivanii continuă să bea sau ucigaşii să omoare.

— Dar acum, fii tu învăţător, Dooku, continuă Yoda blând. Spune-mi, greu poţi afla puterea părţii întunecate?

— Deloc. Învăţăturile lui Sith, acestea sunt cu totul altceva. Dar să atingi puterea părţii întunecate, ca să o iau cu începutul, tot ce trebuie să faci este... să accepţi. Să te relaxezi. Purtăm cu toţii în noi partea întunecată.

Dooku îl provocă mai departe.

— Cu siguranţă trebuie să fi aflat acest lucru până acum. Cu siguranţă chiar şi Yoda a simţit-o. Jumătate din viaţă, întuneric pentru a echilibra lumina, aşteaptă înăuntrul tău ca un orfan. Aşteaptă să fie primit înapoi acasă. Cu toţii avem dorinţe, Yoda. Cu toţii avem temeri. Cu toţii avem necazuri. Un Jedi învaţă să îşi suprime toate acestea, să le ignore, să pretindă că nu există sau dacă există, că ele sunt valabile pentru alţii, nu pentru noi. Nu pentru noi cei puri. Nu pentru Protectori.

Dooku începu să se plimbe prin încăpere.

— Ca să cunoşti partea întunecată este suficient să nu mai minţi. Să nu mai pretinzi că nu vrei ceea ce de fapt vrei. Să nu te mai prefaci că nu îţi este teamă de ceea ce te temi. Jumătate din zi este întuneric, Maestre Yoda. Pentru a vedea cu adevărat, trebuie să înveţi să vezi în întuneric.

— Mmmmmmmm, mormăi Yoda cu ochii complet închişi. Partea întunecată putere îmi va da.

— Putere asupra tuturor. Când ajungi să îţi înţelegi propriul rău şi răul celorlalţi, acest lucru îi aduce în situaţia neplăcută de a fi uşor de manipulat. Un alt fel de împinge-fulgul. Partea întunecată îţi va arăta punctele ţepene dintr-o fiinţă, spaimele şi nevoile ei. Partea întunecată îţi oferă cheile oricărei fiinţe.

— Hm. Foarte frumos sună, dar Yoda are putere, răspunse Maestrul privindu-şi picioarele cu degete păroase. Locuiesc într-un palat mai mare decât acesta, în cazul în care consider Templul un palat. Dooku este conducător de oşti, dar Yoda este conducător de oşti şi el. Până acum suntem egali.

— Există cumva prea multă putere? întrebă Dooku retoric. Spre exemplu, a fost o zi când puterea ta era evident mai mare decât a mea. Astăzi însă eu m-am dezvoltat în timp ce tu ai slăbit. Ai venit aici în citadela mea. Am sub comanda mea slujitori şi droizi, am puterile mele extraordinare cu care cred că te-aş copleşi chiar şi pe tine. Este posibil ca la un singur semn să pun să te omoare. Iar fără tine, cât vor rezista cei la care ţii? I-aş putea doborî şi pe ei, unul câte unul: pe Mace şi Palma de Fier, pe Obi-Wan şi chiar pe tinerelul acela scump de Skywalker. Cu siguranţă te-ai simţi mai sigur în altă situaţie.

Yoda îşi aplecă ţeasta într-o parte.

— Pe Anakin nu îl placi tu?

— Probabil că îmi aminteşte prea mult de mine când aveam aceeaşi vârstă. Arogant. Impulsiv. Mândru. Îmi dau seama că umilinţa se situează la loc de cinste printre Virtuţile Impuse, cele pe care nimeni nu le obţine prin proprie alegere. Ei, acestea fiind zise, dacă Soarta caută un instrument care să îl domolească pe Skywalker, mărturisesc că sunt dispus să mă ofer voluntar.

Yoda îşi duse bastonul pe spate, încercând să se scarpine chiar între omoplaţi.

— Putere asupra fiinţelor nevoie nu am. Ce altceva îmi poate da partea aceasta întunecată a ta?

— Ce joc faci acum, Maestre Yoda?

Yoda zâmbi la auzul termenului Maestre – blestemat fie – şi ridică din umeri.

— Nici un joc. Risipitor războiul acesta. Chiar şi tu eşti de acord. Lumânarea pentru tine trimis-am, ştii că

întoarcere acasă înseamnă pentru tine. Ştim amândoi şi dacă să te întorci la Templu îţi doreşti, am să te duc înapoi.

— Foarte amabil, spuse Dooku sarcastic. Câtă bunăvoinţă să îmi întinzi un braţ de care să mă sprijin.

— Întotdeauna te voi prinde atunci când cazi, îi aminti Yoda. Am jurat.

Dooku se crispă de parcă l-ar fi înţepat.

— Dar un alt mod de a rezolva războiul găsit-am. Dacă nu te întorci tu la mine, poate că să mă alătur eu de tine ar trebui. Mai spune-mi. Dacă de putere asupra fiinţelor nevoie nu am, ce altceva poate partea întunecată să îmi ofere?

— Ce vrei exact? se răsti brusc Dooku. Spune-mi exact ce vrei şi am să îţi arăt cum te poate ajuta partea întunecată să obţii. Vrei prieteni? Partea întunecată poate să îi forţeze să îţi devină prieteni. Iubite? Partea întunecată înţelege pasiunea într-un fel de care nici nu ai habar. Vrei bogăţii... viaţă eternă... înţelepciune nemărginită...?

— Vreau...

Yoda ridică floarea pe care o ţinea în mână şi o mirosi din nou.

— Vreau un trandafir.

— Fii serios, îi spuse Dooku nerăbdător.

— Serios spun! strigă Yoda.

Sări în picioare. Stând pe birou, era aproape la fel de înalt ca Dooku. Întinse floarea cu o atitudine urgentă spre fostul său ucenic.

— Un alt trandafir fă pentru mine!

— Partea întunecată îşi are rădăcinile în suflet, îi răspunse Dooku. Nu este un manual de învăţat vrăjitorii ieftine.

— Dar vrăjitoria acesta îmi place! se încăpăţână Yoda. Vrăjitoria care scoate floarea din pământ. Vrăjitoria care aprinde soarele.

— Forţa nu este magie. Nu pot crea o floare din piatră seacă. Nimeni nu poate; nici tu, nici Lordul Sith.

Yoda clipi.

— Forţa mea poate. Leagă fiecare fiinţă vie Forţa pe care o înţeleg.

— Maestre, acestea sunt jocuri de cuvinte. Forţa a rămas aşa cum a fost întotdeauna. Partea întunecată nu este o energie diferită. Ca să o foloseşti înseamnă să fii deschis la alte modalităţi de a comanda acea energie, cea care are legătură cu sufletele fiinţelor. Vrei altceva. Vrei putere.

— Putere am.

— Vrei bogăţie.

— Bogăţie nu am nevoie.

— Vrei să fii în siguranţă, încercă Dooku frustrat. Vrei să nu mai ai teamă!

— Nu voi fi niciodată în siguranţă, răspunse Yoda.

Se întoarse cu spatele la Dooku, o formă cocoşată sub o pelerină roasă de acid.

— Universul este imens, rece şi foarte întunecat, acesta este adevărul. Ce iubesc îmi va fi luat de lângă mine, mai devreme sau mai târziu. Şi nici o putere nu există, întunecată sau luminoasă, care să mă salveze. Ucis Jai Maruk a fost când în grija mea îl aveam şi Maks Leem, şi toţi acei mulţi, foarte mulţi Jedi pe care i-am pierdut. Familia mea fost-au ei.

— Atunci mânie-te din cauza aceasta! îl îndemnă Dooku. Ură! Furie! Deznădejde! Opreşte-te măcar o dată din jocul Cavalerilor Jedi şi admite ceea ce ai ştiut întotdeauna: eşti singur, eşti măreţ, iar când lumea te loveşte este mai bine să loveşti şi tu decât să întorci şi celălalt obraz. Simte, Yoda! Eu pot să simt întunericul cum creşte în tine. Aici, în locul acesta, fii cinstit măcar o dată şi simte adevărul despre tine.

În aceeaşi clipă Yoda se întoarse, iar Dooku îşi pierdu glasul. Că o fi fost din cauza holomonitoarelor,

care îşi proiectau imaginile cu spaţiul întunecat şi bătălii îndepărtate sau din cauza vreunui alt joc de lumină, faţa lui Yoda era ascunsă în întregime în umbre, colorată în negru şi albastru, astfel că pentru o clipă terifiantă arăta exact ca şi Darth Sidious. Mai degrabă, era Yoda aşa cum ar fi putut să fie sau cum putea încă să devină: un Yoda putrezit de rău, un Yoda ale cărui puteri nemărginite au fost dezlănţuite de legătura cu partea întunecată. Într-o fracţiune de secundă Dooku înţelese cât de prost fusese, încercând să îl atragă pe bătrânul Maestru de partea întunecată. Dacă Yoda ar trece vreodată în această parte, Sidious însuşi ar fi anihilat. Universul încă nu cunoscuse şi nu putea înţelege genul de rău pe care un Cavaler Jedi în vârstă de aproape nouă sute de ani putea să îl genereze.

Din umbre, Yoda vorbi.

— Dezamăgit să fiu nu îmi place, ucenicule, pufni el cu o voce extrem de răutăcioasă. Dă-mi trandafirul meu!

Trandafiri fuseseră sculptaţi în pereţii din Sala Plânsetelor şi spini încântător de reali. Minunat de ascuţiţi. Sângele părea să se scurgă pe faţa lui Scout un pic mai repede. Nimic serios, îşi spuse fata în sinea ei. Rănile din zona capului întotdeauna sângerează mai abundent. Nu înseamnă că sunt răni grave. Pic, pat, pic, tic: sângele se scurgea în picuri pe obraji şi pe maxilar; picăturile curgeau de pe bărbie ca nisipul într-o clepsidră. Curgând, scurgându-se.

Pic, pat. Dinspre vatră venea mirosul lemnului umed arzând, flăcările scânteind şi trosnind. Pe unde muşcau flăcările, răni şi bube înnegreau coaja lemnelor.

— Ce ai de gând să faci cu noi? întrebă Whie.

— Nu o să trecem de partea voastră, mormăi Scout cu duşmănie. Nu o să trecem...

— Nu ai dreptul să te adresezi celor mai buni ca tine, îi spuse Asajj încetişor.

Parcă se rupse ceva. Pic.

Scout se luptă să vorbească, dar Asajj o strângea cu ajutorul Forţei, o gheară invizibilă în jurul gâtului.

Pat.

— O să te anunţ eu când este timpul potrivit să vorbeşti, îi spuse Ventress.

Ochii îi frigeau şi Scout se lupta să inspire aer.

Pic. O altă ruptură. Pat.

— Nu-i mai face aşa, se rugă Whie.

— De ce? se miră Ventress. Forţa este slabă în ea. Dacă trăieşte sau moare, contează prea puţin. Să o ucid ar fi destul de satisfăcător, dar nu insist. Tu, în schimb, mă interesezi foarte mult.

Asajj întinse mâna şi îi atinse obrazul lui Whie.

— Vrei anumite lucruri, îi spuse ea. De ce să nu le obţii?

— Habar nu am despre ce vorbeşti.

— Nu sunt mama ta, îi spuse încet Asajj. Nu trebuie să fii... drăguţ pentru mine. Simt partea întunecată foarte bine aici. Foarte bine.

Aruncă o privire spre Scout.

— Am văzut cum o priveşti.

— Inventezi prostii, se răsti Whie cu vocea gâtuită. Crezi că poţi să îmi ucizi droidul, să îmi răneşti prietena şi apoi să mă convingi să trec de partea ta?

— Exact aşa cred.

Atinse din nou cu degetele linia obrazului lui Whie.

— Ţi-am ucis droidul şi pot să ucid şi fata. Viaţa nu este o poveste, băiete. Băieţii buni nu înving întotdeauna. Uneori băieţii răi nici măcar nu ştiu că sunt în partea greşită. Dar tu ştii că te afli de partea greşită acum, nu-i aşa?

Vocea îi era moale şi leneşă.

— Pe lumea aceasta singura regulă este puterea: cei care o deţin şi cei care sunt dispuşi să folosească ceea ce au.

— Eu nu sunt ca tine, îi spuse Whie, dar vocea îi tremura şi era aproape să izbucnească în lacrimi.

— Nu crezi? Mi-ai spus că vei muri de lama unui Jedi. Mie îmi sună de parcă ar trebui deja să schimbi taberele.

Focul se înteţi.

— Mi te împotriveşti cu tot ce ai, murmură Ventress, de parcă aş vrea să te rănesc; când tot ce vreau eu este să te eliberez.

Se apropiase de el atât de mult încât Whie îi simţea căldura corpului. Vocea era doar o şoaptă, uşoară ca un păianjen insinuându-se în urechea lui.

— Ceea ce vrei, poţi avea, băiete. Ce îţi doreşti, poţi lua. Totul este al tău.

Îi arătă camera şi lucrurile din jur.

— Încăperea este a ta, conacul este al tău. Jedi ţi le-au luat, dar sunt ale tale şi le poţi avea înapoi. Focul este şi el al tău. Tot ce vezi aici este pentru tine şi împreună cu ele tot ce altceva ai vrea să mai iei. Şi ea poate fi a ta...

Se uită din nou spre Scout.

— Poţi să o ai dacă vrei.

Se simţea mirosul amărui al lemnului umed arzând.

— Spune-i că este în regulă, îi şopti Ventress lui Scout.

Spre groaza ei, Scout simţi cum Asajj foloseşte Forţa pentru a-i curba buzele într-un zâmbet.

Pic, pat.

— Sărut-o, Whie.

Sângele se scurgea pe faţa lui Scout. Gulerul îi era umed şi pătat de sânge.

— Sărut-o.

Iar el îşi dorea acest lucru. Asajj Ventress zâmbi.

— Bun venit acasă, îi spuse ea. Acum alege.

— Mâna îţi tremură, remarcă Yoda.

— Da, recunoscu Dooku şi se încruntă. Vârsta.

— Teama.

— Nu cred că...

Yoda ieşi din umbre. Imaginea fantomatică sub forma unui Sith dispăru. Era doar Yoda, acelaşi ca întotdeauna, apucându-l pe Dooku de mână şi studiind-o atent, de parcă era nebuna Whirry încercând să citească viitorul în modelul petelor de la ficat.

— Să simţi cutremurul chiar şi tu trebuie.

În spatele bătrânului Maestru, transmis pe holomonitoare, atacul de pe Omwat începuse.

— Te-am păcălit ca să vii aici, îi spuse Dooku. Este o capcană.

— O capcană? se miră Yoda. A, da, aşa este.

Atingerea lui era caldă şi hotărâtă. „Dacă o să cazi, te voi prinde eu”.

Ba nu. Nu dacă, ci când. Yoda spusese: „Când vei cădea, te voi prinde eu.” Ştiuse oare chiar de atunci, cu şaptezeci de ani în urmă, că va veni această zi? Cu siguranţă că Yoda nu putea să ghicească nici măcar el că ucenicul lui cel strălucit va cădea atât de departe.

— De partea întunecată nu cred că voi trece, comentă Yoda fără nici o intonaţie. Nu astăzi. Atracţia o simt oare? Bineînţeles! Dar un secret lasă-mă să îţi dezvălui, ucenicule.

— Nu sunt ucenicul tău, se răsti Dooku.

Yoda îl ignoră.

— Yoda întuneric poartă în el, spuse Maestrul, iar Dooku poartă o lumină. După toţi aceşti ani! Peste atâtea oceane de spaţiu! Toate aceste cadavre pe care ai încercat să le stivuieşti între noi, şi totuşi mă chemi încă, aşa face micul Dooku! Zboară spre adevărata Forţă, precum fierul atras de magnet.

Yoda chicoti.

— Chiar şi sămânţa oarbă rodeşte spre lumină. Să fie atotputernicul Dooku incapabil să obţină ceea ce până şi trandafirul reuşeşte?

— Am păşit prea departe pe calea întunecată pentru a mă întoarce vreodată înapoi, sublinie hotărât Contele.

— Pfu.

Yoda plesni din degete.

— Universul golit unde este acum? Singur rămas-ai, Conte, şi nimeni Maestrul tău. În fiecare clipă universul se anihilează şi porneşte din nou.

Îl împunse în piept pe Dooku cu vârful bastonului.

— Alege şi porneşte din nou!

Mult mai jos, Whie stătea la câţiva centimetri de faţa însângerată a lui Scout.

Apoi Scout zâmbi în realitate, pentru că ştia, ea ştia ce avea să facă Whie, iar Forţa izvorî în ea şi rupse strangularea cu care o sugruma Asajj.

— Este în regulă! spuse ea înecată, vei face alegerea corectă!

— Sigur?

— Da!

Uşurarea apăru pe faţa băiatului ca lumina zilei inundând un loc întunecat.

— Ce faci? se răsti Asajj înfuriată.

Whie râse şi pocni din degete.

— Mă trezesc! răspunse el. Scout, Scout, ai dreptate! Nu o să cedez! Nu sunt un băiat rău!

— O să fii un băiat mort, îi aruncă Ventress.

Cele două hangere de lumină prinseră viaţă. Whie râse mai departe.

— Sincer, asta mă înspăimântă mai puţin decât ideea că aş fi putut să... cedez în faţa ta. Nu vreau să te ofensez.

— Deloc, mârâi Asajj. Droizi, ucideţi...

O grindină de foc izbucni prin uşă, topind-o în mii de fărâme aprinse. În partea cealaltă a încăperii, acolo unde şase droizi asasini aşteptau cu armele ridicate în poziţie de tragere, doi dintre ei fură distruşi serios, câte unul

într-o parte şi în cealaltă a mormanului de lemn şi fier topit.

— Ce-a fost asta?! întrebă Ventress.

— Minitun portabil automat de tip Rika Moab, răspunse Solis intrând prin spaţiul ocupat înainte de uşă.

— Dar aşa ceva nu apare în specificaţiile Infanteristului.

El ridică din umeri.

— Îmbunătăţiri ulterioare.

Apoi lichidă droizii rămaşi.

— Nu am ştiut că eraţi doi ca tine, spuse Ventress fixându-l cu privirea. Am crezut că droidul de aici mă sunase să îmi ofere localizarea lui Yoda.

Izbi uşor cu cizma cadavrul inert al lui Fidelis.

— Nu, acela am fost eu.

— De ce ai venit să ne salvezi? întrebă uimită Scout.

— Nu sunteţi salvaţi încă, mârâi Asajj.

— A încălcat un angajament, explică Solis. Nu trebuie să laşi aşa ceva să se întâmple de prea multe ori. Strică afacerile. V-am salvat pentru că şansele să o doborâm sunt mai mari dacă rămânem toţi trei în viaţă şi luptăm cu ea.

Scout se uită mai atent la el.

— Nu cred că asta este tot. Cred că pur şi simplu nu ţi-a plăcut gândul ca noi să murim.

Solis oftă.

— Nu am vrut ca tu să mori, recunoscu droidul. De băiat nu m-am ataşat prea mult.

Scout îşi scoase sabia de lumină, o baghetă de flamură albastră.

— Şi mie îmi place mai mult varianta cu şansele mai mari.

Asajj sări rapid deasupra morţii care începuse să scuipe din tunul automat ataşat de braţul lui Solis. Un dulap explodă într-o ploaie de schije. Ventress se aruncase spre fată, dar Forţa devenise puternică şi în

Scout, în acest loc şi în aceste momente, astfel că sabia de lumină s-a ridicat la timp pentru a bloca lovitura ucigaşă.

Whie îşi activă şi el sabia de lumină. Încăperea se umpluse de schije şi foc, de fum şi metal înfierbântat.

O altă premoniţie îi străbătu lui Scout şira spinării şi i se tăie respiraţia, văzând-o pe Ventress folosind Forţa pentru a culege de jos anihilatorul neural uitat în mâna de metal a lui Fidelis.

— Solis! ţipă Scout exact când se declanşa arma. În spatele tău!

Prea târziu. Fulgere subţiri de flamă albastră curgeau prin cordonul central al lui Solis.

— Fugiţi! urlă droidul.

Trase spre Ventress cu viteză mecanizată şi acurateţe perfectă, împroşcând un şuvoi de proiectile de metal superaccelerate prin piciorul ei stâng. Anihilatorul neural acţionă mai puternic şi el începu să tragă pe lângă ea; apoi nu mai trase deloc, odată ce mecanismele se blocară şi se prăbuşi în spasme. Whie, cu faţa palidă, îl privea cum se stinge.

— Haide! urlă Scout şi îl apucă de guler. Trebuie să ieşim de aici şi să îl găsim pe Maestrul Yoda!

Îl trase prin uşa cea mai îndepărtată şi amândoi alergară în sus prin conacul necunoscut. Sirenele de alarmă porniseră şi clopotele băteau nebuneşte. Cotiră pe un coridor la întâmplare şi Scout alergă spre o arcadă care părea să dea într-un hol imens. Îngheţă pe loc în momentul când un proiectil de laser muşcă din colţul arcadei.

— Prea bine, următoarea soluţie.

Aleseră altă uşă.

În urma lor, Asajj Ventress rupse o bucată de material din propria ei cămaşă şi o legă strâns în jurul piciorul însângerat, mârâind de durere şi oftică. Rana nu era critică, dar o durea şi trebuia să îi pună pe ucenicii

Padawan să plătească pentru ea. Strânse bandajul provizoriu şi porni în fugă după ei, urlând animalic din gâtlej. Alergă prin acelaşi culoar, luându-se după sunetul carabinelor de laser şi trecu printr-o uşă în marele hol de la intrarea în Castelul Malreaux.

— Acum v-am prins! urlă ea...

... Şi se pomeni faţă în faţă cu Obi-Wan şi Anakin.

— Adevăr grăieşti, exclamă cu calm Obi-Wan. Dar mă întreb, ce ai de gând să faci cu noi?

În spatele lui, sabia de lumină a lui Anakin şuieră prinzând viaţă.

Ventress se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă.

— Îţi explodează casa, remarcă Yoda aruncându-şi ochii interesat spre holomonitoare.

O luminiţă clipi pe consola de comunicaţii. O lumină roşie, specială. Dooku se uită la ea intens, apoi îşi mută privirea.

— Mesaj, îl ajută Yoda. Să răspunzi, nu ar trebui?

Sudoarea curgea pe faţa Contelui.

— Sau poate te cheamă cineva pe care nu vrei să îl văd. Noul tău Maestru te cheamă. Dooku, întreabă-te, care dintre noi te iubeşte mai mult?

— Îl servesc doar pe Darth Sidious, răspunse Dooku.

— Nu întrebarea mea, ucenicule.

Luminiţa roşie clipi. De undeva de pe scări se auzi o altă explozie. O sirenă porni să urle şi câteva holomonitoare începură şi ele să semnaleze ceva.

— Vino, spuse grăbit Yoda.

Îşi puse din nou mâna pe braţul lui Dooku.

— Să te prind, am spus. Să crezi trebuie. Mai multă iertare vei găsi la vechiul tău Maestru decât la cel nou.

Se auziră paşi panicaţi şi camerista intră ca o furtună în cabinet.

— Milord, căci sunt Jedi în hol. Au venit să îmi ia Copilul! ţipă femeia înnebunită.

Dooku căută prin holomonitoare până găsi imagini din sala cea mare.

— Aha, exclamă el şi ceva pe faţa lui păru să îngheţe apoi dispăru. Văd că ţi-ai adus protejaţii.

— Să te înţeleg nu pot, spuse Yoda nedumerit.

— Nu mi-ai spus că îl aduci pe tânărul Skywalker, îi arătă Dooku pe holomonitor, sau pe Obi-Wan. Raportul de forţe se schimbă considerabil. Iată-l pe Băiatul tău Minune cum se luptă cu droizii asasini pe care i-am pus de pază la uşa principală.

Mâna îi era acum liniştită.

— Noul tău fiu favorit.

— Să îl aduc pe el, nu eu!

— Şi totuşi, uite-l aici, împreună cu Obi-Wan. Un miracol şi o progenitură ca să fim siguri. Presupun că i-ai lăsat ascunşi. Probabil ai ratat un rendez-vous. Cât de uşor pierzi noţiunea timpului când stai la taclale cu prieteni vechi.

În uşă, Whirry se mişca de pe un picior pe altul, extrem de agitată.

— Te rog, Milord! Nu-i lăsa pe Jedi să îmi fure iar Copilul! Fă ceva pentru mine, pentru toată munca, Milord?

Dooku se uită la ea.

— Să fac ceva pentru tine?

Apoi se uită rapid la Yoda şi la sabia de lumină de la centura Maestrului Jedi.

— Sigur că am să fac ceva pentru tine.

Cu o mişcare din mână, o ridică pe femeie în aer cu ajutorul Forţei şi o aruncă prin ferestre. Ochii lui Yoda se bulbucară de şoc.

— Ai vrea poate să o ajuţi, îi spuse Dooku.

Cu o săritură, Yoda ajunse la fereastră. Whirry cădea răsucindu-se în aer, urlând îngrozită şi apropiindu-se fatal de pavaj. Mijindu-şi ochii, Yoda o prinse cu ajutorul Forţei cu doar trei metri înainte să se izbească de

pământ.

În aceeaşi clipă sări şi el în aer, evitând atacul parşiv al lui Dooku chiar înainte să devină conştient de el. Flama purpurie a sabiei de lumină a lui Dooku străpunse aerul, tăind o dungă arzândă în lateralul lui Yoda înainte să frângă biroul în două. Yoda îşi activă şi el lama în timp ce o aşeza pe Whirry blând pe pavajul din curte.

— Să te rănesc nu vreau!

— Ce ciudat, remarcă Dooku. Eu intenţionez să te ucid.

În timp ce Yoda o aşeza pe bătrâna Whirry pe pietrele pavajului, vârful sabiei de lumină a lui Dooku îi trasă o linie fumegândă peste umăr. Lama Contelui era rapidă ca o viperă în atac. Printre ceilalţi Jedi, poate doar Mace Windu să fi fost egalul lui pe un teren neutru, dar aici, pe Vjun, în miezul părţii întunecate, tehnica lui cu sabia scotea la iveală din el tot ce era mai rău – parşivitate tăind cu o lumină roşie.

— Te-am rănit! strigă Dooku.

— De multe ori, răspunse Yoda.

Se gândi la durere şi o lăsă deoparte. Trebuia să se concentreze doar asupra lui Dooku, iar sabia sa de lumină străluci cu aceeaşi rază verde care se vedea sub pleoapele sale grele.

— Dar să mă omori nu ai reuşit când ai avut ocazia. O greşeală fost-a. Mai bine de opt sute de ani a supravieţuit Yoda prin pericole la care nici nu visezi.

— Ştiu cum să ucid, şuieră Dooku.

Ochii lui Yoda se deschiseră larg, ca nişte bile de foc verde.

— Da... dar Yoda ştie cum să trăiască!

Apoi lamele se ciocniră într-un lanţ de foc, roşu şi verde, dar raza verde ardea mai puternic. Încet, încet, Dooku cedă, iar în aerul întunecat şi ameţitor de pe Vjun, Yoda era o apariţie teribilă.

— Da, şopti Dooku, simte-mă, simte trădarea. Toţi

acei ani în care m-ai învăţat, m-ai crescut, având încredere în mine şi acum uite-mă, fiul favorit, măcelărindu-ţi preţioşii Jedi, unul câte unul. Urăşte-mă, Yoda. Ştii că vrei.

Contele Dooku lovea cu sabia de lumină. Yoda făcu rapid un pas în spate, simţind fierbinţeala lamei roşii trecându-i la doar câţiva centimetri de tunică. Sări, se răsuci în aer şi lovi spatele lui Dooku înainte să aterizeze. Dooku evită în lateral, biciuind cu lama spaţiul în care Yoda se aflase o clipă mai înainte. Din nou faţă în faţă, săbiile li se întâlniră, se izbiră, aşteptară.

— Priceput eşti tu, îl gratulă Yoda, respirând greu.

— Am avut învăţători excelenţi, se lăudă Dooku.

Yoda se lăsă în jos şi se rostogoli într-o parte, cu sabia de lumină arzând şi muşcând spre gleznele lui Dooku. Dooku făcu un salt şi se răsturnă pe spate pentru a ateriza înapoi. Din nou în picioare, Yoda se răsuci şi îl atacă pe Dooku, lama sa verde întâlnind-o pe cea a lui Dooku şi împingându-l înapoi. Dooku lovi stăpânit de un abandon necugetat alimentat cu ură. Lamele zumzăiră, şuierară şi scoaseră scântei.

Dooku lovi de sus spre forma micuţă a Maestrului Jedi, iar Yoda blocă, fixându-şi lama de cea a lui Dooku. Yoda respiră, calmându-se.

— Şi totuşi, chiar şi aici pe Vjun, unde partea întunecată îmi şopteşte şi îmi tot şopteşte... te iubesc îndeajuns ca să te distrug.

Împingându-l înapoi pe Dooku, lamele se izbiră şi aruncară scântei de lumină, una roşie ca sângele, cealaltă verde ca marea.

Transpiraţia curgea şiroaie prin barba lui Dooku, blocând fiecare mişcare a lui Yoda, iar buzele i se albiseră de. Efort. Bătăliile holografice continuau cu furie în jurul lor, iar consolele îi proiectau pe Obi-Wan şi pe Anakin izbind val după val droizii de luptă. Dooku se uită rapid spre butonul roşu de pe biroul său şi, cu ajutorul

Forţei, îl apăsă. Yoda îl privi dintr-o parte.

— O alegere făcut-ai, Conte?

— Observ că nu mai sunt ucenicul tău, îi spuse sarcastic Dooku printre două respiraţii accelerate. Întotdeauna exista şansa să mă dobori, bineînţeles.

Yoda atacă, Dooku blocă.

— Aşa că am pus o rachetă pe orbită, având ca ţintă localizarea noastră. A pornit deja să se izbească de noi. Prinde viteză.

Dooku păşi înapoi, ajungând lângă ferestrele deschise.

— Poţi să o simţi căzând? Un spin, un ac, o săgeată. Din ce în ce mai repede.

Făcu o pauză pentru a-şi recupera respiraţia.

— Obi-Wan şi preţiosul tău Skywalker şi Padawanii tăi mititei vor fi măturaţi când va lovi racheta. Aşa că decizia pe care trebuie să o iei este: Ce are însemnătate mai mare pentru tine, Maestre Yoda? Să le salvezi lor vieţile... sau să mi-o iei pe a mea?

Spunând aceste cuvinte sări pe spate prin fereastra deschisă. Yoda ţâşni după el. Dar în aerul întunecat de pe Vjun nu putea să sară după Dooku, să cadă deasupra lui ca un fulger verde şi să îl anihileze complet.

... Deja simţea racheta căzând cu un urlet roşu prin atmosferă, două sute de kilograme de explozibil ţintind Castelul Malreaux. Pufnind, Yoda îşi întoarse ochii spre cer şi culese punctul strălucitor care se apropia furibund dinspre orizont.

Dedesubt, Dooku ateriza liniştit pe pământ şi se pierdea în grădina de trandafiri.

Racheta se apropia cu o viteză şi o forţă teribile, prea mult îndreptându-se spre Yoda şi prea rapid pentru a reuşi vreodată să o oprească complet, chiar de ar fi avut timp şi linişte perfectă. Dar aşa îşi întinse simţurile şi trase toată Forţa care lega până şi muşchiul otrăvitor de pe Vjun şi copacii-spin contorsionaţi şi o lăsă să curgă

prin el ca un vânt. Respiraţia unei lumi întregi, adunată şi împinsă ca într-un joc împinge-fulgul, pentru că toate vieţile erau în joc, nu să se opună rachetei cu forţă, ci doar să o atingă uşurel într-o parte – suficient cât să o trimită urlând pe lângă ferestrele castelului şi să plonjeze la un kilometru în larg în apa rece a mării.

O clipă foarte lungă trecu până când apa se ridică din mare ca dintr-o fântână construind o ciupercă de lumină înaltă de trei sute de metri, apoi căzând la loc.

Castelul şi toţi din interiorul lui rămaseră întregi, dar Dooku scăpase.

Minute bune mai târziu, Yoda apărea în ceea ce odată fusese marea intrare în Castelul Malreaux, acum doar o ruină fărâmată şi fumegândă.

Obi-Wan împungea cu vârful cizmei rămăşiţele unui droid de luptă pe care partenerul său îl tăiase în două.

— Bună treabă, Anakin.

Privi în jur şi admiră carnajul.

— Dacă te gândeşti la o carieră în decoraţiuni interioare, ar trebui, totuşi, să mai iei ceva lecţii.

— A, nu, răspunse Anakin. Acesta este stilul Noul Brutalism. Cred că va rupe gura târgului dacă Războiul Clonelor nu se încheie cât de curând.

— Maestre Yoda! îl strigă Obi-Wan şi alergă de-a latul sălii în întâmpinarea bătrânului care cobora scările, eşti în regulă?

— Trist sunt, dar fără răni.

Bătrânul Jedi oftă.

— Atât de aproape fost-am!

— Aproape să îl ucizi pe Dooku? întrebă cu simpatie Anakin. Ce frustrant!

Yoda îi aruncă o privire ciudată – aproape înfuriată. Anakin nu o remarcă.

— Poate că îl mai putem prinde încă. Trebuie să fie pe undeva pe aici. Şi eu am crezut că în sfârşit o vom doborî pe Ventress, dar ne-a tras clapa. Locul acesta este

infernal, săpat ca un fagure cu pasaje secrete.

— Şi droizi de luptă în spatele fiecărui perete, adăugă Obi-Wan. Sunetul prea familiar al motoarelor unei nave spaţiale se auzi în depărtare. Obi-Wan alergă spre uşa de la intrare.

— Maestre! strigă Anakin.

Îşi duse degetul la buze semnalându-le celorlalţi să păstreze tăcerea şi se furişă pe lângă peretele sălii până ajunse în dreptul unei uşi care dădea spre interiorul conacului. Activându-şi sabia de lumină, sări în coridor cu un urlet de îţi îngheţa sângele în vene – exact în acelaşi moment în care Scout şi Whie săreau şi ei din direcţie opusă. O clipă eternă, cei trei rămaseră zgâindu-se unii la alţii în poziţii de luptă, cu săbiile de lumină arzând şi urlând unii la alţii.

Yoda interveni între ei, izbucnind în râs. Anakin fu primul care îşi reveni.

— Hei... este micuţa electroşoc!

— Bucuros să vă văd foarte! îi primi Yoda. Dar răniţi vă văd. Vârfurile urechilor sale lungi se foiră a îngrijorare. Pelerina lui Whie era arsă de la căldura din şuvoiul de foc al lui Solis, iar părul lui Scout era îmbâcsit de sânge.

— Mai nimic, spuse Scout zâmbind. Mai bine nici n-ar putea să ne fie.

Whie râse şi îl îmbrăţişă cu bucurie pe Anakin.

— Cât mă bucur că nu ai venit să mă ucizi!

Anakin îl bătu prieteneşte pe spate, confuz.

— Şi eu.

Se uită peste umăr şi îi spuse lui Yoda:

— Poate ar trebui să îl vezi pe acesta, Maestre, ca nu cumva să se fi lovit la cap.

— Anakin! îl strigă Obi-Wan.

— Da.

— Îţi aminteşti că prima oară când m-am întâlnit cu Asajj Ventress i-am furat nava spaţială?

— Pe Queyta, corect.

— Iar apoi ne-am întâlnit din nou amândoi cu ea şi iar i-am luat nava spaţială.

— Corect. Dar de ce pomeneşti de ea? întrebă Anakin şi veni în uşa de la intrare lângă Obi-Wan.

Amândoi se uitară cum iubita lor Chryya se ridica încet în atmosfera acidă de pe Vjun şi se îndrepta spre spaţiu, accelerând puternic.

— Eh, aşa, fără vreun motiv anume, răspunse Obi-Wan.

12

Obi-Wan manevră comenzile astronavei Seltaya pe care Yoda o cumpărase la mâna a doua de pe Calea Hydian. După ce se târguise ore întregi, Maestrul reuşise să o obţină la un preţ excelent, dacă luau în calcul şi valoarea celor două interceptoare ale Federaţiei Comerciale pe care le furaseră ca să plece de pe Vjun.

— Eşti gata să ieşim din hiperspaţiu?

— Mai mult decât gata, răspunse Anakin.

Bătrânul Jedi îl privi pe tânăr, care zâmbea nerăbdător. Îl invidiez, se gândi el surprins.

— La ce te gândeşti, Obi-Wan? Te văd zâmbind.

— Îţi aminteşti maxima lui Yoda despre umilinţă?

— Umilinţa nesfârşită este, cită Anakin.

— Exact aşa. Ai auzit vreodată traducerea lui Mace Windu?

Anakin dădu din cap a negaţie.

— Nu eşti niciodată prea bătrân să mai faci încă o greşeală serioasă.

Obi-Wan reglă comenzile pentru saltul din hiperspaţiu.

— Ieşim din hiperspaţiu în spaţiul sistemului Coruscant în trei, doi, unu.

Nava spaţială frână abrupt ca şi cum ar fi plonjat într-un val, dârele de lumină ale stelelor reveniră la simple luminiţe strălucitoare şi planeta Coruscant apăru în bezna din faţa lor, luminată parcă de miliardele de suflete care o locuiau.

Anakin se uită cu jind la imaginea planetei crescând pe ecranul astronavei, încercând, chiar de la marginea sistemului solar, să desluşească o anume stradă, o anume locuinţă, o fereastră luminată la care se vedeau

doi ochi privind spre stele în aşteptarea lui.

— Cât mă bucur să mă întorc acasă, exclamă el.

La celălalt capăt al astronavei, Scout şi Whie priveau şi ei aceeaşi imagine. Scout dădu din cap.

— Ce ciudat pare când mă gândesc că mâine ne vom întoarce înapoi în Templu. Mă întreb dacă nu o să ne pară totul ca un vis.

Chiar în momentul în care îl pronunţă, regretă cuvântul vis.

— Nu, acum suntem treji, spuse Whie încet. Templul a fost visul.

— Poate... poate nu se va împlini ultima ta viziune, încercă Scout. Sau poate ai înţeles tu greşit.

— Poate.

Dar fata îşi dădu seama că el nu o credea.

— Dar nu-i nimic, continuă Whie. Îmi este teamă să mor, dar am fost şi mai înspăimântat că puteam să...

Fraza i se pierdu.

— Cu toate acestea, nu s-a întâmplat, datorită ţie. Ce mi-ai spus tu a fost ca şi cum m-ai fi înapoiat mie însumi. Mi-ai dat permisiunea să fiu bun.

Scout dădu din cap.

— Fără şmecherii mentale, Whie. Eu nu am făcut absolut nimic. Am ştiut doar pe care drum urma să apuci.

Whie zâmbi.

— Fie ca tine. De fapt, într-un fel este chiar interesant să te văd umilă. Mi se pare... drăguţ.

Scout îl plesni cu ajutorul Forţei peste ţeastă, dar foarte uşor. Nu suficient cât să îl oprească din râs.

— Vierme, îl apostrofă ea cu demnitate.

Yoda apăru din cală, aducând pe o tavă o sticlă plină cu o băutură de culoarea ambrei şi trei pahare.

— Grijă să nu aveţi, le spuse. Ocazii să fiţi răi o să mai apară.

Chicoti, turnând băutură în pahare.

— Şi buni. În fiecare clipă, universul porneşte de la

început. Alege şi ia-o de la început.

Scout ridică paharul şi se uită chiorâş la conţinut. Yoda pufni indignat.

— Ceva dezgustător Maestrul Yoda v-ar da, crezi tu?

Scout şi Whie se priviră unul pe altul. Foarte prevăzători, ridicară încet paharele şi adulmecară. Aroma siropului din fructe de pădure de pe Reythan umplu cabina, dulce ca soarele mângâind florile de câmp.

— Aproape acasă, spuse Scout şi înclină curajoasă paharul, sorbind o înghiţitură.

Siropul îi inundă simţurile ca o ploaie dulce de vară.

— Mulţumită ţie, zâmbi Whie. Abia aştept să le povestesc tuturor cum ai rechiziţionat interceptoarele în portul spaţial ca să putem pleca de pe Vjun. Repede, locotenente, asasinii Jedi încearcă să scape cu astronava lor Chryya. Trebuie să pornim repede câteva interceptoare şi să îi urmărim!

— Ei, dar voi aţi folosit Puterea Minţii să îl faceţi să creadă, se apără Scout cu modestie, dar îmbujorându-se în acelaşi timp de plăcere.

Era drăguţ din partea lui Whie că o făcea să simtă că îşi adusese o contribuţie însemnată misiunii, în loc să fie doar un bagaj excedentar aşa cum se aşteptase Jai Maruk. Jai şi cei mai mulţi, se gândi ea amintindu-şi-o pe Hanna cu ochii ei albi de arkaniancă privind-o cu dispreţ în timpul Turneului Ucenicilor. Sorbi din sirop.

— Eeei. Mi-am dat seama cât îmi lipseşte Hanna Ding.

— Fata aceea arkaniancă răutăcioasă?

— Este îngrijorată că ar putea fi ucisă în războiul acesta, răspunse Scout şi se surprinse şi pe ea. Ea nu vrea să moară pentru nimic. Jedi înseamnă pentru ea cel mai mult. Şi pentru noi toţi. Ordinul este singura familie pe care o avem.

Pentru a doua oară în câteva minute, se pocni cu palma peste gură. Whie îi zâmbi îndurerat. Yoda pufni.

— Greu pentru tine, cred, să îţi întâlneşti mama după fuga lui Dooku.

— În toţi aceşti ani ea a aşteptat, spuse Whie. Dar lucru ciudat, nu pe mine m-a aşteptat. Adică nu aşa. Ea şi-a pierdut copilul, iar copilul acela nu mai este demult. Când s-a uitat la mine a văzut doar un străin.

— S-a întâmplat la fel când au plecat cu toţii pe Geonosis, povesti brusc Scout. Templul parcă era părăsit. Am încercat să ne facem lecţiile şi să fim buni, dar de fapt stăteam doar să treacă timpul şi aşteptam ca ei să se întoarcă. Numai că nu s-au mai întors niciodată.

Sorbi un pic din sirop şi continuă.

— Nu mă refer doar la cei care au murit. Chiar şi cei care au supravieţuit s-au întors schimbaţi. Mai posomorâţi.

Whie îşi roti băutura în pahar.

— Tu crezi că ne vom... reintegra când ne întoarcem? Eu nu îmi pot imagina să merg iar la aceleaşi cursuri, să vorbesc cu aceeaşi colegi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Totul mi se pare diferit.

Se simţea îngrijorarea în vocea ei. S-a schimbat şi el, îşi spuse Scout în sinea ei. El era până nu demult băiatul care le ştia pe toate. Acum vorbea mai puţin sigur pe el, ceea ce îl făcea să pară mai matur. Nu mai era un băiat prefăcându-se că este Jedi; era un tânăr încercând să înfrunte lumea adulţilor, nesigură şi schimbătoare, în care trebuie să trăiască un Cavaler Jedi adevărat. Whie o privi şi o întrebă:

— Deci... nu te mai macină că or să te trimită în Corpul Agricol?

Spre surprinderea ei, Scout îşi dădu seama că nu mai era deloc îngrijorată.

— Neee, răspunse sigură pe ea. Cred că Jedi nu or să mai scape de mine de acum.

— Cred că ar trebui să învăţăm să ne obişnuim, zâmbi Whie, dar ochii îi erau încă bântuiţi de gânduri.

După un moment de tăcere, adăugă:

— Ştii, am ales să părăsesc Castelul Malreaux. Am ales să mă întorc pe Coruscant. Am sperat să mă simt ca acasă... aşa cum m-am simţit pe Vjun când am păşit prima oară pe planetă. Dar nu mă simt la fel.

Se uită spre planeta care se mărea rapid pe ecran.

— Mă simt ca şi cum nu aş avea rădăcini. Nu este locul meu pe Vjun, ştiu; nu m-aş putea întoarce acolo, indiferent cât de mult şi-ar dori mama mea. Nu sunt Vicontele Malreaux, sunt eu, Whie, ucenic Jedi. Dar nu îmi simt locul nici pe Coruscant.

Se întoarse spre Yoda şi îl întrebă:

— Să fie acesta destinul unui Jedi? Să umble de colo-colo şi să nu îşi găsească nicăieri odihnă? Dacă aşa este, accept. Mi-am dedicat viaţa Ordinului şi nu am să îmi iau cuvântul înapoi, dar cred... cred că nu am ştiut că va fi atât de greu. Cred că nu am ştiu că nu o să mă simt nicăieri acasă.

Yoda îi umplu din nou paharul lui Whie, oftând.

— Niciodată să păşeşti în acelaşi râu de două ori nu poţi. De fiecare dată râul curge mai departe. De fiecare dată cel care păşeşte este schimbat.

Îşi undui urechile şi îşi aminti:

— În multe călătorii lungi am umblat. Şi am aşteptat, da, ca alţii să se întoarcă din călătoriile lor. Jedi călătoresc spre stele, aşteaptă, speră, cu o lumânare în fereastră. Unii se întorc, unii sunt doborâţi, alţii se întorc atât de diferiţi încât doar numele rămâne din ei. Unii aleg partea întunecată şi sunt rătăciţi până la ultima călătorie, cea pe care cu toţii trebuie să o facem împreună. Uneori, în cele mai sumbre zile, cum mă trage ultimul drum simt şi eu.

Îşi aruncă paharul de sirop în spate şi se uită la Whie.

— Partea întunecată înăuntrul tău sălăşluieşte, ştii doar.

Whie îşi feri privirea.

— Da.

— Dar alte lucruri se găsesc în tine.

Yoda îl atinse uşor pe piept.

— Forţa este în tine. Un Jedi adevărat trăieşte în Forţă. Atinge Forţa, îl înconjoară şi izvorăşte din el pentru a îmbrăţişa tot ce este în jurul lui.

Yoda zâmbi şi Scout îi simţi prezenţa, caldă şi luminoasă, înăuntrul Forţei, ca un felinar arzând în mijlocul unei cabane.

— Nu într-un morman de peracretă acasă te simţi, spuse Yoda. Nu într-un palat sau colibă, nici într-o astronavă sau cocioabă. Oriunde Jedi ajunge, acolo şi Forţa trebuie să fie. Oriunde ajungem înseamnă acasă.

Scout ridică paharul şi ciocni cu ceilalţi, toastând grav.

— Pentru întoarcerea acasă, spuse şi băură împreună.

Departe, foarte departe, pe o planetă mică într-un sistem neglijabil aflat adânc în spatele liniilor Federaţiei Comerciale, Contele Dooku de Serenno se plimba de-a lungul plajei pe malul unei mări străine, singur. Îşi stabilise aici noul centru de comandă, iar într-o oră maxim se va întoarce înapoi în tabără, înconjurat de consilieri, droizi, slujitori, acoliţi, ingineri şi ofiţeri, toţi luptându-se pentru un pic din timpul lui, prezentându-i fiecare scheme şi stratageme, sugând precum albinele din nectarul puterii lui. Posibil ca şi Asajj Ventress, protejata lui, să fie acolo, insistând să o facă ucenica lui. Avea programată o întâlnire cu formidabilul General Grievous, care era cu mult mai puternic decât Ventress, dar cu mult mai puţin interesant într-o conversaţie obişnuită la masă. Şi bineînţeles că în orice moment putea să îl cheme Maestrul său.

Ce suntem noi?

Pe suprafaţa golfului, apa se ridica valuri-valuri, lovind plaja şi întinzându-se şuierând pe nisipul rece.

Ce crezi că suntem noi, Dooku?

Marea spumegă în jurul cizmelor sale apoi se retrase, lăsând o scoică goală îngropată pe jumătate în nisip. Dooku o culese de jos.

Avu brusc o amintire clară în care făcea acelaşi lucru pe Serenno, fiind doar un băieţel slăbuţ, înainte să apară Jedi. Îşi aminti mirosul mării, nămolul scurgându-se din carapace în timp ce o ridică spre ureche, iar în acea amintire ceva minunat se întâmplă, ceva atât de magic încât se simţi umplut de ceva straniu şi plăcut, doar că acum nu mai putea spune despre ce era vorba.

Scutură scoica să se usuce şi o ridică la ureche. Urechea unui bătrân Copilul acela care fusese trăise de mult. Simţi cum i se accelerează bătăile inimii ca şi cum – ce gând absurd – ar putea să audă ceva în scoică, ceva teribil de important.

Dar ori scoica era diferită, ori marea, ori ceva înăuntrul lui se rupsese iremediabil, fără a se mai putea reface. Auzi doar şuierul subţire al vântului şi al valurilor, şi sub ele ecoul înfundat al inimii sale.

La urma urmelor, suntem: singuri.

Singuri, şopti scoica. Singuri, singuri, singuri.

Sparse scoica în pumn şi lăsă bucăţile să cadă înapoi pe nisip. Apoi se întoarse şi porni cu paşi hotărâţi spre tabăra comandamentului.

Mama lui Whie şedea în fotoliu sub structura distrusă a Castelului Malreaux, privind asfinţitul. Fereastra pe care o spărsese Dooku aruncând-o prin ea nu fusese înlocuită; cioburi ascuţite rămăseseră prinse de tocuri ca nişte colţi în gura unei fiare. Sticla îi tăiase capotul rozaliu în franjuri şi o umpluse de sânge. Nu îi păsa. Copilul plecase.

Când şi-a citit prima oară viitorul în paharul spart a

plâns. Apoi vremea lacrimilor a trecut. Nu mai rămăsese nimic. Nu mai avea altceva de făcut decât să stea la fereastră.

Soarele apunea. Odată cu venirea nopţii, vântul se transforma într-o briză uşoară, iar norii care acopereau cerul în timpul zilei se risipeau. Soarele atingea marea, scufundându-se, înecându-se. Întunericul se întindea peste cerul, clar măcar o dată; iar stelele deasupra capului păreau nişte cioburi de gheaţă. Băiatul ei undeva acolo, printre ele, neîntorcându-se niciodată acasă.

Bezna cuprinse castelul, dar ea nu se ridică să aprindă vreo lumină.

Întuneric complet şi frig. Vulpiţa Vjun schelălăia şi îi mirosea picioarele înţepenite.

Până dimineaţă şi animalul va pleca.

Lumină.

La început gri, atingând turlele Templului Jedi şi vârfurile înalte ale reşedinţei Cancelarului. O lumină subţire, de aceeaşi culoare ca şi pescăruşii adormiţi care începeau să se foiască în cuiburile lor din zgârie-norii de ferocretă de pe Coruscant. Huruitul continuu al traficului începea să crească pe măsură ce primele valuri de navetişti se grăbeau matinal spre locurile lor de muncă la brutării, fabrici, staţii de holocomunicaţii. Apoi inelul soarelui se ivi de după orizont. Lumina se deschise într-o nuanţă palidă de auriu, împroşcând ferestrele. Boabele de rouă străluciră pe aeronavele parcate, iar carcasele lor metalice primeau primul abur de căldură al zilei.

Răsărit pe Coruscant.

Un clopoţel sună în apartamentele în care locuia Senatoarea de Naboo şi câteva clipe mai târziu a doua cameristă din anturajul lui Padme intră grăbită în salonul principal, îmbrăcându-şi încă roba de lucru, şi o găsi pe stăpână la fereastră.

— Aţi sunat, domniţă?

— Pune apă pentru ceai şi pregăteşte-mi un rând de haine, te rog. Ceva să pot purta afară, dar în care să arăt minunat.

Senatoarea Padme Amidala izbucni în râs. Camerista zâmbi şi ea.

— Minunat să fie, domniţă. Pot să vă întreb cu ce ocazie?

— Priveşte!

La un kilometru depărtare, o astronavă se aşeza pe platforma de andocare a Templului Jedi. Siluete mititele coborau pe rampă; alte siluete mititele alergau să le întâmpine. Padme se întoarse spre cameristă. Faţa îi radia zâmbitoare.

S-au întors acasă, anunţă ea.

Sfârşit



